

நாட்டார் வழக்காற்றியல்:
சீல அடிப்படைகள்

தே. லூர்து

நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வு மையம்

நாட்டார் வழக்காற்றியல் :
சில அடிப்படைகள்

நாட்டார் வழக்காற்றியல் : சில அடிப்படைகள்

தே. லூர்து

நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வு மையம்
தூய சவேரியார் (தன்னாட்சி) கல்லூரி
பாளையங்கோட்டை - 627 002

Publication No. : 10
Title : *Nattar Vazhakkatriyal : Sila Adippadaigal*
(நாட்டார் வழக்காற்றியல்: சில அடிப்படைகள்)
Subject : Folklore
Author : S.D. Lourdu
© Copyright : FRRC
Edition : Second Edition (Revised); December 2000
Size : 1/8 Demi
No. of pages : 376
No. of copies printed : 1000 + 100
Published by : Folklore Resources and Research Centre
St. Xavier's (Autonomous) College,
Palayamkottai - 627 002
Tamilnadu, India
Printed at : Hemamala Syndicate, Sivakasi
Cover drawing : K.M. Adimoolam
Cover design : A. Godwin
Type set at : FRRC
Printing supervision : C. Mohan
Price : Rs. 120/-
ISBN : 81-87905-00-X

கல்விப் பணி செய்ய வாய்ப்பளித்த
அருள்தந்தை கே.எ. சூசை அடிகளார்
நினைவுக்கு

பொருளடக்கம்

1	நாட்டார் வழக்காற்றியல்: கருத்தாக்கங்கள்	9
	நாட்டார் வழக்காற்றியல்: கலைச்சொற்கள்	10
	நாட்டார் யார்?	22
	நாட்டார் வழக்காறுகள் என்றால் என்ன?	28
	நாட்டார் வழக்காற்றியல்: எல்லையும் பரப்பும்	44
	வாய்மொழி வழக்காறுகளின் இயல்புகள்	56
2	நாட்டார் வழக்காற்றியலும் பிறபுலங்களும்	63
	நாட்டார் வழக்காற்றியலும் இலக்கியமும்	64
	நாட்டார் வழக்காற்றியலும் மானிடவியலும்	68
	நாட்டார் வழக்காற்றியலும் சமூகவியலும்	71
	நாட்டார் வழக்காற்றியலும் மொழியியலும்	73
	நாட்டார் வழக்காற்றியலும் வரலாறும்	76
3	வாய்மொழி வழக்காறுகள்	82
	வாய்மொழி இலக்கியமும் நாட்டாரிலக்கியமும்	82
	வாய்மொழி வழக்காற்று வகைமைகள்	91
	தாலாட்டுப் பாடல்கள்	92
	தெம்மாங்குப் பாடல்கள்	101
	திருமணப் பாடல்கள்	105
	ஓப்பாரிப் பாடல்கள்	111
	கதைப்பாடல், காப்பியம்	117
	நாட்டார் கதைகள்	151
	பழமரபுக் கதைகள்	178
	நாப்புரட்டுகள்	203
	பழமொழி	208
	விடுகதைகள்	221
	நாட்டார் நம்பிக்கைகள்	237
	குழந்தை வழக்காறுகள்	254
	நாட்டார் விளையாட்டுகள்	271
4	நாட்டார் நிகழ்கலைகள்	283
	வில்லுப்பாடல்கள்	284
	தெருக்கூத்து	290
	பாவைக்கூத்து	293

5	நாட்டார் வாழ்வும் புழங்கு பொருள் பண்பாடும்	297
	கைவினைக் கலைகள்	298
	மண்பாண்டக் கலை	301
	பத்தமடைப் பாய்	305
	நாட்டார் உணவு	307
6	சமயத்தின் தோற்றம்	317
	சில கருத்தாக்கங்கள்	317
	நாட்டார் வழிபாடு	333
7	நாட்டார் வழக்காற்றியல் கள ஆய்வு	356
	நூற்பட்டியல்	367
	<i>References</i>	371

1

நாட்டார் வழக்காற்றியல் : கருத்தாக்கங்கள்

ஆய்வுப்புலம் ஒன்றைத் தெளிவாக அறிந்துகொள்ள அப்புலத்தில் வழக்கிலுள்ள கருத்தாக்கங்களைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இதற்குக் கருத்தாக்கங்கள் என்றால் என்ன? என்ற வினாவுக்கு முதலில் விடைகாண வேண்டும். இதற்குத் 'தேசம்' (nation) என்ற கருத்தாக்கம் பற்றி விவாதிக்கும்போது ஹாப்ஸ்பாம் கருத்தாக்கம் பற்றிக் குறிப்பிடும் கருத்து மனங்கொளத் தக்கது:

“கருத்தாக்கங்கள் தாமசு, சுயமாக மிதந்து செல்லும் தத்துவார்த்தச் சொல்லாடலின் பகுதிகளல்ல. அவை சமூக அடிப்படையிலும், வரலாற்றடிப்படையிலும், இடத்தினடிப்படையிலும் வேர்கொண்டவை. மேலும் இந்த யதார்த்தங்களின் அடிப்படையில்தான் அவற்றை விளக்க வேண்டும்” (Hobsbawm 1990:9). இதன்படி மரபு சார்ந்தது என்று கருதப்படும் மானுடச் சமூக நடத்தை பற்றி நாம் படிக்கும்போது, மரபு சார்ந்தது என்பதனை நாம் என்ன அர்த்தத்தில் பயன்படுத்துகிறோம் என்று சிந்திக்க வேண்டும். நாம் ஆய்வு செய்யும் நடத்தையில் 'மரபு' என்பது வெளிப்படையான கூறு என்பதனால் அதன் அர்த்தம் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும். அந்த நடத்தையைக் கடைப்பிடிப்போரால் அது (மரபு) தொடர்புபடுத்தப்பட்டிருக்கலாம். அல்லது நடத்தையை ஆய்வோரால் அது தொடர்புபடுத்தப்பட்டிருக்கலாம். அதாவது 'மரபுத்தன்மை' என்பது குறித்த குறிப்பிட்ட அளவுகோல்களின் (criteria) அடிப்படையில் தொடர்புபடுத்தப்பட்டிருக்கலாம். வேறொருவாறாகச் சொன்னால் 'மரபு சார்ந்தது' என்ற கருத்தாக்கத்தை விளக்க, அதன் பயன்பாட்டையும், அர்த்தத்தையும் குறிப்பிட்ட வரலாற்று அடிப்படை சார்ந்த, திட்டவட்டமான சொல்லாடல்களில் வைத்துத்தான் பார்க்க வேண்டும். அத்தகைய சொல்லாடல்களில்தாம் சமூகச் செயல்கள், மரபு சார்ந்தவை என்ற முறையில் அர்த்தங்களைப் பெறுகின்றன. ஆதலின் மரபு சார்ந்தவை என்று கருதப்படும் நாட்டார் வழக்காறுகள் பற்றிய கருத்தாக்கங்களை மேற்குறிப்பிட்ட முறையில் ஆய்வு செய்ய வேண்டும்.

இங்குக் குறிப்பிடப்பட்ட அடிப்படையில் நாட்டார் வழக்காற்றியல் கருத்தாக்கங்களை நாட்டார் வழக்காற்றியல் எவ்வா

றெல்லாம் உருவாக்கியுள்ளனர் என்பது இவ்வியலில் குறிப்பிடப் படுகிறது. இந்த நூல் முழுவதிலும் பல்வேறு கருத்தாக்கங்கள் பேசப் படுகின்றன. நாட்டார் எவ்வாறு கருத்தாக்கங்கள் (native conceptualization) செய்கின்றனர் என்பதும் ஆங்காங்கே சுட்டப்படும்.

நாட்டார் வழக்காற்றியல் : கலைச்சொற்கள்

ஆங்கிலத் தொடரின் ஆக்கம்

நாட்டார் வழக்காற்றியல் என்ற சொல்லின் தோற்றத்திற்கு முன்னரே நாட்டார் வழக்காறுகள் வழக்கிலிருந்தன. நாட்டார் வழக்காறு என்ற (folklore) தொடர் அண்மைக்காலத்தது. 19ஆம் நூற்றாண்டினரான ஆங்கிலேய அறிஞர் வில்லியம் ஜான் தாம்ஸ் 'popular antiquities' என்ற இலத்தீன் பதத்திற்கு மாற்றீடாக 'folklore' என்ற ஆங்கிலோ சாக்ஸன் தொடரை உருவாக்கினார். விவசாய வகுப்பினரின் மரபுகளிலும் பழங்காலப் பண்பாடுகளிலும் எஞ்சி நிலைத்து நிற்கும் அறிவு பூர்வமான எச்சங்களைக் குறிப்பிட அப்பதத்தை உருவாக்கினார். அம்புரோஸ் மெர்ட்டன் என்ற புனைபெயரில் 'அதேனியம்' (Athenaeum) என்ற இதழுக்கு அவர் ஒரு மடல் எழுதினார். மனிதனின் பழக்கங்கள், வழக்கங்கள், சடங்குமுறைகள் (observances), மூடநம்பிக்கைகள், கதைப்பாடல்கள், பழமொழிகள், பழங்கால வழக்காறுகள் முதலியவற்றை அத்தொடர் குறிப்பதாக அவர் கூறினார். பல்வேறு வழக்காறுகளையும் இக்கூற்று எண்ணிச் சொல்வதால் இதனை எண்ணிக்கை வரையறை (enumerative definition) என்பர். அதாவது பழங்காலப் பண்பாட்டு எச்சங்களே (cultural survivals) நாட்டார் வழக்காறுகள் என்று அவர் கருதினார். ஆனால் இன்று அத்தொடர் பல்வேறு மக்களிடையே பல்வேறுபட்ட பொருண்மைகளைப் பெற்றுவிட்டது. இருப்பினும் தாம்ஸ் முன்மொழிந்த அத்தொடர் பல்வேறு நாட்டினரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு அனைத்துலக அறிவியல் கலைச் சொல்லாகிவிட்டது.

1846இல் 'folklore' என்ற சொல் உருவாக்கப்பட்டதால் நாட்டார் வழக்காறுகளைப் பற்றிய அக்கறை அதற்குமுன் எவரிடமும் இல்லை என்று கருதிவிடக்கூடாது. சான்றாக 1812இல் ஜெர்மனியில் கிரிம் சகோதரர்கள் நாட்டார் கதைகளைத் தொகுத்து ஆராயத் தொடங்கினர். தமிழ்நாட்டில் பீட்டர் பெர்சிவல் 1820களிலேயே பழமொழிகளைத் தொகுக்கத் தொடங்கினார். பின்னர் 19ஆம் நூற்றாண்டிலும் 20ஆம் நூற்றாண்டிலும் நாட்டார் வழக்காற்றியல் பல நாடுகளில் வளர்ச்சியடைந்து ஒரு கல்விப்புலமாயிற்று. 'Folklore' என்ற சொல் முதலில் வழக்காறுகளைக் குறிக்கப் பயன்பட்டது. பின்னர் வழக்காறுகளையும் வழக்காற்றைப் படைப்போரையும் பற்றிப் படிக்கும் ஆய்வுக் கல்வியாகிய அறிவியல் துறையையும் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டது. தற்காலத்தில் ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படும் பொருட்களாகிய வழக்காறுகளைக் குறிக்க 'folklore' என்பதும்

கல்விப்புலத்தைக் குறிக்க 'Folkloristics', 'folklore' என்ற பதங்களும் ஆங்கிலத்தில் வழங்கி வருகின்றன.

நாட்டார் வழக்காறுகளும் போலி வழக்காறுகளும் (Folklore and Fakelore)

1950ஆம் ஆண்டு அமெரிக்க நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வாளர் ரிச்சர்டு எம். டார்சன் போலி வழக்காறு என்று பொருள்படும் 'fakelore' என்ற பதத்தை உருவாக்கினார். இந்தப் பதத்தை 'அமெரிக்கன் மெர்க்குரி' (American Mercury) என்ற இதழில் 'நாட்டார் வழக்காற்றியலும் போலி வழக்காறுகளும்' (Folklore and Fakelore) என்ற சிறு கட்டுரையில் எழுதினார். இதன்மூலம் நாட்டார் வழக்காறுகளை அறிவியல் அடிப்படையில் வளர்த்தெடுக்க நீண்ட போராட்டத்தைத் தொடங்கினார். இதற்காகப் போலி வழக்காறுகளை அல்லது போலி நாட்டார் வழக்காறுகளைக் (fakelore or fake folklore) கடுமையாகத் தாக்கத் தொடங்கினார். இந்தப் போராட்டம் அவருடைய வாழ்வு முழுவதும் தொடர்ந்தது. போலி வழக்காறு என்ற பதத்தை என்ன பொருளில் டார்சன் குறித்தார் என்பது கவனத்திற்குரியது.

உண்மையான வழக்காறுகள் என்று உரிமை கொண்டாடிக் கொண்டு போலியானவற்றையும் கலப்படமானவற்றையும் முன் வைப்பதே போலி வழக்காறாகும். இந்தப் படைப்புகள் களத்தில் தொகுக்கப்பட்டவை அல்ல. ஆனால் முந்தைய இலக்கிய மூலங்களிலிருந்தும் இதழ்களிலிருந்தும் எடுத்துத் தொடர்ச்சியாகப் பன்முறை அசைபோட்டு மறுபடியும் எழுதப்பட்டவை அல்லது முற்றிலும் புதிதாக உருவாக்கப்பட்டவை. அதாவது பால் பன்யன் (Paul Bunyan) என்பவரை மாதிரிப் படிமமாகக் கொண்டு அமெரிக்காவில் நாட்டார் தலைவர்கள் (folk heroes) பலர் எழுத்தில் படைக்கப்பட்டனர். இலக்கியத்திற்குப் பால் பன்யனைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தொடங்கியபோது அவரைப் பற்றிச் சில வாய்மொழி வழக்காறுகள் வழங்கிவந்தன என்கிறார் டார்சன். தமிழ்நாட்டிலும் வழக்காறுகளைத் திருத்தியும் புதுப்பித்தும் பதிப்பதும், ஒரு தகவலாளியிடம் தொகுத்துப் பலரிடம் தொகுத்ததாகக் குறிப்பிடுவதும், பல ஏடுகளைக் கொண்டு பாடபேதம் பார்த்துப் புது ஏடு ஒன்றை உருவாக்குவதும் போலி வழக்காறுகளாகவே கருதப்படும்.

அடிப்படைக் கலைச்சொற்கள்

ஒரு கல்விப் புலத்தில் பயன்படுத்தப்படும் அடிப்படைக் கலைச் சொற்களை வரையறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு செய்யாவிட்டால் அது சில கோட்பாட்டுத் தவறுகளுக்கும், தெளிவின்மைக்கும் இட்டுச் செல்லும். மனம்போன போக்கில் கண்டமேனிக்குச் செய்யப்படும் ஆய்வுகளாக அமைந்துவிடும். ஆதலின் தமிழில் வழங்கிவரும் பதங்களை எல்லாம் உரைத்துப் பார்த்து இப்புலத்திற்கு வேண்டிய கலைச்சொற்களை உருவாக்க வேண்டும். பாமரர் பாடல்கள், காற்றிலே மிதந்த கவிதை, ஏட்டில் எழுதாக் கவிதை,

நாடோடிப்பாடல்கள், வாய்மொழிப் பாடல்கள், வாய்மொழி இலக்கியம், கிராமியப்பாடல்கள், கிராமிய இலக்கியம், ஊரகப் பாடல்கள், நாட்டுப்புறப்பாடல்கள், நாடோடி இலக்கியம், நாடோடிக் கலை, நாட்டுப் பண்பாட்டியல், நாட்டுப்புறவியல், நாட்டார் வழக்காற்றியல், நாட்டார் வழக்கியல், நாட்டாரியல், நாட்டார் வாழ்வியல் என்று பல தொடர்கள் இக்கல்விப் புலத்தில் புழங்கி வருகின்றன. இத்தொடர்களை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தால் இவற்றிற்குரிய பொருள் தெளிவாகிவிடும். Folklore என்பதற்கு இவை சமமானவையா? என்பதும் புலப்படும்.

நாடோடிக் கலை, நாடோடி இலக்கியம், நாடோடிப் பாடல்கள் என்ற மூன்று தொடர்களும் ஒரே பொருண்மை சுட்டுவன வல்ல. இம்மூன்றும் வெவ்வேறு பொருள் தருவன. நாடோடிக் கலை என்ற தொடர் மற்ற இரு தொடர்களின் பொருண்மையை உள்ளடக்கியது. நாடோடி இலக்கியம் என்பது நாடோடிப் பாடல்களோடு மொழி சார்ந்த ஏனைய பல வெளிப்பாடுகளையும் உள்ளடக்கியது. கலை, இலக்கியம், பாடல்கள் ஆகியவற்றுக்கு ஓர் அடைச்சொல்லாக வரும் நாடோடி என்ற சொல், ஓரிடத்தில் தங்கி நிலைத்து வாழாது, இடம் விட்டு இடம் பெயர்ந்து வாழும் மக்களையே சுட்டும். மேலும் நாடோடி என்ற சொல், 'folk' என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்குரிய பொருள் தரவில்லை. கலை, இலக்கியம், பாடல்கள் என்பவை 'lore' என்ற சொல்லின் பொருளை உணர்த்தவில்லை. ஆதலின் அம்மூன்று தொடர்களும் எவ்விதத்திலும் ஆங்கிலச் சொல்லின் பொருளைத் தரவில்லை. நாடோடி இலக்கியம், நாடோடிப் பாடல்கள் என்ற தொடர்கள் குறித்த ஆறு அழகப்பனின் கருத்து கவனத்திற்குரியது. "இடம் விட்டு இடம் சென்று வழங்கி வருவதால் நாடோடிப் பாடல்கள் என்று அழைக்கலாமா என்றால் இலக்கியங்கள் கூட இடம் விட்டு இடம் சென்றுதானே வழங்குகின்றன. நாடோடி என்ற சொல் இப்பாடலுக்கு மாசு போன்ற தலைப்பாகவும் அமைந்திருக்கின்றது. ஆங்கிலத்தில் இச்சொல் 'songs of the nomads' என்ற பொருள்படவும் வாய்ப்புண்டு. வீணான விவாதங்களைக் கிளப்பி விடும் இத்தலைப்பை வழக்கிற்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று விளக்கங்கள் கூறுவதைவிட விட்டுவிடுதலே நலமாகக் கொள்ளலாம்" (1973 :253-254). இடம் விட்டு இடம் பெயர்ந்து வழக்காறுகள் செல்வதால் அவற்றைப் பற்றிய படிப்பு என்று சொல்லி நாடோடியியல் என்று பெயர் சூட்டவியலாது. அடுத்து, காற்றிலே மிதந்த கவிதை, ஏட்டில் எழுதாக் கவிதை, வாய்மொழிப் பாடல்கள், வாய்மொழி இலக்கியம், வாய்மொழிக் கலை என்ற தொடர்கள் பெரிதும் வேறு பாடற்றவை. காற்றிலே மிதந்த கவிதை என்பது வாய்மொழியாகப் பாடப்பெற்றுக் காற்றின்வழிப் பரப்பப் பெற்ற பாடல்கள் என்று பொருள்படும். ஒருவிதப் புனைவியல் பாங்கான கற்பனாவாத (romantic) எண்ணத்தை இது ஊட்டுகிறது. ஏட்டில் எழுதாக் கவிதை, எழுதப்படாது வாய்வழிப் படைக்கப்படுவதையே சுட்டும். வாய்மொழி என்பது 'oral'

அல்லது 'verbal' என்ற சொற்களுக்குச் சமமானதாகும். ஆதலின் ஆங்கிலத் தொடருக்கு இது ஈடாகாது. 'நாட்டுப் பண்பாட்டியல்' என்ற தொடரைப் பேராசிரியர் நா. வானமாமலை முதன்முதலில் பயன்படுத்தினார். ஆனால் இத்தொடர் தேசம் என்று பொருள்படும் 'நாடு' (nation) என்பதனையும் 'பண்பாடு' (culture) என்பதனையும் உள்ளடக்கியது. 'folklore' என்பதற்குச் சமமாக நாட்டுப் பண்பாட்டியல் என்று வழங்கினால் 'folk culture' என்பதனை எவ்வாறு வழங்குவது? இவ்விடர்ப்பாட்டைப் பின்னர் உணர்ந்த பேராசிரியர் நா. வானமாமலை folklore என்பதற்குக் 'நாட்டார் வழக்காறு' என்று குறிப்பிட்டார் (1974:199). கிராமியப் பாடல்கள், ஊரகப் பாடல்கள் என்பவற்றில் கிராமிய, ஊரக என்ற சொற்களும் 'folk' என்பதற்குச் சமமாகா. அவை இடச்சார்வைச் சுட்டுவன. ஆதலின் அவற்றை நீக்கி விடலாம். நாட்டுப்புறவியல் என்ற தொடரும் கூடக் 'கிராமியவியல்' என்ற பொருள் தருதல் காண்க. கிராமம் என்று சொல்லும்போது வழக்காறுகள் விவசாயத் தொழிலோடு மட்டுமே தொடர்புறுத்தப்படும். ஆனால் மனுக்குல வளர்ச்சியில் விவசாயக் கட்டத்தில் மட்டுந்தான் வழக்காறுகள் இருந்தன என்பது பொருந்தாது. மனுக்குல வரலாறு விவசாயக் கால கட்டத்திலிருந்துதான் தொடங்குகிறது என்ற எண்ணத்தை இது ஏற்படுத்தும். விவசாயக் கட்டத்திற்கு முன்னர் வழக்காறுகள் இல்லை என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்தும். விவசாயக் கட்டத்திற்குப் பின்னர் வழக்காறுகள் தோன்றா என்பது இத் தொடரைப் பயன்படுத்துவோரின் கருத்தாகும். பழைய வழக்காறுகள் தாம் இன்றும் நிலைத்து நிற்கின்றன என்று கூறுவதும் பொருந்தாது. நிலைத்து எஞ்சி நிற்பவைதாம் நாட்டார் வழக்காறுகள் என்பதே இத்தொடரைப் பயன்படுத்துவோரின் கருத்தாகும்.

அடுத்து நாட்டுப்புறம் என்ற சொல்லோடு தொடர்புடைய 'பாமரர்' என்ற சொல்லைக் காண்போம். 'பாமரர்' என்ற சொல் ஒருவகை 'folk' ஐக் குறிப்பிடுகிறது என்று கொள்ளலாம். பாமரர் யார்? படிப்பறிவற்ற கிராமப்புற மக்களே பாமரர். அதாவது கிராமங்களைத் தவிர வேறிடங்களில் பாமரர் என்போர் இல்லை என்பது பொருள். மேலும் இச்சொல் நாகரிகம் வாய்ந்தோர் என்ற சொல்லுக்கு மாறானது. நாகரிகம் வாய்ந்த சமூகத்தில் நாகரிக மற்றோரே நாட்டார் என்ற பொருள் தருவதையும் காண்க. ஆதலின் கல்லாதவர்களிடம் மட்டுமல்ல, கற்றோரிடமும் வழக்காறுகள் உள்ளன என்பதைக் குறிப்பிட, 'நாட்டார் வழக்காற்றியல் கள ஆய்வு' என்ற என்னுடைய நூலில் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளேன்: "படிப்பறிவு பெற்ற தாய் ஒருத்தி பிறர் பாடக் கேட்டுத் தானும் பாடும் பாட்டை என்னவென்று சொல்வது? உயர்நிலைப் பள்ளிவரை அல்லது கல்லூரிக் கல்விவரை கற்ற ஒரு பெண், கல்லாத தன் தாயோ, பாட்டியோ பக்கத்து வீட்டுப் பெண்ணோ பாடுவதைக் கேட்டு நினைவில் பதித்துப் பாடுகின்றாளே! அவள் பாடலை என்னவென்று சொல்வது?" (1986:4).

ஆனால் ச. சண்முகசுந்தரம் அது குறித்துப் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்: “ இந்த வாதம் அடிப்படையற்ற வாதம். இதில் இவர் இப்பாடல்கள் பாமரார்க்கு உரியது என்று ஒத்துக் கொள்கிறார். இப்பாடல்களைப் படித்தவர்களும் பாடினால் என்ன சொல்வது என்று தான் கேட்கிறார். சொல்வது, அவர்களைப் பாமரர் என்று சொல்ல வேண்டாம். அப்பாடல்களைப் பாமரர் பாடல்கள் என்று சொல்ல வேண்டியதுதானே” என்கிறார் (1989:6-7). மேலும், “சினிமாப் பாடல்களை மற்றோர் பாடினால் அதனைச் சினிமாப் பாடல்கள் என்றுதானே சொல்கிறோம். பெயரை மாற்றுவதில்லையே” என்கிறார் (1994: 17).

அவர் எதனை அடிப்படையற்றது என்று கருதுகிறார் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. மேலும் பாடல்கள் பாமரார்க்குரியது என்று நான் ஒத்துக் கொண்டதாகக் குறிப்பிடுகிறார். ஆனால் நாட்டார் வழக்காற்றுச் செயல்பாட்டில் ஒரு படிமுறையை (process) மட்டுமே நான் என் நூலில் குறிப்பிட்டேன். அதாவது நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வில் ஒவ்வொரு பனுவலும் முக்கியமானது. அப் பனுவல் ஒரு முறை சொல்லப்படும்போது அல்லது பாடப்படும் போது அது ஒரு சமூகச் செயல்பாடு. நான் இன்றைய நடைமுறைச் சூழலைப் பற்றிப் பேசுகிறேன். அவர் பழமையைப் பற்றிப் பேசுகிறார். மேலும் ஒரு வழக்காற்றின் தோற்றத்தையும், தொடக்கத்தையும் கண்டு பிடிக்கவியலாது. ஆதலின் கல்லாதோரிடமிருந்து கற்றோருக்குப் பரவுதலைக் குறிப்பிட்டேன். சில வழக்காறுகள் கற்றோரிடமிருந்து மற்றையோருக்குப் பரவியிருக்கலாம். யார் யாரிடமிருந்து தெரிந்து கொண்டனர் என்பதும் கண்டுபிடிக்க இயலாது. இந்த வழக்காறு களெல்லாம் ஒருவரிடமிருந்து தெரிந்து கொள்ளப் பட்டாலும் கேட்டவரின் மனம் என்ற சேமப்பாதுகாப்பில் (repertoire) வைக்கப் பட்டு அவருடைய மனத்திலிருந்து ஒரு சமூகச் சூழலில் ஒரு சந்தர்ப்பச் சூழலில் வெளிப்படும். நான் ஒரு வழக்காற்றை ஒருமுறை ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் சொல்கிறேன் என்றால் அது என்னுடைய வழக்காறே தவிர வேறொருவருடையதன்று. அங்கு நடைபெறுவது ஒரு கருத்துப் புலப்படுத்தம். அதாவது ஒருவர் ஒரு வழக்காற்றை ஒரு நோக்கத்திற்காக ஒரு கருத்துப்புலப்படுத்தத்திற்காகவே பயன்படுத்துகிறார். அதனால்தான் தகவலாளிகள் பற்றிய விபரங்களைச் சேகரிக்கிறோம். ஆனால் ஒரு பனுவலைச் செயற்கைச் சூழலில் சேகரித்து, வழக்காற்று உள்ளடக்கங்களை மட்டுமே ஆய்ந்து பழக்கப்பட்டுப் போன மனங்களுக்கு நாட்டார் வழக்காற்றுப் படிமுறை பற்றிப் புரியாது. இந்தப் படிமுறையில் பாமரர் என்பதில் எத்தனை தலைமுறையினர் அடங்குவர். எல்லோரும் ஒரே நிலையினரா? என்பதும் தெரியாது.

நாட்டார் வழக்காற்றுச் செயல்பாடு என்பது வறண்ட ஒன்றன்று. அதாவது ஒரு வழக்காற்றைக்கேட்டு அப்படியே திரும்பத் திரும்பப் பிதற்றிக் கொண்டிருப்பதன்று. அவ்வாறு செய்வதற்கு மறுபகர்ப்புச் செய்தல் (duplication) என்று பொருள். மறுபகர்ப்புச் செய்வதுதான்

சினிமாப் பாட்டைத் திரும்பத் திரும்பப் பாடுவது. ஆனால் நாட்டார் வழக்காற்றுச் செயல்பாடு, உயிர்த் துடிப்பான செயல்பாடு. சினிமாப் பாடல் பொழுதுபோக்காகப் பாடப்படுவது. அதனைச் சினிமாப் பாட்டு என்றுதான் சொல்ல முடியும். ஆனால் நாட்டார் வழக்காற்றிற்கு ஒரு பேசும் இன வரைவியல் (ethnography of speaking) உண்டு. அதாவது நாட்டார் வழக்காற்றுச் செயல்பாடு ஒன்று நடைபெறுகிறதென்றால் அதற்கென்று சில விதிமுறைகள் உண்டு. சான்றாக ஒரு பழமொழி சொல்லப்படுகிறதென்றால் அதனை யார் பயன்படுத்தலாம்? யாரை நோக்கிப் பயன்படுத்தலாம்? எப்போது எதற்காகப் பயன்படுத்தலாம் என்ற விதிமுறை உண்டு. ஆதலின் ஒவ்வொரு பனுவலையும் அதன் இயற்கைச் சூழலில் எடுத்துக் கொள்ளும்போது 'பாமரர்' என்ற சொல்லுக்கே இடமில்லை.

மேலும் கல்வியறிவு பெற்ற நாம் கூடப் பழமொழிகளை வழக்கில் கேட்டுப் பயன்படுத்துகிறோம். கேட்ட கதைகளையும் விடுகதைகளையும் இயற்கைச் சூழலில் குழந்தைகளுக்குச் சொல்கிறோம். இன்று பள்ளியில் படிக்கும் குழந்தை,

“சாந்தி பூந்தி
சவுக்காரக் கட்டி
கோதம்பை ரொட்டி
கொண்டுவாடி குட்டி”

என்று ஒலிநயப் பாடலைச் சொல்லுவதைக் கேட்கிறோம். இந்தப் பாடல் தேவகோட்டைக்குப் பத்துக் கிலோ மீட்டர் தொலைவிலுள்ள கிளியூர் என்ற ஊரில் தொகுக்கப்பட்டது. கிளியூரிலிருந்து வடக்கே ஐந்து கிலோ மீட்டர் தொலைவிலுள்ள கிடுகட்டி என்ற ஊரைச் சேர்ந்த சாந்தி என்ற குழந்தை ஒலித்தது. இப்பாடல் தன்னைத்தான் பகடி செய்கிறது என்று கருதாது கள்ளம் கபடமின்றித் தானாகவே முன்வந்து யாரும் தூண்டாத சூழலில் இப்பாடலைப் பாடினாள். 24.4.1983 அன்று கேட்டது. இதற்கு முன்னர் ஒருபோதும் நான் இப்பாடலைக் கேட்டதில்லை. அதாவது புதிதாகக் (எவ்வளவு புதிது என்று தெரியவில்லை) குழந்தைகளிடையே இப்பாடல் வழங்கி வருகிறது. இதற்கும் மூலம் பார்க்க முடியுமா? அல்லது கள்ளம் கபடம் இல்லாதது குழந்தை. ஆதலின் அதுவும் பாமரரன் அடங்கும் என்று சொல்ல முடியுமா? புதியது என்பதனால் நாட்டார் வழக்காற்றன்று என்று மறுக்கமுடியுமா? புதியவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால் நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வு எச்சம் பற்றிய ஆய்வாகி விடாதா? காலப்போக்கில் புதிய வழக்காறுகள் தோன்றினால் இத்தகைய எச்சக் கோட்பாட்டினர் ஏற்பரா? இது குறித்துத் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர் களுள் தலைசிறந்த ஒருவரும், நாட்டார் கதைத் தொகுப்பாளருமான கி. ராஜநாராயணன் கூறுவதைக் காண்க:

“கேரளப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் நாடோடிக் கதைகள் பற்றிப் பேச வேண்டும் என்று என்னைக் கூப்பிட்டிருந்தார்கள். எம்.ஏ.

மற்றும் ஆராய்ச்சி மாணவ மாணவியர்கள், பேராசிரியர்கள் கொண்ட அந்தக் கூட்டத்தில் நான் பேசி முடித்தபோது, ஒரு மாணவி கேட்டாள், 'இனிமேலும் நாடோடிக்கதைகள் தோன்றுமா?' என்று. நல்ல கேள்வி; சரியான கேள்வியுங்கூட. 'ஏன் இந்தச் சந்தேகம் வந்தது உங்களுக்கு; நாடோடிக் கதைகள் இனிமேலும் உண்டாகாது என்று? நேற்று நம்முடைய பாதுகாப்பு மந்திரியாக இருந்த பஸ்தேவ்சிங் பற்றி உண்டான கதைகள் நாடோடிக் கதைகள் இல்லாமல் அது வேறு என்ன?' என்று கேட்டேன்" (1984: முன்னுரை 3) என்றெழுது கிரார். இன்று நகர்ப்புறங்களில் 'கானாப் பாடல்கள்' என்றொரு வகைப் பாடல்கள் பாடுகின்றனர். இதனையும் நாட்டுப்புற வழக்காறு என்பார்களா? இதனைப் பாடுவோரைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டாமா? ஒருவேளை சண்முக சந்தரம் ஒரு கருத்தை இதற்கு ஆதாரமாகக் கூறக்கூடும். "நாட்டுப்புறம் என்ற வழக்கு கிராமப் புறங்களையே குறிக்கும். கிராமியக்குணம் கொண்ட அனைத்தையும் இச்சொல்லால் குறிக்கலாம். தவறில்லை. நகர்ப்புறங்களில் வாழும் கிராமியக் குணம்கொண்ட கூறுகளையும் நாட்டுப்புறம் என்று அழைக்கலாம். தப்பில்லை" என்கிரார் (1989:7). கிராமியக் குணம் என்றால் என்ன? கிராமியக் குணத்தில் அதாவது விவசாயக் குணத்தில் காட்டாண்டிக் குணம் உண்டா? அதற்கும் முந்திய விலங்காண்டிக் குணம் உண்டா? மாறாக நகரியக் குணம்கொண்ட, கூறுகளைக் கொண்ட நாட்டுப்புறத்தாரை நகர்ப்புறத்தார் என்று அழைக்கலாமா?

இவற்றையெல்லாம் மனத்தில் கொண்டதான் "நாப்பிறழ்ச்சிப் பாடல்களைச் சொல்லிப் பார்க்கின்றோம். குழந்தைகளைச் சொல்லச் சொல்லிக் கேட்கின்றோம். சில நம்பிக்கைகளை வழிவழியாகப் பின்பற்றி வருகின்றோம். புதிதாகச் சர்தார்ஜிக்களைப் பற்றிய பல நகைச் சுவைத் துணுக்குகளைக் கேட்டு அறிந்திருக்கிறோம். ஆதலின் பாமரம், நாட்டுப்புறம் என்ற சொற்கள் படித்தோரை ஒதுக்கி விடுகின்றன" (1986:4) என்று எழுதினேன். இவற்றையெல்லாம் ஒதுக்கிவிட்டு விவாதம் செய்வது கூடாது. பாமரர் என்பது ஒருவிதமான கற்பனா வாதப் பொருண்மையைப் புலப்படுத்து வதனையும் காண்க.

'Folk' என்பதற்குப் பொருத்தமான தமிழ்ச்சொல் ஒன்றை உருவாக்கிக் கொள்ளுதல் நலம். 'Lore' என்ற சொல்லுக்கீடாக மேற்கண்ட தொடர்களில் ஏதுமில்லை. அச்சொல் குறித்து எந்த ஆய்வாளரும் கவலைப்பட்டதாகக்கூடத் தெரியவில்லை. 'Folk' என்பதற்கு இனம், நாடு, மக்கள் என்பது பொருள். 'Lore' என்பதற்கு மரபுச் செய்தித்தொகுதி என்பது பொருள். மரபு + செய்தி + தொகுதி என்ற மூன்று கூறுகள் இணைந்ததே 'lore' ஆதலின் 'folklore' என்ற சொல்லுக்கு ஏற்ற தமிழ்த் தொடரை உருவாக்கிக் கொண்டால் அது இக்கல்விப்புலத்தில் பல கோட்பாட்டுத் தவறுகளுக்கு இட்டுச் செல்லாது.

'Folk' என்பதற்கு 'நாட்டார்' என்ற சொல் மிகப் பொருத்தமான ஒன்றாகும். 'நாட்டார் கூட்டம்' என்று கிழக்கு இராமநாதபுரம்

மாவட்டப் பகுதியில் குறிப்பிடுவர். ஒரு பகுதியினர் என்ற பொருளிலேயே இச்சொல் வழங்கப்படுகிறது. அஞ்சு கோட்டை நாட்டார், ஸ்லாமேய நாட்டார், குறிச்சி நாட்டார், கப்பலூர் நாட்டார் என்றெல்லாம் அவ்வப் பகுதியினரைக் குறிக்க இச்சொல் வழங்கப்படுகிறது. வட்டாரத்திற்குரிய வழக்காறு (regional lore), சாதியினருக்குரிய வழக்காறு, இனக்குழுவினருக்குரிய வழக்காறு, ஒரு பாலினருக்கேயுரிய வழக்காறு (அவ்வையார் நோன்பு பெண்டிர்க்கே உரியது), குறிப்பிட்ட வயதினருக்கேயுரிய வழக்காறு, குறிப்பிட்ட தொழிலினருக்கேயுரிய வழக்காறு, ஒரு குடும்பத்தினருக்கேயுரிய வழக்காறு என்றெல்லாம் பல்வேறு வகை வழக்காறுகள் உள. ஆதலின் நாட்டார் என்ற சொல் ஒரு பகுதியினர் என்ற பொருளிலேயே இங்குக் கையாளப்படுகிறது. இது சிறு குழுவுக்கும் பொருந்தும் பெருங்குழுவுக்கும் பொருந்தும். இதனை இத்துறை சார்ந்த கலைச் சொல்லாகவே உருவாக்குகிறோம். இதனால் கிராமப்புறத்திலேயே வழக்காறுகள் காணப்படுகின்றன என்ற எச்சக் கோட்பாட்டுப் போக்கு (survival theory) அடிபட்டுப் போகும்.

இதற்கு ஒரு மறுப்புத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. அதாவது பொதுமைப்படுத்திப் பேசியவர், இப்போது ஒரு பகுதியினர் என்று பேசுகிறார். இதில் ஒரு பகுதியினர் என்பது எந்தப் பகுதியினர் என்பதனைத் தெளிவாகக் குறிக்கவில்லை (சண்முகசுந்தரம் 1989:10). வட்டாரம், சாதி, இனக்குழு, பால், வயது. தொழில், குடும்பம் என்ற பல்வேறு 'நாட்டார்' உள்ளனர் என்பதனைச் சுட்டி, அது ஒரு சிறு குழுவுக்கும் பொருந்தும், பெருங்குழுவுக்கும் பொருந்தும். இவற்றையும் இதற்குமேல் நான் குறிப்பிட்ட எச்சக்கோட்பாட்டைப் பற்றியும் புரிந்து கொள்ளாது, ஒரு கல்விப் புலத்தின் எல்லைக்குள் ஒரு கலைச்சொல்லுக்கு எத்தகைய அர்த்தம் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்பதும் தெரியாது, வாதிடுவது பொருந்தாது. இதனால்தான் இவர்கள் ஆட்சியெல்லைக்குட்பட்ட ஒரு மாவட்டத்தில் பாடல் களைத் தொகுத்துப் பனுவலை (text) மட்டும் ஆய்வு செய்கின்றனர். எக்குழுவினர், எச்சமுகத்தினர், என்னவிதமான கருத்துப் புலப்படுத்தம் என்பதைப் பற்றியெல்லாம் கவலைப்படாது ஆய்வு செய்வதே இத்தகைய விவாதங்களின் அடிப்படையாகும்.

'நாட்டார்' என்ற சொல் ஓர் இனமக்களைக் (சாதியினரை) குறிப்பிட்டுச் சுட்டும் சொல்லாகப் பல இடங்களில் வழங்கி வருகிறது. எனவே 'நாட்டார் வழக்காற்றியல்' என்ற சொற்றொடர், நாட்டார் என்னும் ஓர் இனமக்களின் வழக்காறுகளைப் பற்றிய ஆய்வு என்ற பொருளையும் தருகின்றது என்று குறிப்பிடுகிறார் ஆறு. இராமநாதன் (1976:363). 'நாட்டார்' என்பது சென்னையில் நாடார்களையும், தஞ்சையில் நாட்டார் என்ற கள்ளர் சாதியாரையும் குறிக்கும் என்றார் ந. சஞ்சீவி (நேர்முக உரையாடல்). அடுத்துத் "தமிழகத்தில் தஞ்சை, திருச்சி, புதுக்கோட்டை, மதுரை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி போன்ற மாவட்டங்களில் மிகுதியாக வாழ்ந்து வருபவர்கள் எனும்

இனத்தவர். கள்ளர்களில் மேலூர், உறங்கான் பட்டி, மல்லாக் கோட்டை, பாகனேரி போன்ற ஊர்களில் உள்ளவர்களை நாட்டார் எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். ..... ஆக, நாட்டார் என்பது ஒரு சாதியைக் கூட அல்ல பல்வேறு சாதிகளைப் பல்வேறு பகுதிகளில் குறிப்பிடுகிறது. நாட்டார் வழக்காற்றியல் என்றால் எந்தச் சாதியைக் கருதுவது?" என்று கேட்கிறார். நாட்டார் என்பது நாட்டார் வழக்காற்றியல் புலத்தில் எந்தக் குழுவையும் குறிக்கும் என்பதே என் விடை.

“நாட்டார் வாழ்வியலும் பண்பாடும் என்ற நூல் folklore நூல் என்று வாங்கிப் படித்தால் பாகனேரி நாட்டார்களாகிய கள்ளர் குலத்தவர் என்று போய்க் கொண்டிருக்கிறது. இத்தகைய குழப்பமும் குளறுபடியும் தேவைதானா?” (சு. சண்முகசுந்தரம் 1989:8). சண்முகசுந்தரம் குறிப்பிடுவதை ஏற்றுக்கொண்டாலும் சிக்கல்தான். ஏனென்றால் கள்ளர்கள் ஒருபடித்தானவர்கள் அல்லர். அவர்கள் பல்வேறு பண்பாட்டினர். பல்வேறு பிரிவினர். இவர்களுள் பலருக்கிடையே கொள்வினை கொடுப்பினை இல்லை. இவர்களின் நடத்தைகளும் வேறுபடும். ஆதலின் இன்ன நாட்டார் என்று குறிப்பிடவேண்டும். நான் குறிப்பிட விரும்புவது ஒரு கல்விப்புல எல்லைக்குள் வரும் கலைச்சொல்லை மட்டுமே. ஆனால் தொடர்ந்து ‘folk’ என்பதற்கு நாட்டுப்புறம் என்ற பெயர்ப்புச் சரியில்லை என்றார். என்று நான் எழுதியதைக் குறிப்பிட்டு என் கருத்திற்கு அவர் மறுப்புச் சொல்ல வருகிறார். ஆனால் folklore என்ற ஆங்கிலச் சொல், வழக்காறுகளை வழங்கும் மக்களையும், வழக்காறுகளையும் குறிப்பது காண்க. சண்முகசுந்தரம் குறிப்பிடும் நாட்டுப்புறம் என்ற தமிழ்ச்சொல் கிராமப் பகுதிகளை மட்டும் குறிப்பது காண்க. இவ்விரண்டும் சமமல்ல. மூன்றாவதாக நாட்டு, நாடோடி, பாமரர், நாட்டார், கிராமிய என்று பல சொற்களை ஒதுக்கி விடுகிறார். அவரே ஏற்றுக்கொள்ளும் பாமரர், கிராமிய என்ற சொற்களை ஏன் நீக்குகிறார்? ‘நாட்டுப்புற’ என்ற சொல்லே ‘folk’ என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்குப் பொருத்தம் என்று தேற்றேகாரம் போட்டு எழுதுகிறார். நாட்டுப்புற என்ற எச்சம் ஏதேனும் பெயர்களைக் கொண்டதான் முடியும். நாட்டுப்புறத்தான் என்று குறிப்பிட்டிருந்தால்கூட அவர் ‘folk’ என்பதைக் கிராமப் புறத்தான் என்று கருத்தாக்கம் செய்கிறார் என்று கொள்ளலாம். அவருடைய விதண்டாவாதத்திற்கும் பிடிவாதத்திற்கும் இதுவே சான்று; இதற்கு மருந்து கிடையாது. நாட்டுப்புறம் என்பது ‘நாட்டுப்புற’ என்று அச்சுப்பிழையாக அமைந்து விட்டது என்று கொண்டாலும் நாட்டுப்புறம் என்பது ‘folk’ என்பதற்குச் சமம் ஆகாது. நாட்டுப்புறம் என்பது கிராமப்புறத்தைக் குறிக்குமே தவிர, கிராமப்புற மக்களைக் குறிக்காது. இடத்தைத்தான் குறிக்கும். ஆனால் “கற்காத கிராமியப்பகுதி களையே குறிக்கும்” என்கிறார் சு. சண்முகசுந்தரம். அப்படியென்றால் கற்ற கிராமியப் பகுதிகளைக் குறிக்காது என்கிறாரா? அடுத்து “இவர்களைப் பலவாறாக அழைப்பர்” என்கிறார். முந்திய வாக்கியத்தில் இடத்தைப் பற்றிப் பேசியவர் அடுத்த

வாக்கியத்தில் மக்களைப் பற்றிப் பேசுகிறார். 'அவனொரு நாட்டுப் புறம்' என்று சொன்னால் மட்டுமே கிராமத்தாணைக் குறிக்கும். 'lore' என்பதற்கு என்ன சொல்லைப் பயன்படுத்துவார்? 'இயல்' என்பாரா? அச்சொல் பொருந்துமா? அல்லது வசதியாக அதனை மறந்து விட்டாரா? நாட்டார் வழக்காற்றியல் என்ற தொடர் folklore, folkloristics என்பதற்கும் நாட்டார் வழக்காறு என்பது 'folklore' என்ற தொடருக்கும் சமம் என்பது என் கருத்து.

Folk + lore என்ற கூட்டுச்சொல் (compound word) உணர்த்தும் பொருண்மைகளை நாட்டார் + வழக்காறு (வழக்காற்றியல்) என்ற பதங்களைத் தவிர்த்த வேறு எந்தத் தமிழ்ச் சொல்லும் எவ்விதத்திலும் உணர்த்தவில்லை. 'Folk' என்ற சொல் வழக்காறுகளை (lore) உருவாக்குவோரையும் மறுவுருவாக்கம் செய்வோரையும் குறிக்கும். 'Lore' என்பதற்கு நாட்டுப்புறவியல் எச்சொல்லையும் பயன்படுத்துவதில்லை. ஆனால் 'நாட்டார்' என்ற சொல் 'folk' என்ற சொல்லுக்குப் பொருத்தமற்றது என்று மட்டும் குறிப்பிடுகின்றனர்.

நாட்டுப்புறவியல் என்பது 'folklore' என்பதனைக் குறிப்பதாக ஒரு விவாதத்திற்காக ஒத்துக்கொண்டாலும் இச்சொல் நகர்ப் புறத்தைக் குறிக்காது. கிராமப்புறத்தை மட்டுமே குறிக்கும். அப்படி என்றால் நகர்ப்புறத்தில் வழக்காறுகள் வழங்கப்படவில்லையா? கிராமங்கள் இன்று நகரங்களாக வளர்ந்துவிடவில்லையா? இங்கெல்லாம் தாலாட்டு, ஒப்பாரி, விடுகதைகள், பழமொழிகள், வழங்கப்படவில்லையா? கொடைகள் தெய்வங்களுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லையா?

இந்த வினாக்களுக்கு ஒருவர் பின்வருமாறு விடையளிக்கக்கூடும். அதாவது இந்த வழக்காறுகள் நாட்டுப்புறத்திலிருந்துதானே நகர்ப் புறத்துக்கு வந்தன என்று கூறக்கூடும். வழக்காறுகளை மட்டுமே கருத்தில் கொண்டு அவ்வாறு கூறக்கூடும். விவசாயக் காலகட்டத்திற்கு முந்திய வழக்காறுகளின் தொடர்ச்சியே இவை என்று சொல்லி வாதிட முடியும். அதாவது காட்டாண்டி வாழ்வின் தொடர்ச்சி என்று சொல்ல முடியும். எந்த இரு நாட்டார் வழக்காற்றுச் சம்பவமும் ஒரே மாதிரியானவையல்ல. இரண்டும் இருவேறுபட்ட நாட்டாரால் நிகழ்த்தப்படுபவை. நாட்டார் வழக்காற்றுச் செயல் என்பது ஒரு படிமுறையாகும். பனுவலை (text) மட்டுமே கருத்தில் கொண்டவர்களே மேற்கண்டவாறு வாதிடுவர். மாற்றம் என்பது மானுடத் தத்துவம் என்பதை உணராதோரே இவ்வாறு வாதிடுவர்.

பல்லாண்டுகளாக உற்பத்தி முறைகள், உற்பத்தி உறவுகள், உற்பத்திக் கருவிகள், அறிவியல் வளர்ச்சி காரணமாகச் சமூக மாறுதல்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. மார்க்ஸ் எதிர் கொள்ளாத சமூக மாறுதல்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. அப்போதும் நாட்டுப்புறவியல் என்ற தொடர் பொருந்துமா? மேலும் 'நாட்டுப்புறவியல்' என்ற தொடர் சிலர் கருதுவதுபோல் வெறும்

வாய்மொழிப் பணுவல் பற்றிய ஆய்வு, பழங்காலப் பண்பாட்டின் எச்சம் என்ற கருத்தாக்கங்களுக்கு இட்டுச் சென்றுள்ளது. பழைய வழக்காறுகள் ஊடுருவிப் பரவி எஞ்சி நிற்கும்; புதிய வழக்காறுகள் தோன்றா; தோன்றினால் அவை இத்துறைக்குள் அடங்கா என்பது இந்தச் சிதைவுக் கோட்பாட்டினரின் (devolutionists) கருத்தாகும்.

‘நாட்டுப்புறவியல்’ என்ற தொடர் கிராமப்புறங்களைப் பற்றிய ஆய்வுகள் என்று பொருள்படுமே தவிர ‘folklore’ என்பதற்குச் சமமான தன்று. ‘நாட்டாரியல்’ என்பது மயக்கத்தைத் தரும் ஒரு வழக்காகும்; தெளிவற்றதாகும். வழக்காறுகள் பற்றிய பொருண்மை இத்தொடரில் இல்லை. நாட்டார் வாழ்வியல், நாட்டார் வாழ்க்கை முறைகளைப் (folklife) பற்றிய கல்வியாகும்.

நாட்டார் வழக்கியல், நாட்டார் வழக்காற்றியல் என்ற தொடர்களே ‘folklore’ என்ற தொடருக்குச் சமமானவை; பொருத்தமானவை. ஏனைய தொடர்கள் முற்றிலும் பொருத்தமற்றவை.

நாட்டார் யார்? வழக்காறு என்றால் என்ன? என்ற கேள்விகளுக்கு விடை கண்டால் இத்தொடர் தெளிவு பெறும். இக்கேள்விகளுக்கு அடுத்த பிரிவில் விடையிறுக்கப்படும்.

தமிழ் நாட்டார் வழக்காற்று ஆய்வுகளைப் பற்றிய ஓர் ஆய்வினை நாம் மேற்கொண்டால் ஏன் இவர்கள் இவ்வாறு கருத்தாக்கம் செய்கின்றனர் என்பது தெளிவாக விளங்கும். தமிழ் நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வுகள் வழக்காறுகளை மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொண்டவை. பழமொழி, விடுகதை, கதைப் பாடல், தாலாட்டு, ஒப்பாரி, கும்மி என்று வழக்காறுகளைப் பற்றிய ஆய்வுகளாகவே உள்ளன. உள்ளடக்கங்களையும், வகைப்படுத்துவதையும் பற்றியே உள்ளன. அல்லது ஆட்சி எல்லைக்குட்பட்ட மாவட்டத்தில் பாடல்களைத் தொகுத்து உள்ளடக்கங்களை ஆய்வன. பாடல்களின் உள்ளடக்கங்களைப் பொழிப்புரையாக எழுதிப் பல தலைப்பு களில் தருவன. தமிழிலக்கிய ஆய்வுகளைப் போன்றே அமைவன. இலக்கியத் திறனாய்வுகள்போல் ‘நாட்டுப்புற’ என்ற தொடரோடு சுற்பனை, உணர்ச்சி, உவமை என்று இந்த ஆய்வுகள் விரிந்து செல்லும். ஆய்வுசெய்வோர் தமிழிலக்கியத் துறையினரே. சில வேளைகளில் ‘ஒரு சமூகவியல் பார்வை’ என்று தலைப்பு அமையும். இவர்கள் சமூகவியலையும் சமூகவியல் கோட்பாடுகளையும் அறியாது இவ்வாறு தலைப்புத் தந்து எதையேனும் எழுதி டாக்டர் பட்டம் பெற்றுவிடுவர்.

நாட்டார் வழக்காறுகளைச் சூழலின் அடிப்படையில் தொகுத்துக் கருத்துப்புலப்படுத்தப் பாங்கினைப்பற்றி நாட்டாரிடையே, சமூகக் குழுவினரிடையே, ஒரு குறிப்பிட்ட பண்பாட்டினரிடையே ஆய்வு செய்யும்போதுதான் அது நாட்டாரைப் பற்றிய ஆய்வாக அமையும். சமூக ஊடாட்டமாக (social interaction) அமையும்.

அதுவரை வழக்காறுகளின் உள்ளடக்கங்களுக்கு மனம் போன போக்கில் விளக்கம் சொல்லும் ஆய்வாகவே அமையும். சான்றாக, திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் (வ.உ.சி மாவட்டத்தை உள்ளடக்கிய) பல்வேறு ஊர்களில் பல்வேறு சாதியார் உளர். சிவகளை என்ற ஊரில் நன்குடி வேளாளர் வாழ்கின்றனர். ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் கோட்டைப் பிள்ளைமார் வாழ்கின்றனர். இவர்கள் தாய்வழிக் குடும்பத்தினர். இவர்களைக் கணக்கில் கொள்ளாது திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் தந்தைவழிக் குடும்பமே வழக்கில் உள்ளது என்றெழுதி விடுகின்றனர். இவ்வாறெழுதுவது எவ்வளவு பெரிய அபத்தம். ஒரு ஒப்பாரிப் பாடலை மட்டுமே வைத்துத் தந்தைவழிக் குடும்பமே உள்ளது என்பது எவ்வளவு பெரிய தவறு என்பதை இவர்கள் உணரவில்லை. இதனைப் பிற்காலத்தில் படிப்போர் வரலாற்றுண்மையாகவே கருதிவிடுவர்.

இங்குக் குறிப்பிடப்பட்ட கருத்துகளைக் கொண்டு பார்க்கும் போது ஒவ்வொரு குழுவினரிடமும், நாட்டாரிடமும் கருத்துப் புலப்படுத்தும் செய்யப் பல வழக்காறுகள் காணப்படும். அவற்றைச் சூழலின் அடிப்படையிலும், நிகழ்த்துதலின் அடிப்படையிலும் ஆய்வு செய்யும்போது நாட்டுப்புறம் என்ற கருத்து பொருத்தமற்றுப் போகும்.

‘நாட்டார்’ என்பதனை ஒரு கலைச் சொல்லாகக் கொண்டால் தெளிவு பிறக்குமே தவிரக் குழப்பம் வராது. ஏனென்றால் இது ஓர் குழுவினரை அடையாளம் காட்டும் சொல்லாகிவிடும். ‘நாட்டார்’ என்று இக்கல்விப் புலத்திற்குள் வழங்கும்போது கல்விப்புலத்தின் ஆய்வுக்குட்பட்ட குழுக்களைக் குறிக்கும்.

ஒரு சொல்லுக்குப் பல பொருள்கள் உண்டு என்பதை நாம் அறிவோம். ஆனால் ஓர் கல்விப்புல எல்லைக்குட்பட்டோர் பயன் படுத்துதற்கு இப்போது இதனையும் விடச் சிறந்த சொல் இல்லை.

ஈழ நாட்டவர்களும் ‘நாட்டார்’ என்றே வழங்குகின்றனர். இலங்கையின் வரையறைகள் நமக்கு ஒத்து வருமா? என்கிறார் சு. சண்முகசுந்தரம். சொந்தமொழி பேசும் மக்களின் கலைச் சொல்லையே ஏற்றுக் கொள்ளாத சண்முகசுந்தரம் மேலை நாட்டார் பலரின் கருத்துகளை - மேற்கோள்களை எடுத்தாளுகிறாரே! எதற்காக? மேலும் நாட்டுப்புறவியல் என்ற சொல்லால் ஆய்வெல்லை குறுகிப் போகும். சமூக மாற்றங்கள் வேகமாகும்போது இவர்களுக்கு ஆய்வுப் பொருள்களே இருக்காது.

‘Lore’ என்பதற்கு ஈடானது ‘வழக்காறு’ என்ற சொல்லாகும். ‘வழக்காறு’ என்ற சொல்லில் வாய்மொழி (oral) வழக்கிலுள்ள பாடல்கள், கதைகள், பழமொழிகள், விடுகதைகள் போன்றவற்றையும், வழக்கத்திலுள்ள நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள், சடங்குகள், விளையாட்டுகள் போன்ற வாய்மொழிசாராத வழக்காறுகளையும் அடக்கலாம்.

“(மனிதனுடைய) பெரும்பாலான செயல்கள் பலமுறை திரும்பத் திரும்பச் செய்யப்படுகின்றன. இவ்வாறு அவை பழக்கமாக மாறுகின்றன. தனி மனிதன் ஒருவன் பழகிப்போன முறையில் திரும்பத் திரும்பச் செய்துவரும் ஒரு குறிப்பிட்ட செயலை, பல மனிதர் ஒன்றாகச் சேர்ந்து செய்கின்ற பொழுது, அது வழக்கம் எனப்போற்றப்படுகின்றது” என்கிறார் க.த. திருநாவுக்கரசு (1973:60). இதனைப்போல் மீண்டும் மீண்டும் பலரால் எடுத்துரைக்கப்படும், பாடப்படும் வாய்மொழி வெளிப்பாட்டு வடிவங்களையும், போலச் செய்தலின் மூலம் கடைப்பிடித்து வரும் வழக்கங்கள் போன்றவற்றையும் வழக்காறுகள் எனலாம்.

இனி இந்நூல் முழுவதும் பயன்படுத்தப்படும் தமிழ்த் தொடர்களையும் அவற்றிற்கிணையான ஆங்கிலத் தொடர்களையும் குறிப்பிடுவோம்.

நாட்டார்	:	folk
வழக்காறு	:	lore
நாட்டார் வழக்காறு	:	folklore
நாட்டார் நம்பிக்கை	:	folk belief
நாட்டார் இலக்கியம்	:	folk literature
நாட்டார் வழக்காற்றியல்	:	folklore; folkloristics
வாய்மொழி இலக்கியம்	:	oral literature
வாய்மொழிக் கலை	:	verbal art

நாட்டார் யார்?

நாட்டார் யார்? என்ற வினாவுக்கு விடை காணாது நாட்டார் வழக்காற்றியல் கல்விப் புலத்தினுள் நுழைவது சில முன் ஊகங்களுக்கும், முன் முடிபுகளுக்கும் இட்டுச் செல்லும். இப்புலத்தில் மேற்கொள்ளப்படும் ஆய்வும் ஒருதலைச் சார்புடையதாகவே அமையும். நாட்டார் என்போரை எவ்வாறு வரையறுத்தனர்? எந்த அடிப்படையில் வரையறுத்தனர்? எந்த நாட்டினர் வரையறுத்தனர்? அவ்வாறு வரையறுப்பதற்கு இட்டுச் சென்ற பின்புலம் யாது? என்று காண வேண்டும்.

19ஆம் நூற்றாண்டில் ‘நாட்டார்’ என்ற வழக்கு ஒரு தனிப்பட்ட முழுமையான கருத்தாக்கமாகக் கருதி வரையறுக்கப்படவில்லை; சார்புடைய ஒரு கருத்தாக்கமாகவே வரையறுக்கப்பட்டது. அதாவது மற்றொரு குழுவினருக்கு மாறான அல்லது எதிரான குழுவாகக் கருதியே ‘நாட்டார்’ வரையறுக்கப்பட்டனர். ‘நாட்டார்’ அடித்தள மக்களுள் ஒரு குழுவினர் என்றே புரிந்து

கொள்ளப்பட்டனர். அதாவது சமூகத்தின் மேல்தட்டு வர்க்கத்தினருக்கு அல்லது கற்றோருக்கு எதிரான 'இழிசினர்' என்றே கருதப்பட்டனர். ஒருபுறம் 'நாட்டார்' என்போர் நாகரிகத்துக்கு மாறுபட்டோர் என்று வேறுபடுத்தப்பட்டனர். அவர்கள் நாகரிகச் சமூகத்தில் நாகரிகமற்றோர்; மற்றொருபுறம் நாட்டார், பரிணாம நிலையில் அவர்களைவிடக் கீழ்நிலையினர் என்று கருதப்பட்ட விலங்காண்டிகள் (savages) அல்லது தொல்பழங்குடியினர் என்று அழைக்கப்பட்டோருடன் வேறுபடுத்திக் காட்டப்பட்டனர். இது மேலைநாடுகளில் காணப்பட்ட நிலை.

தமிழ்நாட்டிலும் இத்தகைய கருத்தினர் காணப்பட்டனர். "அவை (நாட்டார் பாடல்கள்) கல்லாத (untutored), எழுத்து வாசனையற்ற (unlettered) உழைப்பாளிகளுடைய கற்பனையில் பொங்கி வழியும் புனைவுகள். பண்பாடற்ற (uncultured), கட்டுப்பாடற்ற (unbridled) இளைஞரிடையே கவிதைப் புனைவு வெளிப்பாட்டுப் போராட்டம் பெரிதும் ஆபாசத்தில் முடிகிறது" என்று மலையருவி நூலுக்கான முன்னுரையில் சரஸ்வதி மகால் நூலகக் குழுவினர் செயலர் எஸ். கோபாலன் எழுதுகிறார் (1958). நாட்டாரைத் தாழ்த்திப் பேசுகிறார்.

நாகரிகத்தின் விளிம்பில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பழைய நிலையினர் நாட்டார் என்றும், இதனால் இவர்கள் விவசாயிகளுக்குச் சமமானவர்கள் என்றும் கருதப்பட்டனர். இந்த முறையில் படித்த, நாகரிகம் வாய்ந்தோருக்கும் படிக்காத விலங்காண்டிகளுக்கும் இடைநிலையினராக நாட்டார் கருதப்பட்டனர். இங்குப் பண்பாட்டின் தனிப்பட்ட கூறுகளுள் ஒன்றாகிய எழுதப்படிக்கத் தெரிவதற்கு முதன்மை கொடுக்கப்படுவது காண்க. கல்வியறிவு பெற்ற ஒரு சமுதாயத்தில் 'கல்லாத பாமரர்களே' (illiterate) நாட்டார் என்று கூறினர். இவர்கள் கல்லா நிலையினர் (pre literate) என்று இனமையவாத அடிப்படையில் கருதப்பட்ட தொல் பழங்குடியினருக்கு மாறுபட்டோர். பண்பாட்டுப் படிமலர்ச்சியில் இவர்கள் கல்வி கற்று விடுவர் என்பது குறிப்பு. வளர்ச்சியடைந்து வருபவர், வளர்ச்சியடையாதோர் என்றெல்லாம் இந்த இனமையவாத அடிப்படை தொடர்ந்தது. "படித்த சமூகத்தினரிடையே படிக்காதோர்" என்பதே வரையறையின் அளவுகோல் (டண்டிஸ் 1978:2). 19ஆம் நூற்றாண்டில் மேலை நாட்டில் காணப்பட்ட இந்த நிலை தமிழ்நாட்டில் இருபதாம் நூற்றாண்டில் காணப்படுகிறது. "இவர்களைக் கிராமத்தான், பட்டிக் காட்டான், பாமரன், நாட்டுப்புறத்தான், ஊர்மகன் எனப் பலவாறு பெயரிட்டு அழைக்கின்றனர்" (சண்முகசுந்தரம் 1994:13). இந்தச் சொற்களில் எல்லாம் நாகரிகமற்றோர், படிப்பறிவற்றோர் என்ற தொனி இருப்பதைக் காண்க. மேலும் இவர்களைப் பொருத்தவரை எல்லாக் கிராமத்தினரும் ஒரே தன்மையினரே.

முன்னர் குறிப்பிடப்பட்ட கோபாலனின் கூற்றில் இனமையவாதத் தொனி ஒங்கி ஒலிப்பதையும் சண்முகசுந்தரத்தின் குரல்

அடங்கி ஒலிப்பதையும் காண்க. சில வேளைகளில் சண்முகசுந்தரம் ஒருவிதப் புனைவியல் பாங்கான முறையில் அவர்களைக் குறிப்பிடுகிறார். “இந்தக் கிராமத்தின் மண்ணிலே தவமும் மக்கள் ஆண்டவனின் அமுதப் புதல்வர்கள். அவர்கள் உள்ளத்தால் சூழந்தையைவிட இளமையானவர்கள். உடலால் கடும் பாறையைவிட முதுமையானவர்கள்” (1994:35). இவ்விருவேறு நிலையினரும் இன்றும் காணப்படுகின்றனர். ஒருவர் தாழ்த்திப் பேசுவதையும், மற்றவர் வியந்து பேசுவதையும் காண்க.

மேலும் நாட்டாரைக் கிராமத்தினரோடு தொடர்புபடுத்துவதும் மேற்குறிப்பிட்ட குறை போன்றதேயாகும். கிராமம் மறைமுகமாக நகரத்தோடு தொடர்புபடுத்தப்படுகிறது. கிராமத்தார் (நாட்டார்), நகரத்தார் என்று வேறுபடுத்தப்படுகிறது. தொல் பழங்குடியினரிடை நகரங்கள் இல்லை. இருப்பினும் அவர்களைக் கிராமத்தினர் என்று சொல்ல முடியாது (டண்டிஸ் 1978:2).

பேராசிரியர் நா. வானமாமலை அவர்களும் ‘நாட்டார்’ என்போர் உழைக்கும் கிராம விவசாயிகள் என்று எழுதுகிறார். அமெரிக்க நாடு பலர் குடியேறிய நாடு; பெரிதும் தொழில் மயமாக்கப்பட்ட நாடு. தனித்ததொரு வரலாற்றுப் பின்புலத்தையும் குடியேறிகளையும் கொண்ட நாடு. அங்கு நிலவுடைமை அமைப்பு நிலவியதில்லை. ஆதலின் அவர்களுடைய நாட்டார் விவசாயிகள் அல்லர்; கிராமியக் குழுவினர் அல்லர். இந்திய நாட்டில் பல நூற்றாண்டுகளாக விவசாயம் நடைபெற்று வருகிறது. ஆதலின் ‘நாட்டார்’ கிராமம்சார் உழைக்கும் மக்களே என்கிறார் (1981: 1-20).

ஆனால் இந்த விவாதம் விவசாய காலகட்டத்திற்கு முந்திய நிலையை ஒதுக்கிவிடுகிறது. விவசாயம் என்ற முகாமையான தொழிலையே அடிப்படையாகக் கொண்டது. புதிய வழக்காறுகள் தோன்றா என்ற எண்ணத்தை உருவாக்குவது. உற்பத்தி முறைகளால் சமூக மாற்றம் ஏற்படுவதைச் சரியாகக் கருத்தில் கொள்ளாதது. ‘நாட்டார்’ என்போர் ஒட்டுமொத்தமான ஒரே குழுவினர் என்ற எண்ணத்தை ஊட்டுவது. புதிய புதிய வர்க்கப் பிரிவுகள் தோன்றா என்று கருதச் செய்வது. இங்கு இது குறித்து விரிவாகப் பேச இடமில்லை என்பதால் இது குறித்துத் தனித்ததொரு நூலில் விவாதிக்கப்படும்.

மேலை நாட்டைச் சார்ந்த 19 ஆம் நூற்றாண்டினரின் ‘நாட்டார்’ பற்றிய வரையறைகளும், தமிழ் நாட்டவரின் வரையறைகளும் பின்வரும் கூறுகளை முதன்மையான பண்புகளாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளன.

நாகரிக நிலையுடன் அல்லது கற்றோருடன் தொடர்புபடுத்தி ஒப்பிட்டு, ‘நாட்டார்’ வரையறுக்கப்பட்டதால், நாட்டார் வழக்காறுகள் நாகரிகமடைந்த கற்றோர் இருக்குமிடத்தில் மட்டுமே இருக்கும்

என்று ஊகிக்கப்பட்டது. மேலும் இனமையவாத அடிப்படையில் நாகரிகமற்றோர் என்று கருதப்பட்டோரிடம் நாட்டார் வழக்காறுகள் இல்லை என்று கருதப்பட்டது. இதன்படி வட தென் அமெரிக்க இந்தியர்களும், ஆஸ்திரேலியப் பழங்குடியினரும், ஆப்பிரிக்க மக்களும் நாகரிகமற்றோர் என்பதனால் அவர்களிடம் நாட்டார் வழக்காறுகள் இல்லை என்று கருதப்பட்டது.

இவர்கள் மட்டுமல்லாது நகரத்தைச் சார்ந்தோரிடமும் நாட்டார் வழக்காறுகள் இல்லை. இருந்தால் கிராமத்திலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டது. ஆதலின் கற்றோரை நாட்டார் என்று சொல்லக்கூடாது. கிராமத்திலிருக்கும் கல்லாதோரை மட்டுமே நாட்டார் என்று சொல்ல வேண்டும். கிராமத்தில் வாழும் கற்றோர் நாட்டாரல்லர். இத்தகையோரின் கருத்துப்படி சென்ற பல நூற்றாண்டுகளில் கிராமங்களில், நகரங்களில் வாழ்ந்த கற்றோர்கூட நாட்டாரல்லர். கற்றோருள்ளும் பல குழுவினர் இருப்பதையும் அக் குழுவினர் தத்தமக்கேயுரிய வழக்காறுகளைக் கொண்டிருப்பர், கருத்துப் புலப்படுத்தும் செய்திருப்பர் என்பதையும் இக்குறுகிய கொள்கையினர் ஏற்றுக்கொள்ளார்.

விலங்காண்டி அல்லது தொல்பழங்குடி	நாட்டார் அல்லது விவசாயி	நாகரிகமடைந்தோர் அல்லது கற்றோர்
கல்விக்கு முன் நிலையினர் அல்லது கல்வாதோர்	கல்வா நிலையினர் கிராமத்தார் அடித்தளத்தினர்	கற்றோர் நகரத்தார் உயர்மட்டத்தினர்

இன்றையத் தமிழ் நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வாளர்களின் முன்னோடி ஒருவர் அமெரிக்காவில் இருந்தார். (அவரைப்பற்றி இவர்கள் தெரிந்திருக்கக்கூடும்). அவருடைய பெயர் ராபர்ட் ரெட் பீல்டு. அவர் கிராமிய, நகர என்ற இரட்டைப் பண்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு கிராமிய அடிப்படையில் 'நாட்டாரை' வரையறுத்தார். அவரைப் பின்பற்றி ஃபாஸ்டர் (Foster) என்பவர் 1953இல் 'நாட்டார் பண்பாடு என்றால் என்ன?' என்று ஒரு கட்டுரை எழுதினார். மேல்தட்டு வர்க்கத்தினருக்கும், நகரத்தாருக்கும் மாறானவர் நாட்டார் என்று அவர் குறிப்பிட்டார். பழங்குடியினரையும் அவர் ஒதுக்கிவிட்டார். "தொழில்மயமாதல் மிக உயர்ந்த அளவு வளர்ச்சியடையும் இடங்களில் நாட்டார் பண்பாடுகள் அழிந்து போகும்" என்று ஃபாஸ்டர் தம் கட்டுரையை முடிக்கிறார்.

இன்று தமிழ்நாடு வேகமாகத் தொழில்மயமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. கிராமங்கள் நகரங்களாக மாறிக் கொண்டிருக்கின்றன. கல்வி நிறுவனங்களின் செல்வாக்கினால் கிராமத்தில் கற்றோரின்

எண்ணிக்கை பெருகிவருகிறது. எழுத்தறிவியக்கம் பாமரரைப் படித்தோராக்குகிறது. எந்திரமயம் கிராமங்களுக்குள் புகுந்துவிட்டது. டிராக்டர் உழுகிறது. தண்ணீர் இறைக்க எந்திரங்கள் பயன்படுத்தப் படுவதால் நீர் இறைக்கும்போது பாடப்படும் ஏற்றப் பாட்டுகளும் மறைந்து வருகின்றன. அம்பாப் பாடல்கள் அழிந்துவருகின்றன. ஆதலின் கிராமங்கள் நகரியங்களாகும்போது வழக்காறுகள் இல்லாமல் போகும். ஒருசிலரே கல்லாதவர்களாக இருப்பர். அவர்களிடமே வழக்காறுகள் எஞ்சி நிற்கும். இந்த நாட்டுப்புறவியலர்கள் அப்போதும் எச்சம் பற்றி ஆய்வு செய்து கொண்டிருப்பர். தற்போதைய 'electronic age' கால கட்டத்திலிருந்து 'telectronic age' கட்டத்திற்குப் போகும்போது வழக்காறுகளே இருக்காது என்ற இத்தகைய நிலைக்குத்தான் இந்தப் பழமைவாத அடிப்படை கொண்டு போய்ச்சேர்க்கும்.

மாறாகத் தொழில்மயமாதல் புதிய புதிய வழக்காறுகளை உருவாக்கும். புதிய புதிய நாட்டார் குழுக்கள் உருவாகும் என்பதை இவர்கள் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள். சாதியாலும், தொழிலாலும், நாட்டாலும், சமயத்தாலும், கல்வியாலும், அரசியலாலும் பல்வேறு நாட்டார் குழுவினர் உருவாவர். அவர்களிடையே பல வழக்காறுகள் உருவாகும். இவற்றையெல்லாம் கருத்தில் கொண்டு சமூக மாற்றத்தை அடிப்படையாக வைத்து ஒரு கருத்தை டண்டிஸ் தெளிவு படுத்தியுள்ளார்.

ஆலன் டண்டிஸ் 'நாட்டார் யார்?' என்பதைப் பின்வருமாறு வரையறுக்கிறார். "நாட்டார் என்ற சொல் குறைந்தபட்சம் ஏதேனும் ஒரு பொதுவான பண்பைக் (காரணக்கூறு, இயல்பு; factor) கொண்ட எந்தவொரு குழுவையும் குறிப்பிடலாம். இணைக்கும் காரணக்கூறு எது என்பது பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. அது ஒரு பொதுவான தொழிலாக, மொழியாக, சமயமாக இருக்கலாம். ஆனால், எந்தவொரு காரணத்தையாவது அடிப்படைப் பண்பாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட ஒரு குழு தனக்குச் சொந்தமானது என்று சொல்லிக் கொள்ளக்கூடிய சில மரபுகளைக் கொண்டிருப்பது முக்கியமாகும். கோட்பாட்டளவில் ஒரு குழு என்பது குறைந்தபட்சம் இரு வரையாவது கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆனால், பொதுவாகப் பெரும்பாலான குழுக்கள் பலரை உள்ளடக்கி இருக்கும். ஒரு குழுவின் உறுப்பினன் ஒருவன் தன் குழுவில் ஏனைய உறுப்பினர் எல்லோரையும் அறிந்திருக்க முடியாது. ஆனால், அக்குழுவினருக்குரிய மரபுகளின் மூலக்கூறினை அவன் அறிந்திருப்பான். அதாவது அந்தக் குழுவினருள் அவனும் ஒருவன் என்பதை அக்குழுவினருக்கு உணர்த்தும் அடையாள மரபுகளை அவன் உணர்ந்திருப்பான்" (டண்டிஸ் 1962; 1965 :2) என்கிறார்.

இதோர் நெகிழ்வான வரையறை. இதன்படி ஒரு குழு என்பது விரிந்த ஒரு நாட்டினராகவும் இருக்கலாம், ஒரு சிறிய குடும்பமாகவும்

இருக்கலாம். சமய, தேசிய, நகர, கிராமிய நிலவியல் - பண்பாட்டுப் பிரிவுகளாக, குழுக்களாக அமையலாம். இன, சமய, தொழிற் பிரிவினர் குழுக்களாகவும் அமையலாம். மாணவர், சுரங்கத் தொழிலாளிகள், தோட்டத் தொழிலாளிகள், மில் தொழிலாளிகள், மீனவர் எல்லோரும் அவரவர்க்கே உரிய கதைகள், நகைச்சுவைத் துணுக்குகள் போன்ற வற்றைக் கொண்டிருப்பர். தொழில்மயமாக்கப் படும் போக்கைக் கவனிக்கும்போது, தொழில்மயம், புதிய நாட்டார் வழக்காறுகளை உருவாக்கியுள்ளது.

தொழில்மயமாக்கத்தால் தூண்டப்பட்டு உருவாக்கப்பட்ட நாட்டார் வழக்காறுகளைப் பொறுத்தவரை மார்க்சிய நாட்டார் வழக்காற்றியலர் நல்லதொரு பங்காற்றியுள்ளனர். 'நாட்டார்' என்ற கருத்தாக்கத்தினுள் விவசாயியையும் உழைக்கும் வர்க்கத்தையும் சேர்க்க வேண்டும் என்று எண்ணினர். அதாவது நாட்டுப்புறத்திலுள்ள நாட்டாரையும் நகரத்தில் உள்ள நாட்டாரையும் கருத்தாக்கத்தினுள் இணைக்க எண்ணினர். இருப்பினும் மார்க்சியக் கோட்பாடு அடித்தள வர்க்கத்தினரை, ஒடுக்கப்பட்டோரை மட்டும் 'நாட்டார்' என்று (வரையறை வகுத்ததால்) குறிப்பிட்டதால் அது தவறு செய்துவிட்டது. சுறாரான மார்க்சியக் கோட்பாட்டின்படி வர்க்கப் போராட்டத்திற்குரிய கருவி நாட்டார் வழக்காறுகளாகும். சில நாட்டார் வழக்காறுகள் எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்துகின்றன என்பதை மறுக்க முடியாது. சான்றாக எண்ணற்ற நாட்டார் பாடல்கள் சமூகத் தீமைகள், இனவெறி போன்ற பல சிக்கல்களைக் குறித்த வெறுப்பைத் தெரிவிக்கின்றன. ஆனால் ஒரு பழமைவாத அரசியல் தத்துவத்தைக் கொண்ட குழுவினரின் கருத்துருவத்தை வெளிப்படுத்தும் வலதுசாரி நாட்டார் வழக்காறும் இருக்கும். மார்க்சியக் கோட்பாட்டை ஒருவன் அதனுடைய தர்க்கரீதியான இறுதிமுனைக்கோடிக்கு எடுத்துச் செல்லும்போது, ஒரு நாள் முழுமையான சமூகம் அமைந்துவிடும்; அப்போது ஒடுக்கப்பட்ட குழு ஒன்றுகூட இருக்காது. ஆதலின் நாட்டாரும், நாட்டார் வழக்காறுகளும் இல்லாமல் போகும். தொழிற் சாலை சார்ந்த நாட்டார் வழக்காறுகளும் தொழிற் சங்கங் களின் நாட்டார் வழக்காறுகளும் இருக்கும்போது, பெரிய வணிகம் குறித்தும், பெரு வணிகர்தம் நாட்டார் வழக்காறுகளும் இருக்கும் என்பதே கருத்தாகும் (டண்டிஸ், 1984 : 8).

பொதுவுடைமை நாடுகளாகக் கருதப்பட்ட பொதுவுடைமைக் கட்சியினர் என்று சொல்லப்பட்டோரைக் குறித்து மக்களிடையே நாட்டார் நகைப்புகள் வழங்கி வந்துள்ளன.

“கம்யூனிஸ்ட் என்பவர் யார்?”

“கம்யூனிஸ்ட் என்பவர் மார்க்ஸின் எழுத்துகளையும், எங்கல்ஸின் எழுத்துகளையும் படிப்பவர்.”

“யார் கம்யூனிசத்தின் எதிரி? (anti-communist)”

“யாரொருவன் அவற்றைப் புரிந்து கொள்கிறானோ அவனே எதிரி.”

இது நாட்டார் வழக்காறில்லையா?

இந்த நிலையில் ‘நாட்டார்’யார் என்பது குறித்து டண்டிஸ் குறிப்பிட்ட கருத்தை ஏற்றுக்கொள்வதில் தவறில்லை.

நாட்டார் வழக்காறு என்றால் என்ன?

நாட்டார் வழக்காறு என்றால் என்ன? இந்த வினாவுக்கு விடையளிப்பது எளிதன்று. ஆனால் இன்னின்பவையெல்லாம் வழக்காறுகள் என்று பட்டியலிட்டு விடுகிறோம். சில உறைப்பான ஊகங்களை முன்னரே செய்துகொண்டு ஆய்வைத் தொடங்கி விடுகிறோம். இச்சிக்கலைக் குறித்து எழுதும் டண்டிஸ் ஒவ்வொரு வழக்காறும் தனித் தனியாக வரையறுக்கப்பட்டால்தான் நாட்டார் வழக்காற்றை வரையறுக்க முடியும் என்கிறார்.

“சாகே’ (sage) என்றால் என்ன? கார்ல் கெர்மன் தில் காஜன் என்பவர் சில ஆண்டுகளுக்குமுன் எழுப்பிய இவ்வினா ஏனைய நாட்டார் வழக்காற்று வகைமைகளுக்கும் பொருந்தும். நல்லதொரு முறையில் ஆராய்ச்சியை நிலைநிறுத்த விரும்பிய நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வாளர்கள் இடைவிடாது, தொடர்ந்து ஒரு வழக்காற்று வகைமையை (genre) மற்றொன்றிலிருந்து வேறுபடுத்தி அறியவுதவும் அடிக்கருத்துகள் (theme), அமைப்பியல் பண்புகள் போன்றவற்றைத் தேடி ஆராய்ந்தனர். இவ்வாறாக நாட்டார் வழக்காற்றினை வரையறுக்கும் சிக்கல்களைத் தீர்க்க நாட்டார் வழக்காற்று வடிவங்கள் எல்லாவற்றையும் தெளிவாக ஒன்றுவிடாமல் ஆய்வு செய்ய வேண்டும். இதனைச் செய்து முடித்து விட்டால் அதன் பின்னர் எண்ணிக்கை அடிப்படையிலான நாட்டார் வழக்காற்று வரையறை ஒன்றை அளிக்க முடியும். இருப்பினும் இந்தக் கல்விப்புலத் தின் புகழ்மிக்க வரலாற்றில் ஒரு வழக்காற்று வகைமைகூட முழுமையாக வரையறுக்கப்படவில்லை” என்கிறார் டண்டிஸ் (1964: 252-253).

இருப்பினும் நாட்டார் வழக்காற்று வடிவங்களின் பட்டியலைக் குறிப்பிடும் ஒரு வரையறை அது. முழுமையாக நிறைவளிக்கா விட்டாலும் ஒரு தொடக்க ஆய்வாளனுக்குப் பயன்படும். இந்த வரையறை முழுமையாக அமைய ஒவ்வொரு வடிவமும் தனித் தனியாக வரையறுக்கப்பட வேண்டும். துரதிர்ஷ்டவசமாகப் புராணக் கதை, நாட்டார்கதை போன்ற வடிவங்களை வரையறுக்கப் பெரும் நூல்கள் எழுத வேண்டியுள்ளது. ஆனால் பின்வரும் பட்டியல் ஓரளவு உதவக்கூடும். புராணக்கதைகள், பழமரபுக்கதைகள், நாட்டார் கதைகள், நகைப்புகள், பழமொழிகள், விடுகதைகள், இன்னிசை உச்சாடனங்கள், மந்திரங்கள், வாழ்த்துகள், சாபங்கள், சபதங்கள், வசவுகள்,

எதிருரைகள் (retorts), இடித்துரைகள் (taunts), நையாண்டிகள் (teases), பாராட்டுகள் (toasts), நாப்புரட்டுகள் (tongue-twisters), வரவேற்புரைகள் (greetings), விடைபெறும் வாய்பாடுகள் (leave taking formula) நாட்டார் வழக்காறுகளுள் அடங்கும். நாட்டார் ஆடைகள், நாட்டார் நடனம், நாட்டார் நாடகம், நாட்டார் கலை, நாட்டார் நம்பிக்கை (அல்லது மூடநம்பிக்கை), நாட்டார் மருத்துவம், நாட்டார் இசைக்கருவிகளின் வழி இசை, நாட்டார் பாடல்கள் (தாலாட்டுகள், கதைப்பாடல்கள்), நாட்டார் பேச்சு (குறுமொழிகள் - slang), நாட்டார் உவமைகள் (வெளவால்போல் குருடு), நாட்டார் உருவகங்கள் (நகரத்தைச் சிவப்பாக்கல்), பெயர்கள் (பட்டப்பெயர்கள், இடப் பெயர்கள்) போன்றவையும் நாட்டார் வழக்காறுகளுள் அடங்கும். வாய்மொழிக் காப்பியங்களிலிருந்து கையெழுத்துப் புத்தகக் கவிதை வரையானவையும், கல்லறை வாசகங்களும், கழிவறைப் பாட்டுகளும் (latrinalia - பொதுக்குளியலறைச் சுவர்களில் காணப்படும் எழுத்துகள் இவை), வெற்று வேடிக்கைப் பாட்டும் (limerick), பந்தடி ஒலிப் பாடல்களும் (ball bouncing rhymes), கயிறு குதிப்பாடல்களும், கைநகக் கால்நக ஒலிப்பாடல்களும், கால் தூக்கி ஆடும் பாடல்களும், குழந்தைகளை முழங்காலில் வைத்துத் தூக்கித் தூக்கிப் போட்டுப் பாடும் ஒலிப் பாடல்களும், எண்ணிக்கை ஒலிப்பாடல்களும் (விளையாட்டில் யார் அந்த ஒருவராக இருப்பது), குழந்தை ஒலிப்பாடல்களும் எல்லாம் நாட்டார் பாடல்களுள் அடங்கும். விளையாட்டுகளும், சைகைகளும், குறியீடுகளும், செபங்களும் (prayers), நடைமுறை நகைப்புகளும், நாட்டார் சொற்பிறப்பியல்களும், உணவுப் பட்டியல்களும், மெத்தை உருவரைகளும் (designs), பின்னல் உருவரைகளும், வீடுகளும், களஞ்சியங்களும், வேலிகளின் வகைகளும், கூவி விற்போர் குரலொலிகளும், விலங்குகளை அழைப்பதற்கு அல்லது அவற்றிற்குக் கட்டளையிடுவதற்காகப் பயன்படுத்தப்படும் மரபொலிகளும் நாட்டார் வழக்காறுகளின் பட்டியலுக்குள் அடங்கும். நினைவில் நிறுத்தும் வழிமுறைகள், கடித உறை முத்திரைகள் (sealed with a kiss - SWAK), தும்மிய பின் பயன்படுத்தும் மரபுச் சொற்கள் எல்லாம் சிறுவடிவங்கள் எனப்படும். திருவிழாக்கள், சிறப்புமிகு நாட்கள் குறித்த வழக்கங்கள் போன்றவை மாபெரும் வடிவங்களாம்.

இந்தப் பட்டியல் நாட்டார் வழக்காற்று வடிவங்களின் மாதிரியையே கொண்டுள்ளது. எல்லா வடிவங்களும் இதற்குள் அடங்கி விடவில்லை. இந்த வழக்காறுகளும் இவற்றைப் பற்றிய படிப்பும் நாட்டார் வழக்காற்றியல் எனப்படும் என்று குறிப்பிடுகிறார் டன்டிஸ். இப்பட்டியல் முழுமையானதன்று என்று அவர் குறிப்பிடுவது காண்க (1965: 3). தமிழ்நாட்டில் நெல்மாலை கட்டுதல், நெட்டி வேலை, பெட்டி பொத்துதல், பொன்வேலைப்பாட்டு நகைகள், மரச் சிற்பங்கள், கோலம், களம் எழுத்தும் பாட்டும் போன்ற வழக்காறுகளையும் சேர்த்துக் கொள்வோம். இதையும் விடப் பெரியதொரு பட்டியலைத் தமிழ் நாட்டார் வழக்காறுகள் குறித்துத் தரமுடியும்.

ஆனால் வழக்காறு என்றால் என்ன? என்ற வினாவுக்கு இந்தப் பட்டியலில் விடை கிடைக்கவில்லை என்பதே இங்குக் குறிப்பிடுதற் குரியது.

இவை நாட்டார் வழக்காற்று வடிவங்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால், இவை இயல்பில் ஒத்தவையல்ல. இந்த வழக்காறுகளை எல்லாம் உள்ளடக்கிப் பல்வேறு அறிஞர்கள் இவற்றை வரையறுக்க முயன்றுள்ளனர்.

சில வரையறைகள்

மரியாலீச் என்பவர் வெளியிட்ட நாட்டார் வழக்காற்றியல் அகராதியில் இருபத்தோரு வரையறைகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் சிலவற்றை நாம் அறிந்து கொள்ளுதல் சாலச் சிறந்தது.

“நாகரிகம் வாய்ந்த மக்களின் மரபுவழிவந்த படைப்புகளும், நாகரிகமற்ற பழங்குடி (primitive) மக்களின் மரபுவழிப் படைப்புகளும் நாட்டார் வழக்காற்றியலாகும். இவை ஒலிகளையும் சொற்களையும் ஒருவித ஓசையமைப்புக்கு உட்படுத்தி அமைக்கப்பட்டவையாம். மேலும் மக்களின் நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள், நிகழ்த்துதல்கள் (performances), நடனம், நாடகங்கள் முதலியவையும் இதற்குள் அடங்கும். நாட்டார் வழக்காற்றியல், நாட்டார் பற்றிய ஓர் அறிவியல் அல்ல. ஆனால் மரபு சார்ந்த நாட்டார்தம் அறிவியல், மரபு சார்ந்த நாட்டார்தம் பாடல் பற்றிய அறிவியல்” என்கிறார் ஜோளாஸ் பாலிஸ்.

வில்லியம் பாஸ்கம் என்ற மானிடவியலர் கருத்து வருமாறு: “மானிடவியலில் நாட்டார் வழக்காற்றியல் என்ற தொடர், புரர்ண மரபுக்கதைகள், பழமரபுக்கதைகள் (legends), நாட்டார் கதைகள், பழமொழிகள், விடுகதைகள், பாடல்கள் (verses), கலைத்திறம் வாய்ந்த, வாய்வழியாகப் பரப்பப்படும் சில வடிவங்களையும் உள்ளடக்கிய பொருளை உணர்த்துகிறது. ஆதலின், ‘வாய்மொழிக் கலையே (verbal art) நாட்டார் வழக்காற்றியல்’ என்று வரையறுக்கலாம். நாட்டார் வழக்காற்றியலர் என்று சொல்லப்படும் ஒரு முக்கியக் குழுவினர் வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், கலைகள், கைத்தொழில்கள், உடைகள், வீட்டு வகைகள், சமையற்கலை முதலியவற்றில் ஆர்வமிக்கவராக இருப்பதை மானிடவியலர் உணர்ந்தனர். ஆனால் உலகின் பல்வேறு பட்ட முதற்பழங்குடி மக்கள் பற்றிய அவர்தம் கல்வியில் (துறையில்) மேற்குறிப்பிட்ட பல்வேறு வகைகளையும், புழக்கப் பொருள்களால் அறியும் பண்பாட்டில் (material culture) வரையறுக்கக் கலைகள் (graphic arts), குழைத்துச் செய்யப்படும் சிற்பம், மட்பாண்டம் முதலிய கலைகளையும் (plastic arts), தொழில்நுட்பவியல் (technology), பொருளியல், சமுதாய, அரசியல் அமைப்புகள், சமயம் என்ற பகுதிகளில் அடக்கிப் ‘பண்பாடு’ என்ற பொதுப் பகுதியில் சேர்த்து ஆய்வு செய்யப்பட்டதையும் அறிந்தனர். இருப்பினும் பண்பாட்டின் ஒரு முக்கியப் பகுதி மேற்குறிப்பிட்ட தலைப்புகளின்கீழ் அடங்கா

மையை உணர்ந்தனர். அதனை நாட்டார் வழக்காற்றியல் என்று தனியாக வகைப்படுத்தினர். நாட்டார் வழக்காற்றியலின் எல்லா வடிவங்களும் எழுதப்பட்ட இலக்கியத்துடன் கண்டிப்பாகத் தொடர்புடையது என்று வரையறுக்கப்பட்டது; ஆனால் கல்வியறிவுள்ள ஒரு சமூகத்திலும்கூட நாட்டார் வழக்காற்றியல் எழுதப்படாமலேயே திகழும். மேலும் எழுத்து வடிவம் என்பதை அறியாத சமூகத்திலும் அது நிலைபெற்றிருக்கும். இலக்கியத்தைப்போல் நாட்டார் வழக்காற்றியலும் இசை, நடனம், வரையுருவக்கலை, குழைமக்கலை (graphic & plastic art) முதலியவற்றுடன் தொடர்புடைய ஒன்றாகும்; ஆனால் வெளிப்படுத்தும் முறையில் வேறுபட்டதாகும்” என்று அவர் கூறுகிறார்.

“நாட்டார் வழக்காற்றியல் (folklore) என்ற சொல் ஒரு நூற்றாண்டுப் பழமை வாய்ந்தது எனினும் அதன் பொருள் குறித்து அறிஞரிடைச் சரியான கருத்தொருமைப்பாடு ஏற்படவில்லை. நாட்டார் வழக்காற்றியலில் எல்லோராலும் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு பொதுக்கருத்து, அது மரபு சார்ந்தது என்பதாகும்; அதாவது ஒருவனிடமிருந்து மற்றொருவனுக்குக் கர்ண பரம்பரையாகச் சொல்லப்பட்டு எழுத்துச் சான்றாக நிலைபெற்றிருப்பதைவிட நினைவாற்றல், வழக்கம் முதலியவற்றால் பாதுகாக்கப்பட்ட ஒன்றாகும். நடனங்கள், பாடல்கள், கதைகள், பழமரபுக்கதைகள், மரபுச் சடங்குகள் (traditions), நம்பிக்கைகள், மூடநம்பிக்கைகள், உலகெங்கும் உள்ள மக்களின் பழமொழிகள் எல்லாம் நாட்டார் வழக்காற்றியலில் அடங்கும். வழக்கங்கள் பற்றிய செய்திகள், வழிவழி வந்த விவசாயக் குடும்பப் பழக்கங்கள், கட்டிட வகைகள், புழங்கும் பொருள் வகைகள் (utensils), சமுதாய அமைப்புகளின் மரபுவழி இயல்புகள் முதலியவையும் நாட்டார் வழக்காற்றியலுள் அடங்கும். ஆனால் மேற்குறிப்பிட்டவற்றில் பிந்தியவை ஒரு பழங்குடி அல்லது கல்வியறிவற்ற ஒரு சமூகத்தினரிடையே காணப்பட்டால் அவற்றை நாட்டார் வழக்காற்றியலில் அடக்குவதைவிட இனஒப்பியலில் (ethnology) அடக்குவது நலம். பிந்திய இப்பாகுபாடு வசதிக்காக அமைக்கப்பட்டதே தவிர எல்லோராலும் இது ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. மேலே குறிப்பிடப்பட்டவையெல்லாம் அறிஞரால் நாட்டார் வழக்காற்றியல் என்று கருதப்படுகிறது; ஏனெனில் அவையெல்லாம் உண்மையில் மரபு சார்ந்தவையாம்” என்று ஸ்டித்தாம்சன் குறிப்பிடுகிறார்.

மேலும் பி. ஏ. போட்கின் என்ற அறிஞர், “எழுத்து வழக்கற்ற வாய்மொழி சார்ந்த பண்பாட்டில் (oral culture) எல்லாமே நாட்டார் வழக்காற்றியலாம்” என்கிறார்.

மேலே நாம் கண்ட நான்கு வரையறைகளும் ஒன்றற்கொன்று மாறுபட்டவை. இருப்பினும் ஒருசில கருத்துகளில் ஒற்றுமை இருப்பதையும் நம்மால் உணர முடிகிறது. இதுவரை நாட்டார் வழக்காற்றி

யலை வரையறுக்க முயன்ற அனைவருமே அதன் புறப்பண்புகளை (external criteria) அடிப்படையாகக் கொண்டே வரையறுக்க முயன்றுள்ளனர்.

இருபத்தோரு வரையறைகளையும் உருவாக்கியோர் அமெரிக்கர்களே. தாங்கள் ஆய்வு செய்யும் அறிவியலின் ஆய்வுப் பொருள் குறித்துத் தங்கள் மனத்தில் எவ்வளவு குழம்பியுள்ளனர் என்பதற்கும் இவையே சான்றுகளாம். இவற்றில் காணப்படும் முக்கியமான சொற்களை ஓர் ஆய்வாளர் தேடினார் (பிரான்சிஸ் லீ.உட்லி). வாய்மொழி (oral), பரப்பல் (transmission), மரபு (tradition), எச்சம் சார்ந்தது (survival), சமூகஞ் சார்ந்தது (communal) என்பனவே அந்த முக்கியச் சொற்கள். மரபு என்பது இவ்விருபத்தோரு வரையறைகளுள் பதினமூன்றில் காணப்படுகிறது. வாய்மொழி என்பது சாதாரணமாகப் பெருவழக்கில் இந்த வரையறைகளில் காணப்படவில்லை. ஆனால் அதனையொத்த 'பேச்சுச் சார்ந்த' (spoken), 'சொல் சார்ந்த' (verbal), 'எழுதப்படாத' (unwritten, not written) போன்றவை 13 முறை வெளிப்படையாகவும், ஒருமுறை மறைமுகமாகவும் காணப்படுகின்றன. ஏனையவை குறைந்த எண்ணிக்கையிலேயே காணப்படுகின்றன. பரப்பல் (transmission) என்பது ஆறு முறையும் (இதில் கையளிப்பு handed down) என்பது இரு முறை வருகிறது. வாய்மொழிப் பரவல் என்ற படிமுறை நாட்டார் வழக்காற்றுக்கு நடுநாயகமானது என்பதனால் அது மரபு என்பதற்குச் சமமான வேறு சொல் என்று கொள்ளலாம். எச்சம் (survival), சமூகஞ்சார்ந்த என்பவை பெரிதும் கருத்து மாறுபாட்டுக்குரியவை. எச்சம் என்பது ஒரு கருத்தாக்கம் என்ற முறையில் ஏதோவொரு வடிவில் ஆறு வரையறைகளில் காணப்படுகிறது; அதாவது மூட நம்பிக்கை (superstition) அல்லது பாதுகாக்கப்பட்ட (preserved), எச்சக்கூறு (fossil) என்று காணப்படுகின்றன. இந்தச் சொற்கள் எச்சக் கோட்பாட்டில் நம்பிக்கையுடையோராலும் அதனை எதிர்ப்போராலும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. சமூகஞ்சார் கூட்டுப் படைப்பு (a communal creation), சமூகஞ்சார் கூட்டு மறுபடைப்புப் போன்றவை இரு முறை காணப்படுகின்றன. இவற்றைப் பயன்படுத்தும் ஜெர்ன்ரூட் குராத், ஆர்ச்சர் டேலர் இருவரும் தோற்றம் பற்றிய கோட்பாடு என்ற முறையில் அத்தொடர்களைப் பயன்படுத்தவில்லை; மாறாக ஒரு படிமுறையின் ஒரு குறி (sign of process) என்ற முறையிலேயே பயன்படுத்துகின்றனர். ஆனால் நாட்டார் வழக்காறுகள் கூட்டுப்படைப்புகள் என்ற கோட்பாடு, 'குழு' (group) என்ற சொல்லின் வழியாக வெளிப்படவே செய்கிறது.

இருபத்தோரு வரையறைகள் மட்டுமல்லாமல் இன்னும் பல வரையறைகள் காணப்படுகின்றன. இந்த வரையறைகளெல்லாம் ஆறு வகையான அலகுகளைக் கொண்டே உருவாக்கப்படுகின்றன.

1. வாய்மொழியாகப் பரப்பப்படுவது
2. மரபுவழிப்பட்டது

3. ஆசிரியரற்றது

4. ஒருவித வாய்பாடுகளுக்குள் அடங்குவது

5. ஒரு குழுவினரால் (நாட்டாரால்) பகிர்ந்து கொள்ளப்படுவது

6. பல்வேறு வடிவங்களாகத் திரிபடைவது (variants)

நாட்டார் வழக்காறுகள் வாய்மொழியாகப் பரப்பப்படுவன, மரபுவழிப்பட்டன; எழுத்திலன்றிக் கர்ணபரம்பரையாகச் சொல்லப்படுவன என்பர். “நாட்டார் வழக்காறுகள் மக்களின் வாய்வழியே பல தலைமுறைகள் வாழ்ந்தனவாக இருக்கவேண்டும்” என்கிறார் ரிச்சர்ட் எம். டார்சன் (1952:7). ஆனால் “நாட்டார் வழக்காறுகள் எல்லாம் வாய்மொழியாக வெளிப்படுத்தப்படுவன; எனினும் வாய்மொழிவழி வெளிப்படுத்தப்படுவனவெல்லாம் நாட்டார் வழக்காறுகள் அல்ல” என்கிறார் வில்லியம் பாஸ்கம் (1953: 285).

வாய்மொழி வழிப் பரப்பப்படுவன என்ற அளவுகோல் சிக்கலானது. நாட்டார் வழக்காறுகள் என்று டண்டிஸ் பட்டியலிட்டுக் காட்டிய பல வழக்காறுகள் தம்முடைய இயல்பில் வாய்மொழி சார்ந்தவையல்ல. ‘கோலம்’ என்ற வரையருவக்கலை தமிழ் நாட்டில் வாய்வழி வெளிப்படுத்தப்படுவதன்று; பிறரைப் பார்த்தே பழகிக் கொள்ளப்படுவது. கிளித்தட்டு, கிட்டிப்புள், பச்சைக் குதிரை தாண்டுதல் போன்ற விளையாட்டுகளும் உள. பேச்சே இல்லாத தேவராட்டம் போன்ற கலைகளும் உள. அமெரிக்க நாட்டிலும், தற்போது நமது நாட்டிலும் காணப்படும் கழிவறைக் கவிதைகளும் (latrinalia) ஓவியங்களும், சங்கிலித்தொடர் கடிதங்களும் (traditional letters) நாட்டார் வழக்காறு இல்லையென்று சொல்ல முடியுமா? தமிழ் நாட்டில் இன்று ஓலைச்சுவடிகளிலும், நோட்டுப் புத்தகங் களிலும் எழுத்தில் காணப்படும் வில்லுப்பாடல்களையும், கதைப் பாடல்களையும் நாட்டார் வழக்காறுகளல்ல என்று கூற முடியுமா? இவற்றை, ஒருகாலத்தில் வழக்கிலிருந்து பின்னர் எழுத்தில் உறைந்து போனவை எனலாமா? வழக்காற்றுக்குச் சொந்தக்காரன் ஒருமுறை எழுதி விட்டால் அதை ஒரு பனுவலாகக் கொள்ளலாமே தவிர அதன்பின்னர் அது வழக்கற்றுப் போனது என்றும் கூறமுடியாது.

எழுத்து முறையைக் கண்டறியாத இனமரபினர் எல்லாவற்றையும் வாய்மொழியாகவே பரப்புவர். இவற்றுள் எவற்றைப் பண்பாட்டில் அடக்குவது? எவற்றை நாட்டார் வழக்காற்றியலுள் அடக்குவது?

சிலவகைக் குறிப்பிட்ட உள்ளடக்கங்களை மட்டும் நாட்டார் வழக்காறுகள் என்று ஏற்றுக்கொள்வதும் சிலவற்றை இல்லையென்று தள்ளுவதும் சரியாகுமா? சரியாகாது. வழக்காற்று வகைமைகளுக்கிடையே பல்வேறுவிதமான ஏற்றத்தாழ்வுகள் காணப்படுவதே இதற்குரிய காரணமாம். சான்றாகச் சில பண்பாடுகளில் கையால் சைகைகள் செய்து கருத்துகள் புலப்படுத்தப்படுகின்றன. இவற்றில்

முற்றிலும் உள்ளடக்கங்களே இல்லை என்றும், சிலர் முற்றிலும் உள்ளடக்கம் உள்ளது என்றும் தத்தம் நோக்கில் குறிப்பிடுவர். இந்த நிலையில் வாய்மொழிவழி வெளிப்படுத்தப்படுவன அல்லது போலச் செய்தலின் மூலம் வெளிப்படுத்தப்படுவன (imitative) என்று சொல்லும் போது இவை நாட்டார் வழக்காறுகளின் இயல்புகளுள் ஒன்று என்று சொல்லலாமே தவிர இவைதாம் அளவுகோல்கள் என்று சொல்ல முடியாது.

டண்டிஸ் அளித்துள்ள நீண்ட பட்டியலில் உள்ள பல்வேறு வழக்காறுகளும் பல படித்தானவை. சான்றாகக் கதைப்பாடலையும், பட்டியலில் நான் சேர்த்த நெல்மாலைமையையும் எடுத்துக்கொள்வோம். ஒன்று வாய்மொழி வழக்காறு, மற்றொன்று கைவினைக்கலை சார்ந்தது. இவற்றிடையே என்ன ஒப்புமைகள் உள்ளன? இவ் விரண்டையும் எவ்வாறு கல்விப்புல எல்லைக்குள் கொண்டு வருவது? இதுகுறித்துப் பின்னர் பேசுவோம்.

நாட்டார் வழக்காற்று அலகுகளுள் மற்றொன்று 'மரபு' என்ற கருத்தாகும். வழிவழியாக வழங்கி வரப்படவில்லை என்றால் நாட்டார் வழக்காறு நிலைபேறுடையதன்று. இப்புறவலகும் (external criteria) குறைபாடுடையதே. ஏனென்றால் 'மரபு' என்ற சொல்லும்கூட வரையறுக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். அவ்வாறு வரையறுப்பினும் அது அளவுரீதியானதாக இருக்குமே தவிர பண்புரீதியானதாக இருக்காது (பாரா.சுப்பிரமணியன் 1969:9). 'மரபு' என்பதனை வாய்வழிப் பரப்பப் படுதல் என்று மட்டுமே சிலர் குறிப்பர். பல தலைமுறைகளால் தொடர்ந்து வாய்வழிப் பரப்பப்படுதல் என்ற இவ் வலகும் குறைபாடு டையதே. மேலும் 'வாய்மொழி', 'மரபு' என்பவற்றை ஒரே அலகாகக் கருதி வேறுபடுத்தாமல் விட்டு விடுகின்றனர்.

நாட்டார் வழக்காறுகளின் வேறோரியல்பு 'ஆசிரியர் பெயர் தெரியாமை' அல்லது பலரின் கூட்டுப் படைப்பு என்பதாகும். முற்றிலும் வாய்மொழிவழிக் கருத்துப்புலப்படுத்தம் நடைபெறும் பண்பாடுகளில் ஆசிரியர் பெயர் தெரியாதிருப்பது இயல்பே. ஆனால் அரைகுறை வாய்மொழி வழக்குள்ள அதாவது வாய்மொழி வழக்கும் (படிப்பறிவற்ற), எழுத்து வழக்குமுள்ள பண்பாடுகளுக்கு இவ்வலகு பொருந்தாது.

வாய்மொழி வழக்காறொன்று முதன் முதலில் ஒருவரால் படைக்கப்பட்டதாகத்தான் இருக்கும். வீரயுகப் பாடல்களாகிய வாய்மொழிப் பாடல்களை ஆய்ந்த சி. எம். பௌரா, ஆசிரியர் பெயர் தெரியாமைக்குரிய காரணத்தைப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

"ஆசிரியர் பெயர் தெரியாமை (anonymity), வீரயுகப் பாடல் களின் (heroic poetry) ஒரு இயல்பாகக் கூறப்படுகிறது. ஆங்கிலோ சாக்க்சன் பாடல்கள் அல்லது மூத்த எட்டா (elder edda) அல்லது சிட் (cid) போன்ற பாடல்களின் ஆசிரியர் யார் என்பது நமக்குத் தெரியாது;

மேலும் தற்காலப் பாணர்கள் தம் பெயரைத் தம் பாடல் களில் குறிப்பிடுவதில்லை. ஆதலின் இப்பாடல்களைப் பதிவு செய்யும் சேகரிப்பாளன் ஆசிரியனைப் பற்றி ஓர் குறிப்புத் தரவில்லை என்றால் அப்பாடலாசிரியன் பெயர் விரைவிலேயே மறைந்து போகிறது. ஆசிரியர் பெயர் தெரியாமை வீரயுகப் பாடல்களின் ஒரு இன்றியமையாத பண்பாக எண்ணப் பட்டுப் பின்வரும் கொள்கைகொண்டு விளக்கப்படுகிறது. “எவ்வளவுதான் ஒரு பாணன் புதுமையாகப் படைப்போனாக இருப்பினும், அவன் எடுத்துரைப்பவனாகவோ அல்லது ஒரு கலைஞனாகவோதான் கருதப்படுகிறான். அவனை ஒரு ஆசிரியனாக மக்கள் மதிப்பது கிடையாது” (Chadwick 751). இதில் ஓரளவு உண்மை இருக்கிறது. தனக்குமுன் பாடியவர்களிடமிருந்து தன் கலையில் பெரும்பான்மையானவற்றை எடுத்துக்கொண்ட வாய் மொழிப் புலவன் தன்னுடையது என்று உரிமை பாராட்டுதல் (copyright) கிடையாது; தானே மூல ஆசிரியன் என்று கருதப்படவேண்டும் என்றும் அவன் எண்ணுவதில்லை” (1966: 404).

அவர் ஆசிரியரின்மைக்கு மேலும் விளக்கம் தருகிறார். “ஆசிரியரின்மைக்குரிய காரணத்தை எளிதாக விளக்கலாம். ஒவ்வொரு பாடலும் அது பாடப்படும்போது ஒருமுறை நிலைபெறு பெறுகிறது. அப்போது பார்வையாளர்கள் அதனைப் பாடிய புலவன் யார் என்பதை அறிந்திருப்பர். அதனால் அவன் தன் பெயரைத் தன் பாடலில் சொல்ல வேண்டிய தேவையில்லை” என்று கூறுகிறார் பௌரா (1966: 404).

ஆசிரியர் பெயர் தெரியாமை ஓர் இயல்பெனக் கொண்டு நாட்டார் வழக்காற்றியலை வரையறுத்தால் வேறொரு சிக்கலும் தோன்றுகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் சில பாடல்களைப் பாடியோர் பெயர் தெரியவில்லை என்பதற்காக அவற்றை வாய்மொழி இலக்கியங்கள் என்று சொல்ல முடியுமா? இது பொருந்துமா? மேலும் தமிழ்நாட்டுக் கதைப்பாடல்கள் (ballads) சிலவற்றில் அவற்றைப் பாடிய ஆசிரியர் பெயர்கள் குறிக்கப்படுகின்றன. சிவகங்கைச் சரித்திரக் கும்மியில் “தாசன் முத்துச்சாமி சொன்ன கும்மி” என்று வருகிறது. ஆனால் அவர்தம் வரலாறு நமக்குத் தெரியவில்லை. அவர் தம் பெயர் குறிப்பிடப்பட்ட ஒரு காரணத்தைக்கொண்டு அக்கதைப் பாடல்கள் வாய்மொழி இலக்கியம் அல்ல என்று தள்ளிவிட முடியுமா? முடியாது. ஆதலின் ஆசிரியர் பெயர் தெரியாமை என்ற அளவுகோலும் பொருந்தாமல் போகிறது.

நாட்டார் வழக்காற்றியலை அதன் புறப்பண்புகளைக் கொண்டு வரையறுக்க மேற்கொண்ட முயற்சிகளெல்லாம் தோல்வியடைந்தன. நாட்டார் வழக்காற்றியல், நாட்டார் வழக்காறுகளைக் ‘கூட்டுப் படைப்பு’ என்று சொல்லும்போது பலர் சேர்ந்து படைத்தது என்று பொருள்படும். ஒருவன் முதலில் ஒன்றைப் படைத்த பின்னரே அது பலரால் பலவாறு பயன்படுத்தப்பட்டிருக்க முடியும். மேலும்

வாய்மொழி சாராத வழக்காறு ஒன்றைச் சான்றாக நெல்மாலையைப் பலர் உருவாக்கி இருக்க முடியும். இன்று இன்னின்ன குடும்பத்தார் நெல்மாலையை உருவாக்குகின்றனர் என்று பெயர் தெரிவதால் அதனை நாட்டார் வழக்காறு இல்லையென்று சொல்ல முடியுமா? கோலம் போடும் பழக்கம் நம்மிடையே இன்றும் உள்ளது. அதனைப் போடும் பெண்ணின் திறம் அதில் மிளர்கிறது. அந்தப் பெண்ணின் பெயரும் நமக்குத் தெரிகிறது. முதலில் இதனை யார் தொடங்கியது என்பது தெரியாததனால் மட்டுமே அதனை அதன் வரையறை அலகாகக் கொள்ள முடியுமா? ஆனால் பல வழக்காறுகளின் ஆசிரியர்களைக் கண்டுபிடிப்பது அரிது.

நாட்டார் வழக்காறுகள் ஒருவித வாய்பாடுகளுக்குள் அடங்கு பவை என்பது தெளிவு. வாய்மொழி வழக்காறுகள் பல, ஓரளவு மரபுத்தொடர்களால் (cliches) வெளிப்படுத்தப்படுபவை. எனிய, மாறா மரபுத் தொடர்களிலிருந்து மிகவிரிந்த தொடக்க வாய்பாடுகளாகவும், முடிக்கும் வாய்பாடுகளாகவும் அல்லது மரபுசார்ந்த வாய்மொழி மாறா மரபுத் தொடர்களைக் கொண்ட முழுப் பகுதிகளாகவும் திருப்புகளாகவும் அமையக்கூடும். மேலும் வாய்பாடாக்கம் செய்யப்பட்ட மொழியில் பல்வேறு வகைகள் காணப் படும். வாய்மொழி சாராத வழக்காறுகளிலும் கூட ஒரே மாதிரியான மாறாப் பழக்கங்களையும், சைகைகளையும், அமைவுகளையும் (தோரணிகளையும் - patterns) நாம் காணலாம்.

நாட்டார் வழக்காறுகள் ஒரு குழுவினரால் ஒரு பண்பாட்டினரால் பகிர்ந்து கொள்ளப்படுவன. அவர்களால் கருத்துப் புலப்படுத்தம் செய்யப் பயன்படுத்தப்படுவன. அவை சமூகத்தைச் சார்ந்தன. சமூகச் சூழல்களில் வெளிப்படுத்தப்படுவன. சமூகச் சூழலுக்கும் நாட்டார் வழக்காறுகளுக்குமிடையே உள்ள உறவைக் கொண்டு பார்க்கும்போது அவை கூட்டுடைமைகளாம். அதாவது நாட்டார் வழக்காறுகள் மக்களின் கல்வியறிவாகும்; மக்களின் ஞானமாகும்; மக்களின் அறிவாகும். குழுவினர் அனைவராலும் பகிர்ந்து கொள்ளப்படுவது வழக்காறு என்று சொல்லும்போது இக்கருத்து நடைமுறை ரீதியாகவும் கோட்பாட்டு ரீதியாகவும் பல்வேறு அளவுகளில் கூட்டுடைமையாக அமைகிறது. முதலாவதாக ஒரு சமூகத்தின் ஒட்டுமொத்த அறிவாக அமையும். சமூகத்தைச் சார்ந்த எந்தவொரு தனி உறுப்பினனும் அதன் எல்லாப் பரிமாணங்களையும் தன் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருப்பதில்லை என்பதனால் இந்த அடிப்படையில் வழக்காறு ஓர் அருவமான கட்டாகும் (an abstract construct); அதாவது பல தனிமனிதரிடையே சேமித்து வைக்கப்பட்ட கூட்டுத் தகவல்கள் என்ற அடிப்படையில் அது ஓர் அருவமான கட்டாகும்; அதாவது மக்களின் மரபு சார்ந்த நம்பிக்கைகள், வழக்கங்கள் ஆகியவற்றின் முழுத்தொகுதியாகும். ஆனால் குழுவினர் ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் பகிர்ந்துகொண்ட அறிவுதான் நாட்டார் வழக்காறு என்று கருதப்படுகிறது. இதன்படி சமூகத்தின் உறுப்பினர்களுள் கைதேர்ந்த

சிலரிடம் காணப்படும் செய்திகள் நாட்டார் வழக்காறுகள் ஆகா; ஏனென்றால் பொதுவாக எல்லோரிடமும் காணப்படுவனவே நாட்டார் வழக்காறுகள் என்று இவ்வலகு கட்டுப்பாடு செய்கிறது. இதனை ஏற்றுக்கொண்டால் நாட்டார் வழக்காறுகள் சமூக உடைமைகளே. அடுத்து இந்த உண்மையான வழக்காறுகள் குழுவினர் அனைவராலும் கூட்டுச் செயல்களாக வெளிப்படுத்தப்படவேண்டும். அதாவது பொதுவான விழாக்கள், சடங்குகள், ஆசாரக்கரணங்கள் போன்றவற்றில் குழுவினர் உறுப்பினர் ஒவ்வொருவரும் பங்கெடுத்தாகவேண்டும்.

பல்வேறு வடிவங்களாகத் திரிபடைவது நாட்டார் வழக்காறு என்று மற்றோரியல்பு குறிப்பிடப்பட்டது. ஆனால் திரிபடைதல் என்ற இந்தப் பண்பை ஒரு படிமுறை (process) என்ற அடிப்படையில் பார்க்க வேண்டும். அது குறித்து இனி விவாதிப்போம்.

கதைப்பாடலும், கயிற்று வடிவமும் நாட்டார் வழக்காறுகள் என்றால் அவை எவ்வெப்பண்புகூறுகளில் ஒத்துள்ளன? எந்த அடிப்படையில் களஞ்சியங்களையும் (நெற்குதிரர்கள்) நாட்டார் பாடல்களையும் ஒரே பட்டியலில் அடக்க முடியும்? ஓர் ஒலைப் பெட்டிக்கும் வாய்மொழிக் காப்பியத்திற்கும் என்ன ஒப்புமைகள் உள்ளன? கழிவறைக் கவிதைகளும் ஆடல் வகைகளும் எவ்வாறு ஒரு கல்விப்புலத்தினுள் அடங்கும்? இவற்றுள் பல வடிவங்களுக்குப் பல கூறுகள் பொதுவானவையாகலாம். ஆனால் எல்லாவற்றையும்விட ஒரு கூறு மிகமிக முக்கியமானதாகும். இதற்கும் உள்ளடக்கத்திற்கும் நேரடியான தொடர்பு எதுவுமில்லை; அல்லது பரவும் முறையோடு, அல்லது படிப்பறிவோடு எந்தத் தொடர்புமில்லை. ஆனால் இவற்றிற்கிடையேயான ஒப்புமை ஒரு பொதுவான படிமுறையிலேயே (process) உள்ளது. இந்த வழக்காறுகளெல்லாம் தொடர்ந்து தங்களின் இயற்கையான வாழ்விடங்களில் (natural habitat) நிலைத்திருக்கும்போது அவை இடத்தினூடாகவும் காலத்தினூடாகவும் தொடர்ந்து ஆற்றலுடன் முனைப்பாகத் (dynamic) திரிபடைந்து வருகின்றன என்ற உண்மையின் மூலம் இவற்றை வேறுபடுத்தி அறியலாம்.

பல்வகைத் திரிபு என்பது எந்தவிதத்திலும் நாட்டார் வழக்காறுக்கு மட்டும் உரியதன்று. காலப்போக்கில் பண்பாட்டின் எல்லாப் பொருள்களும் திரிபடையும். ஆதலின் நம்முடைய நாட்டார் வழக்காற்று வகைமைகளின் பட்டியலில் உள்ள வழக்காறுகளை ஏனைய மாறும் பொருள்களிலிருந்து எவ்வாறு வேறுபடுத்தி அறிவது? இவற்றினுள் உந்து வண்டிகளையும், பெண்டிர் தற்காலத்தில் அழகு படுத்திக்கொள்ளும் முறைகளையும், தொலைபேசிகளையும் சேர்க்க முடியுமா? பல காரணங்களால் அவற்றைச் சேர்க்கமுடியாது. டண்டிஸின் பட்டியலிலுள்ள எல்லா உருப்படிசளும் மானுட வெளிப்படட்டின் வடிவங்கள் - அவை குறிப்பிட்ட சந்தப்ப்பச் சூழல் களில் ஒரு காலத்தில் படைக்கப்பட்ட கலைப் படைப்புகளும் நிகழ்த்துதல்

களுமாகும். ஒரு பாயும் ஒரு களஞ்சியமும் அவற்றின் பயன்பாட்டில் நடைமுறை சார்ந்தவை என்றாலும் அவை ஒவ்வொன்றும் அவற்றின் வெறும் பயன்பாட்டிற்கு அப்பால் விரிந்து செல்லும் ஒரு முழுமை யாகும் (entity); கைவினைஞன் தனக்குச் சொந்தமான பண்பாட்டு மதிப்புகளை (விழுமியங்களை) வடிவங்கள் வினைத்திறம் போன்ற வற்றின்வழி வெளிப்படுத்தவும் பிரதிபலிக்கவும் கூடிய முறையில் அதனை வடிவமைக்கிறான்; இந்த விழுமியங்களும் வடிவங்களுந்தான் முனைப்பானவை, ஆற்றல் மிக்கவை (dynamic) என்று சொல்லப் படுகின்றன. மேலும் மரபுவழிக் கலைப்படைப்பு வழக்கமாக அதனை வாங்குகின்ற நுகர்வோரை மனத்தில் கொண்டு படைக்கப்படுவ தில்லை; அல்லது பண்பாட்டுக் குழுவைச் சாராத பார்வையாளனின் கலைத்திறப் பண்பாட்டு எதிர்பார்ப்புகளுக்கேற்பப் படைக்கப்படுவ தில்லை. மொழி, இசை, சைகை அல்லது உருவம் சார்ந்த கலைப் படைப்புகளின் எந்த வெளிப்பாடாக இருந்தாலும் அவை தன்னுடைய சொந்தத் தனித் திறமைக்கேற்றவற்றையும் தான்சார்ந்த நாட்டார் குழுவின் சுவைக்கேற்றவற்றையும் பிரதிபலிக்கின்றன. கலைஞன் என்ன செய்கிறான் என்பது அவனுடைய நாட்டார் குழுவினருக்குப் பரிச்சயமானது என்பதும், தன்னுடைய கலையை மரபுவழிப் பரிமாற்றத்தில் அக்குழுவினரிடமிருந்துதான் அவன் வளர்த்தெடுத்துக் கொண்டான் என்பதும் தெளிவு.

இவ்வாறாகச் சில தொழில்நுட்பத் திறமைகள் கலைஞனிடமிருந்து எதிர்பார்க்கப்படும் நிலையில் மரபுவழி சார்ந்த அந்த வழக்காறுகளின் உற்பத்தி, தொழில் பயிற்சியுடனும் அல்லது தொழில் நுட்பத் தேவையைப் பற்றிய புறநிலையினர் எதிர்பார்ப்புடனும் தொடர்புடையதல்ல. நாட்டார் வழக்காற்றுப் படிமுறை இந்த அளவிற்குச் சமூகஞ் சார்ந்தது; இயல்பானது (informal) என்று கூறலாம். அதற்காகக் கணினியையும், திரைப்படத்தையும், நாட்டார் வழக்காறுகள் என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் கணினியைப் பற்றியும், கணினியைப் பயன்படுத்துவோரைப் பற்றியும் நாட்டார் வழக்காறுகள் உருவாகலாம். பொதுவாகச் சொன்னால் மரபுசார்ந்த வழக்காற்று வகைமைகளை நிகழ்த்த விரும்புவதால் அவற்றை நிகழ்த்துகிறார்கள்; மேலும் அவர்களுடைய பார்வையாளர் அதே குழுவைச் சார்ந்த பங்குபெறும் குழுவினராவர்; இந்தக் குழுவில்தான் பல்லாண்டுகளாக வழக்காறுகளைத் தீவிரமாகப் பரிமாறிக் கொள்ளும் இடம் உருவாயிற்று; இங்கிருந்துதான் கலைஞன் இயங்குகிறான். இந்தக் காரணங்களைக் கொண்டு நாட்டார் வழக்காறு களின் பண்புகளைக் கூறலாம்: “இயல்பாகப் பரவும் ஒரு வழிமுறைப் பாங்கில் காலம், இடம் ஆகியவற்றின் வழித் தீவிரமாகத் திரிபடைந்து நிலைத்து நிற்கும், மரபுவழியாகப் பரிமாறிக் கொள்ளப்படும் வெளிப் பாட்டு அலகுகள் நாட்டார் வழக்காறுகளாம்.”

பரப்பப்படும் பாங்கு குறித்து இங்கு எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை என்பதைக் காண்க. எந்தவித ஊடகத்தின்வழி பரப்பப்படும்

என்பது சுட்டப்படவில்லை. மானுடர்களுக்கிடையே வழக்காறுகள் பரவுதற்கான இயல்பான பாங்குகளுள் முதன்மையானவை வாய் மொழியும், சைகைகளும், போன்மையாகச் செய்தலுமாகும் என்ற வெளிப்படையான உண்மையைக் கவனிக்காது விட்டு விடக்கூடாது. பெரும்பாலும் மக்களிடையே ஒரு காலகட்டத்தில் அல்லது ஒரு நிலப்பகுதியில் இயல்பான வெளிப்பாடுகள் (வழக்காறுகள்) நீடித்து நிலைத்து வாழும் என்ற கருத்தை நாட்டார் வழக்காற்றியலர் அறிவர். இந்த மக்கள் இயல்பான சமூகத் தொடர்புகளினால் சில அடிப்படைகளைப் பகிர்ந்து கொள்வோராக அமைவர். அதாவது பண்பாட்டு அடிப்படையில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க வழிமுறையில் இயல்பான சில செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்வதற்கு வாய்ப்பாக அல்லது பயன் தரத்தக்கதாக அல்லது அர்த்தமுடையதாக அக்காரணக்கூறு அம் மக்களுக்கு அமைந்திருக்கும்.

குறிப்பாக முனைப்பான ஆற்றல் மிக்க காரணக்கூறாகிய 'திரிபு' (மாற்றம்) பற்றி இங்கு விரிவாகக் குறிப்பிடப்படும். இதனை எல்லா நாட்டார் வழக்காற்றியலரும் ஏற்றுக்கொள்வர்.

நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வு ஏறக்குறைய மாற்றம் (திரிபடைதல்) என்பதனை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இதனை ஆய்வாளர் மறுக்க மாட்டார்கள். ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு ஆய்வாளனும் தன்னுடைய வழக்காறுகளைப் பற்றிய விமர்சனபூர்வமான ஆய்வுக்குத் திரிபு வடிவங்கள் பற்றிய ஆய்வு அடிப்படையானது என்பதை அறிவான். கதைவகை அடைவு, கதைக் கூறடைவுகள் போன்ற விமர்சனபூர்வமான கருவிகள் தனித்த ஒரேயொரு உருப் படியை மட்டும் இதுதான் கதை அல்லது இதுதான் பாட்டு என்று சொல்லுகின்ற அடிப்படையில் உருவாக்கப்படவில்லை. நாட்டார் வழக்காற்றியலன் ஒருவன் உண்மையில் மரபு சார்ந்த ஒரு வழக்காறைத் தன் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்டுள்ளானா என்பதற்கு ஒரு கதையின் அல்லது ஒரு கதைக்கூறின் அல்லது ஒரு கதைப்பாடலின் அல்லது ஒரு மூடநம்பிக்கையின் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பல வடிவங்கள் தேவைப்படும். ஒரு கதைப்பாடலின் ஐம்பது பனுவல்கள் நமக்குக் கிடைத்து அவையெல்லாம் நுணுக்க விபரங்களில் ஒரே மாதிரியாக இருந்தால் நாம் மரபு சார்ந்த (மரபாக வழங்கி வரும்) கதைப்பாடல் பனுவல்களை ஆய்வு செய்கிறோமா என்று உறுதியாக ஐயம் கொள்வோம். பிராப், டன்டிஸ் போன்றவர்களின் அமைப்பியல் ஆய்வுகளும், டேலர், நிகார்ட் போன்றோரின் ஒப்பியல் ஆய்வுகளும் சில குறிப்பிட்ட அலகுகள் ஒரு வழக்காற்று வகைமைக்குள் தொடர்ந்து மீண்டும் மீண்டும் இணைக்கப்படுகின்றன என்பதை உணர்த்துகின்றன; அத்தகைய அமைவுகளைப் பற்றிய ஆய்வுகள், வழக்காற்று வகைமைகளைப் பற்றிய மதிப்புமிக்க உண்மைகளைப் புலப்படுத்தி அவை எந்தப் படிமுறையில் வளர்த்தெடுக்கப்படுகின்றன என்பதனையும் தெரிவிக்கின்றன. ஒரு வழக்காற்று வகைமையின் திரிபு வடிவங்களில் கணிசமான பலவற்றை ஆய்வு செய்ய வேண்டுமென்று நாட்டார்

வழக்காற்றியலர் கூறுவதோடு, தங்களின் ஆய்வுப்பொருளின் சாரமே மாற்றம் என்ற படிமுறைதான் என்று கருதுகின்றனர்.

மொழி, இசை, அமைப்பியல் என்ற மரபுகளின் அடிப்படையில் அந்த வழக்காறு நிகழ்த்தப்படும். நிகழ்த்துதல் என்பது ஏறக்குறைய முந்தைய ஒரு வடிவின் ஒரு குறிப்பிட்ட மாற்றமாகவே எப்பொழுதும் இருக்கும். நாட்டார் வழக்காறுகளின் எல்லா வடிவங்களையும் பற்றிப் பேசும் பாஸ்கம் மாற்றம் பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்: “மாற்றம் நிகழும் ஒவ்வொரு வேளையிலும் புதிய திரிபுகள் அறிமுகப் படுத்தப்படுகின்றன. மேலும் இந்தப் புதிய மாற்றங்களெல்லாம் ஏற்றுக் கொள்வதற்கும், ஒதுக்கித் தள்ளுவதற்கும் உரியவை. இந்தப் படிமுறை தொடரும்போது இந்தப் புதிய கண்டுபிடிப்புகள் சமூகத்தின் தேவைகளுக்கேற்பவும், முன்னதாகவே பண்பாட்டில் காணப்படும் அமைவுகளுக்கேற்பவும் தழுவிக் கொள்ளப்படும். முன்னதாகப் பண்பாட்டில் நிலைபெற்றிருக்கும் அமைவுகளும் கூடப் புதிய கண்டுபிடிப்புகளுக்கு ஏற்ப ஒத்தமையுமாறு ஓரளவு மாற்றம் பெறும். நெற்களஞ்சியத்தின் ஒரு வடிவம், ஒரு கதை, ஒரு பாய், ஒரு கதைப்பாடல், ஒரு விடுகதை, ஒரு பழமொழி போன்ற ஒரே ஒரு வடிவம் மட்டும் மரபினை நிலைநாட்டப் போதுமானதன்று. இதற்கு மாறாக ஒவ்வொரு வழக்காற்றிலும் ஒரு நூறு வடிவங்கள் ஒரே மாதிரியான நுணுக்க விவரங்களுடன் காணப்பட்டால் அதனாலும் பயனில்லை. ஆனால் ஒரு வழக்காற்றின் பல்வேறு வடிவங்களிடையே காணப்படும் மாற்றம் என்ற கருத்தாக்கம்தான் மரபுக்குரிய திறவுகோலாக அமையும்.

நாட்டார் வழக்காறு பற்றி நாம் அறிந்தவற்றின் அடிப்படையில் பார்க்கும்போது மாற்றம் என்பது முற்றிலும் ஒட்டுமொத்தமான அல்லது மிகப் புரட்சிகரமான படிமுறை என்று கருதவியலாது. மரபு மாற்றத்தின் தீவிரமான பண்பைச் சமநிலைப்படுத்துவது, மரபினை மாறாது தடுக்கும் அதனுடைய பழமை பேணும் பண்பாகும். வழக்காற்றை வைத்திருக்கும் கலைஞனின்மீது பரிச்சயப்பட்ட பழமையின் பிடி தொடர்ந்து நுட்பமான அழுத்தத்தை ஏற்படுத்தும். அந்த அழுத்தத்தை இரு வழிகளில் ஏற்படுத்தும். அந்தக் கலைஞன் வகைமை பற்றிய சில அடிப்படையான கருத்துகளை நினைவிற் கொள்கிறான் அல்லது அக்கருத்துகளுக்கு ஏற்றவாறு தன் பாடலை அமைத்துக் கொள்கிறான். அந்தக் கலைஞன் தன்னுடைய பார்வை யாளர்களின் எதிர்வினைகளுக்கேற்ப நடந்து கொள்கிறான். அந்தப் பார்வையாளர் ஒரு கதைப்பாடலைப் பற்றி அல்லது வழக்காறு களைப் பற்றிச் சில எதிர்பார்ப்புகளைக் கொண்டுள்ளனர். அல்லது இந்த எதிர்பார்ப்புகள் கலைஞன் செய்ய விரும்பும் மாற்றங்களைச் செய்யவிடாமல் வரையறை செய்துவிடும். அந்தக் கலைஞன் பிரக்ஞைபூர்வமாகவோ, பிரக்ஞை இன்றியோ மாற்றத்தைச் செய்யக் கூடும். ஆனால் அவன் தனக்குப் பரிச்சயப்பட்ட சட்டகத்திற்குள்ளேயே அந்த மாற்றத்தை முக்கியமாகச் செய்வான். இந்தச் சக்தி களுள் அல்லது பண்புகளுள்

ஒன்று தீவிரமானது; மற்றொன்று பழமை பேணுவது; மந்தமானது. இறுதியாக நடைபெறும் மாற்றத்தில் இவ்விரு சக்திகளும் இடம், காலம் என்ற இரு நிலைகளிலும் செயல்படும்.

கேட்பவனை அல்லது மரபைச் சார்ந்தவனை எல்லா மாற்றங்களும் பாதிப்பதில்லை. காலப்போக்கில் எஞ்சி நிற்பது என்ற அடிப்படையில் பார்க்கும்போது உண்மையான தவறுகள், ஒன்றில் திருத்திக் கொள்ளப்படும் அல்லது மரபில் வந்த பின்னோரால் பகுத்தறிவுக்குப் பொருத்தமான முறையில் திருத்திக் கொள்ளப்படும். மரபு சார்ந்த ஒரு குறிப்பிட்ட வழக்காறு நாட்டார் பண்பாட்டில் நீடித்திருக்கவியலாது என்ற குழப்பத்திற்குக்கூட ஆட்பட்டுப் போகும். இயல்பான வெளிப்பாடுகளுள் பல மானுடரிடையே மொழி, இசை, அமைப்புப் பாங்குகளில் முதன்மையாகப் பொதிந்து வைக்கப் பட்டிருப்பதாலும், தொடர்ந்து அவ்வாறேயமையும் என்பதாலும் (ஏனென்றால் அவை மிகவும் நேரடியானவை; மேலும் அவற்றை மறுபடைப்புச் செய்யச் சாதாரண ஒருவராலும் முடியும்) நாட்டார் வழக்காறு பற்றிய ஆய்வு அவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டே அமையும். இருப்பினும் இந்த நிபந்தனை, காட்சிக்குரிய அல்லது பொருள்சார் வழக்காறுகளிலும்கூட அதே வகையான இயல்பான பண்பும், வெளிப்பாட்டுத் திறனும், மரபுவழித் தீவிரமும் உடையவை என்பதனை இருட்டடித்து விடக் கூடாது. காட்சிக்குரிய வழக்காறுகளும் பொருள்சார் வழக்காறுகளும் ஒரே அளவான கருத்துப் புலப்படுத்தத்தை ஒரே பண்பாட்டுச் சூழலின் மரபுப் பரிமாற்றத்தின்போது வெளிப்படுத்துகின்றன என்பதனை மறந்து விடக்கூடாது.

எழுதப்பட்ட சொல் பெரும்பாலும் படிந்து உறைந்துபோகும் தன்மை கொண்டது. தீவிரப் பண்பை அது உறையச் செய்துவிடும். சில நேரங்களில் அதுவும்கூட மரபுக்கு ஒரு கருவியாகச் செயல்படும். அதாவது சங்கிலித் தொடர் கடிதங்கள், கழிவறைக் கவிதைகள் போன்றவை எழுத்திலேயே பரவுகின்றன. தன்னியல்பான தன்மை (informality), சமூகங்களில் பரிமாற்றம், ஆசிரியர் இல்லாத மரபு என்பன இவற்றிற்கும் பொருந்தும். கதைப்பாடல்களில் நாம் காணும் அதே மாதிரியான தீவிரப் பண்புகளைக் கழிவறைக் கவிதைகளிலும் நாம் காணும்போது அவை பாடப்படவில்லை அல்லது அவை எழுதப் பட்டவை, காட்சிக்குரியவை என்று ஒதுக்குதல் ஆய்வு நேர்மையாகாது. படிமுறையே நம்முடைய புலத்தின் நடுநாயகமான பண்பாகும். ஊடகமோ, உள்ளடக்கமோ அல்ல.

நாட்டார் வழக்காற்று ஆய்வுகள் எல்லாவற்றிலும் மரபுவழி வழக்காறுகளை அவற்றின் மூலப் பண்பாட்டுச் சூழல்களிலிருந்து நீக்கி ஆய்வு செய்வது நமக்குப் பரிச்சயமானதேயாகும். தொழில்நிலைப் பாடகர்களும் பொழுதுபோக்குப் பாடகர்களும் நாட்டார் பாடல்களை உயிர்ப்பிப்பதும், உண்மைகளை மொத்தமாகப் பெரு உற்பத்தி செய்வதும் நகைப்புகளை வாய்மொழி நடையில் அல்லாது இலக்கிய

நடையில் பதிப்பிப்பதும் நாம் அறிந்த ஒன்றேயாகும். ஆனால் மொத்தமாகப் படைக்கும்போது இந்த வழக்காறுகளில் முதன்மையாக மாற்றம் ஏற்படுவதில்லை. இவ்வழக்காறுகள் முனைப்பான தீவிரத் தன்மையிலிருந்து மறுபகர்ப்பு என்ற நிலைக்குச் சென்றுவிடும். இதன் விளைவாக நாட்டார் வழக்காற்றுப் படி முறையில் ஈடுபட்டோர் பங்கு பெறுவோராக அமைய மாட்டார்கள். அதற்குப் பதிலாக அவர்கள் உற்பத்தியாளர்களாகவும், வாங்குவோராகவும், வேறொரு தளத்தில் தனிப்பட இயங்குபவர்களாகவே அமைவர். மரபில் ஊன்றி நிற்கும் கலைப்படைப்புகள் தங்களுடைய மாறுபடும் தன்மையைத் தம்மிடத்தில் கொண்டுள்ளன என்ற உண்மையான தகுதியால் ஒரு பண்பாட்டில் பங்கு பெறுவோரிடையே மரபுவழிப் பரிமாற்றத்தின் இன்றியமையாத அலகுகளாக உள்ளன என்று கூறலாம். இன்று பல கதைப்பாடல் களும், கதைகளும், பாடல்களும், வழக்காறுகளும் அச்சில் வந்திருந்தாலும் அவை ஒருபுறம் வழக்கில் புழக்கத்திலுள்ளன. ஆதலின் இங்கும் நாம் படிமுறைபற்றிக் காணவேண்டுமே தவிர ஊடகத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படவேண்டிய தில்லை.

நாட்டார் வழக்காற்றினை வேறுபடுத்தியறிதற்குரிய மிகச் சிறந்த பண்பு முனைப்பான மாற்றம் என்பதனைக் கருத்தில்கொண்டு ஒரு குறிப்பிட்ட மரபுவழி வழக்காற்றினை, பரிணாம வளர்ச்சிப்படி முறையில் ஒரு விலங்கினை வைத்துப் பார்ப்பது போலப் பார்ப்பது நல்லது. பல பூனைகள் இருக்கின்ற நிலையில் இதுதான் பூனை என்று சொல்ல இயலாது. அதேபோல ஒரு வழக்காற்றின் பன்னூறு வடிவங்கள் இருக்கும்போது இதுதான் சிறந்த வழக்காறு அல்லது மூல வழக்காறு என்று சொல்ல இயலாது. பூனை என்று சொல்லும்போது ஒரு கோட்பாட்டு ரீதியான முந்தைய வடிவம் ஒன்றைக் குறிப்பிடுகிறோம்.

விலங்குகளின் பரிணாம மாற்றம் அல்லது திரிபு என்பது பற்றிய ஒரு பொதுவான வரையறையை எடுத்துக்கொண்டு நாட்டார் வழக்காறுகளுக்குப் பொருத்திப் பார்க்கலாம். மாற்றம் என்பது உலகளாவியது; எவ்வளவு நெருக்கமான உறவுடையனவாக இருந்தாலும் ஒவ்வொரு நுணுக்க விவரத்திலும் இரண்டு தனிப்பட்டவர்கள் துல்லியமாக ஒரேமாதிரியாக இருப்பதில்லை. பண்பின் ஒவ்வொரு வகையினையும், அதாவது அப்பண்பு அமைப்புச் சார்ந்த தாயினும், செயல்பாடு சார்ந்ததாயினும் மாற்றம் தாக்கவே செய்யும். அது வாழ்வின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் நிகழும்.

கோட்பாட்டு ரீதியாகப் பார்க்கும்போது ஓர் உயிரியல் அறிஞன் எவ்வாறு உயிரிகளின் தனித்தனிப் பண்புகளை வேறுபடுத்தி மாற்றம் பற்றி அறிகிறானோ அவ்வாறே நாட்டார் வழக்காற்றியலும் செய்ய வேண்டும். ஆனால் நாட்டார் வழக்காற்றியலும், வாழ்க்கைப் படி முறையும் ஒருபடித்தானவையல்ல. ஆதலின் உயிரியல் சார்ந்த பதங்களை நாட்டார் வழக்காற்றியலுக்குப் பொருத்திப் பார்க்கும்போது

மிகுந்த எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். மேலும் மாற்றம் என்பதும் ஒரு சிக்கலான படிமுறையாகும். உயிரியலில் மாற்றம் என்பதும் நாட்டார் வழக்காற்றியலில் மாற்றம் என்பதும் சமமானவையல்ல. இருப்பினும் மாற்றம் என்ற கருத்தாக்கம் நாட்டார் வழக்காற்றியலுக்கு மிகமிக இன்றியமையாத ஒன்றாகும்.

நாட்டார் வழக்காறு வடிவ அமைப்பிற்கு உட்பட்டது; ஒருவித வாய்பாடு(formulaic)களுக்குள் அடக்கக் கூடியது என்பர். இவ்வியல்பு 'அமைப்பியல்' (structure) ஆய்வுடன் தொடர்புடையது. ஆதலின் நாட்டார் வழக்காற்றியலை அதன் உட்கூறுகளைக்கொண்டே வரையறுப்பது நல்லது. அப்படியாயின் "நாட்டார் வழக்காற்றியலின் பல்வேறு வகைகளும் வடிவங்களும் வரையறுக்கப்பட வேண்டும். அவ்வாறு வரையறுக்கப்படாதவரை நாட்டார் வழக்காற்றை வரையறுப்பது கடினம்" என்று ஆலன் டண்டிஸ் கூறுகிறார். எந்த ஒன்றையும் செம்மையாக வகைப்படுத்த (typology) வேண்டுமெனில் அவ்வவற்றின் உள்ளமைப்புகளை (morphology) முதலில் ஆராய வேண்டும் என்றும் அவர் கூறுகிறார். மேலும் வரையறை செய்வதற்கு மூன்று படிமுறைகளை (levels) அவர் குறிப்பிடுகிறார். வழக்காற்றின் இழைவு அமைப்பு (texture), அவற்றின் பனுவல் (text), அவை சொல்லப்படும் அல்லது நிகழும் சூழல் (context) முதலியவை கொண்டு வரையறுக்க வேண்டும் என்கிறார். நாட்டார் வழக்காறு களில் ஏதேனும் ஒரு வகையை வரையறுக்க இம்மூன்றையும் பயன்படுத்த வேண்டும். இம்மூன்றில் ஏதேனும் ஒன்றைக் கொண்டு மட்டும் வரையறுக்க முனைந்தால் அதனால் பயனில்லை என்கிறார் அவர். "பெரும் பாலான வாய்மொழி இலக்கிய வகைகளில் அமைப்பு (texture) என்பது மொழியமைப்பைக் குறிக்கும். அதாவது அவ் விலக்கிய வகைகளில் பயின்றுவரும் குறிப்பிட்ட ஒலியன் களையும் (phonemes), உருபன் களையுமே (morphemes), அமைப்பு (texture) என்பது குறிக்கும்" என்பது அவர் கருத்து. "நாட்டார் வழக்காறு ஒன்றின் பனுவல் (text) உண்மையில் ஒரு (திரிபு) வடிவம் (version), அல்லது ஒரு கதையை ஒரு முறை சொல்லல், ஒரு பழமொழியை ஒரு முறை உரைத்தல், ஒரு நாட்டார் பாடலை ஒருமுறை பாடுதல் என்பதாகும்." அதாவது அமைப்பு என்பது பிற மொழிகளில் மொழிபெயர்க்க முடியாதது. பனுவல் என்பது மொழி பெயர்க்கக் கூடியது என்கிறார். ஆனால் சூழல் (context) என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட நாட்டார் வழக்காறு பயன்படுத்தப்படும் ஒரு சமூகச் சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலையாகும் என்கிறார் அவர்.

அறிவியல் கலைச்சொற்களை வரையறை செய்வது போன்று சமூக அறிவியலை வரையறை செய்யமுடியாது என்றும் சிலர் கருதுகின்றனர். பழமொழிகள் பற்றி மிகச் சிறப்பாக ஆய்வு செய்த ஆர்ச்சர் டேலர் தம் 'பழமொழி' என்ற புத்தகத்தின் முதல் வரியிலேயே 'பழமொழிக்கு இலக்கணம் வரையறுப்பது கடினம்' என்று கூறுகிறார்.

புற அளவைகளால் நாட்டார் வழக்காற்றியலை வரையறை செய்ய இயலவில்லை. அக அளவைகள் எந்த அளவு பயனுடையவை

என்பது இனிமேல்தான் தெரியும். ஆனால் பெரும்பாலான அறிஞர்கள் நாட்டார் வழக்காற்றியலில் எவ்வெவற்றைச் சேர்க்கலாம் என்பது குறித்து ஒன்றுபட்டுத் திகழ்கின்றனர். நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஒரு வற்றாத பேராறு; ஆதலின் அதனை வரையறுப்பது கடினமாகவே இருக்கும்.

நாட்டார் வழக்காற்றியல்: எல்லையும் பரப்பும்

நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஒரு கல்விப்புலமாகப் பல்வேறு நாடுகளிலும் வளர்ச்சி பெற்று வருகிறது. 'நாட்டார் வழக்காறு' (folklore) என்ற சொல் உருவாக்கப்பட்ட இங்கிலாந்து நாட்டில் இக்கல்வி சிறப்பிடம் பெறவில்லை. பின்லாந்து நாடு ரசியர்களுக்கு அடிமைப் பட்டுத் தாழ்வு மனப்பான்மையில் சிக்கி உழன்ற பின்னர் தங்களுடைய பண்பாட்டு அடையாளத்தை நாட்டார் வழக்காறுகளிலேயே கண்டனர். ஜெர்மானிய நாடு, பிரெஞ்சுக்காரர்களிடம் அடிமைப் பட்டுப் பின்னர் எழுச்சி பெற நாட்டார் வழக்காறுகளையே நாடிற்று. அமெரிக்க நாடு இங்கிலாந்திற்கு அடிமைப்பட்டுப் பின்னர் எழுச்சி பெற்றது. அங்கும் இக்கல்விப்புலம் பல்கலைக்கழகங்களிலும் கல்லூரிகளிலும் செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளது. தமிழ்நாட்டில் 1960க்குப் பின்னர் நாட்டார் வழக்காற்றியல் பல்கலைக்கழகங்களில் வளர்ந்து வருகிறது.

நாட்டார் வழக்காற்றியல் கல்விப்புல எல்லைக்குள் அடங்குவன யாவை? ஆய்வு செய்யும் ஆய்வுப்பொருள்களின் இயல்பு, அவ்வாய்வுப் பொருள்கள் குறித்து இக்கல்விப்புலத்தினுள் எழுப்பப்படும் வினாக்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு இப்புலம் வரையறுக்கப்படும். மரபுவழிக் கருத்துகள், மரபுவழிச் செயல்கள், மரபுவழிப் படைப்புகள் போன்றவை பொதுவாக நாட்டார் வழக்காற்றியல் புலத்தின் ஆய்வுப் பொருள்களாகக் கருதப்பட்டன. நாட்டார் வழக்காறுகள் மனப் படைப்புகள் (mentifacts) என்றும், நடத்தைகள் என்றும், நாட்டார்தம் செயல்களின் விளைவுகள் (படைப்புகள்) என்றும் வரையறுக்கப்பட்டன. இந்த அடிப்படையில் அவை மரபுவழிப் பொருள்களாகக் கருதி வரையறுக்கப்பட்டன. எனினும் இந்த வரையறைகள் குறிப்பிட்ட ஆய்வாளரின் கோட்பாட்டு ஆர்வத்தைப் பொறுத்தே அமைந்தன. அவர்கள் நாட்டார் வழக்காற்றியலை இரு வழிமுறைகளில் வரையறை செய்தனர். மரபுவழி வழக்காறுகள் எல்லாவற்றையும் நாட்டார் வழக்காறுகள் என்று ஒரு குழுவினர் ஏற்றுக் கொள்வ தில்லை. ஆனால் கலைத்திற வெளிப்பாடு சார்ந்த, எவ்விதத் தூண்டு தலுமற்ற(non-instrumental)வழக்காறுகளை மட்டுமே நாட்டார் வழக்காறுகள் என்று அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இவர்கள் மரபுவழிக்கலை சார்ந்த வழக்காறுகளை மட்டுமே நாட்டார் வழக்காறுகள் என்று ஏற்றுக்கொள்வர். மேலும் அவர்கள் வாய்மொழிப்பண்பு கொண்ட சொற்சார்புக் கலைகளையே (verbal art) நாட்டார் வழக்காற்றியல் என்று தம் கருத்தாக்கத்தைச் சுருக்கிக் கொள்வர்.

இரண்டாவது வகை நாட்டார் வழக்காற்றியல் நாட்டார் வாழ்வியல் பற்றிய ஆய்வாளராவார். இவர்கள் பழமை சார்ந்தது, பண்டைக் காலத்தைச் சார்ந்தது, கிராமியம் சார்ந்தது, தொழில் மயமாக்கப்பட்டதற்கு முந்தியது, பொதுநீரோட்டத்தைச் சார்ந்தமையாதது, கல்லாத மக்களுக்குரியது (non-elite), பாதுகாக்கப் படவேண்டியது, வட்டாரத்தினருக்குரியது அல்லது மக்களினப் பிரிவினருக்குரியது (ethnic) என்று கருதுகின்றனர். இந்த அடிப்படையிலேயே தம் ஆய்வை அமைத்துக் கொள்கின்றனர். இவர்கள் எடுத்துக் கொள்ளும் ஆய்வுப் பொருள்கள் விரிந்தவை. மாற்றம், படிமுறை என்ற கருத்துகளை இவர்கள் கருத்தில் கொண்டால் ஆய்வு சிறக்கும். இவ்விரு அடிப்படையில் நாட்டார் வழக்காற்றியல் கல்விப் புல எல்லைக்குள் அடங்குவனவற்றை முப்பெரும் பிரிவுகளாகப் பகுக்கிறார் ஜான் ஃகெரால்ட் பிரண்வான்ட்:

1. வாய்மொழி நாட்டார் வழக்காறுகள் (verbal folklore)
2. ஓரளவு வாய்மொழி சார்ந்தவை (partly verbal)
3. வாய்மொழி சாராதவை (non verbal folklore) என்று முதல் பதிப்பில் வகைப்படுத்தி இருந்தார்.

ஆனால் அடுத்த பதிப்பில்,

1. வாய்மொழி நாட்டார் வழக்காறுகள் (oral folklore)
2. வழக்கங்கள் சார்ந்த நாட்டார் வழக்காறுகள் (customary folklore)
3. பொருள்சார் நாட்டார் மரபுகள் (material folk traditions)

என்று பிரிக்கிறார்.

வாய்மொழி நாட்டார் வழக்காறுகளே எல்லா நாடுகளிலும் அண்மைக் காலம்வரை பெரிதும் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன. இவற்றை எளிய வடிவங்கள் என்றும் சிக்கலான வடிவங்கள் என்றும் பகுப்பர். கிளைமொழிகளையும், பெயர் சூட்டுதலையும் உள்ளடக்கிய நாட்டார் பேச்சுகளும் இதனுள் அடங்கும். மரபுவழித் தொடர்களும் வாக்கியங்களும் பழமொழிகளுக்கும் பழமொழி போன்ற தொடர்களுக்கும் அடங்கும். மரபுவழி வினாக்கள் விடுகதைகளாம். ஒலிநயப் பாடல்களும், ஏனைய மரபுவழிப்பாடல்களும் எல்லா வகையான கதையாடல்களும் இப்பிரிவினுள் அடங்கும். இறுதியாக நாட்டார் பாடல்களும் கதைப்பாடல்களும் அவற்றின் இசையும் இப்பிரிவினுள் ஆய்வு செய்யப்படும்.

வழக்கங்கள்சார் நாட்டார் வழக்காறுகளுள் வாய்மொழி சார்ந்த, வாய்மொழி சாராத வழக்காறுகளும் அடங்கும். நாட்டார் நம்பிக்கைகள், மூடநம்பிக்கைகள், நாட்டார் வழக்கங்கள், விழாக்கள், நாட்டார் நடனங்கள், நாடகங்கள், சைகைகள், நாட்டார் விளையாட்டுகள் போன்றவை இப்பிரிவைச் சார்ந்த வழக்காறுகளாம்.

பொருள்சார் மரபுகளுள் நாட்டார் கட்டிடக்கலை, கைவினைப் பொருள்கள், கலைகள், ஆடைகள், உணவுகள் போன்றவை அடங்கும்.

மேற்குறிப்பிட்ட மூவகைப் பிரிவுகளும் மிகமிகத் துல்லியமானவையல்ல. ஒன்று மற்றொன்றுடன் ஓரளவு மேவிக் காணப்படக் கூடியவையேயாம். ஒரு கலைஞனின் பாட்டையும் (பனுவலை) இசையையும், அவற்றோடிணைந்த நடனத்தையும் தனித்தனியே பிரிக்கக் கூடாது. வகைப்படுத்தும் ஓரளவு வழக்காறுகளை எளிதாகப்பிரிந்து கொள்வதற்காகவேயாம்.

நாட்டார் வழக்காறு, நாட்டார் வாழ்க்கை பற்றிய ஆய்வு மாணவனின் கவனத்திற்குரியவற்றை நான்கு பெரும் பிரிவுகளுள் அடக்குகிறார் ரிச்சர்டு எம். டார்சன்:

1. வாய்மொழி இலக்கியம் ஒருவகை. இதனை வாய்மொழிக் கலை (verbal art) அல்லது வெளிப்பாட்டிலக்கியம் என்றும் அழைப்பர்.
2. பொருள்சார் (புழங்கு பொருளால் அறியப்படும்) பண்பாடு (material culture)
3. நாட்டார் சமூகப் பழக்கங்கள் (social folk customs)
4. நிகழ்த்தப்பெறும் நாட்டார் கலைகள் (performing folk arts)

வாய்மொழி இலக்கியம் என்ற தலைப்பினுள் பேசுதல், பாடுதல், குரல் சார்ந்த மரபுவழி வடிவங்கள் வந்தமையும். இந்த வடிவங்கள் மீண்டும் மீண்டும் சொல்லப்படும் தோரணிகளைக் கொண்டமையும். இதனுள் ஒரு பெரும் துணைப்பிரிவு நாட்டார் பாடல்கள் அல்லது நாட்டார் கவிதைகளாகும். இவற்றை இன்னும் சிறுசிறு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். குழந்தைப் பாடல்கள், ஒலிநயப் பாடல்கள், தாலாட்டுப் பாடல்கள், தொழிற்களப் பாடல்களாகிய ஏற்றப் பாடல்கள், நடுகைப் பாடல்கள், அறுவடைப் பாடல்கள், பொலிப் பாட்டுகள், நெல்குற்றுப் பாடல்கள், சுண்ணமிடிப்போர் பாடல்கள், அம்பாப் பாடல்கள், பூப்புப் பாடல்கள், திருமண எள்ளல் பாடல்கள், தெம்மாங்குப் பாடல்கள், ஒப்பாரிப் பாடல்கள், மாரடிப் பாடல்கள், கும்மிப் பாடல்கள் போன்றவை பல்வேறு சூழல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாடப்படுபவை. மற்றொரு வகை வழக்காறுகள் கதையாடல்களாக அமையும். கதையாடல்கள் பாடல்களிலும் உரைநடையிலும் அமையும். வில்லுப் பாடல்களும், உடுக்கடிப் பாடல்களும் கதைப் பாடல்களாம்; தேவதைக் கதைகளும், பழமரபுக் கதைகளும் புராணக்கதைகளும் உரைநடையிலும் அமையும். சில பாடல்கள் நெடிய வாய்மொழிக் காப்பியங்களாக அமையும். வாய்மொழி வெளிப் பாடுகளின் சில சுருங்கிய வடிவங்கள் பழமொழிகள், விடுகதைகள் என்று பகுக்கப்படும். வாய்மொழி இலக்கிய வழக்காறுகள் எழுத்திலக்கியங்களின் வடிவ அடிப்படையிலும், உள்ளடக்கங்களின்

அடிப்படையிலும் ஊடுருவி நிற்பதை ஆய்வாளர்கள் உணரமுடியும். நாட்டார் பேச்சுகளும் கிளை மொழிகளும் அன்றாடப் பேச்சில் அமைபவை.

வாய்மொழி வழக்காறுகளுக்கு நேர்மாறானது நாட்டார் வாழ்வியலாகும். இதனைப் பொதுவாகப் பொருள்சார் பண்பாடு அல்லது பழங்கு பொருளால் அறியப்படும் பண்பாடு (material culture) என்பர். நாட்டார் நடத்தைகளுக்குள் கேள்விப்புல எல்லைக்கு அப்பாற்பட்ட பார்வைப்புல (கட்புல) வழக்காறுகள் இங்கு ஆய்வு செய்யப்படும். எந்திரமயமாக்கப்பட்ட தொழில் துறைகளுக்கு முன்னரும், அவற்றுக்குச் சமமாகத் தொடர்ந்தும் நிலை பெற்றிருப்பவை குறித்து ஆய்வு செய்யப்படும். வாய்மொழிக் கலைகள் எவ்வாறு பழைய மரபுகளுக்குக் கட்டுப்பட்டும் தனிமனிதத் திரிபுகளுக்கும் ஆட்படுகின்றனவோ அதனைப் போன்று பொருள்சார் பண்பாடும் பரம்பரையினருக்கிடையே, பரிமாறிப் பரப்பப்படும் உத்திகள், திறமைகள், வாய்பாடுகள் போன்ற தாக்கங்களுக்கு உட்படுகின்றன. மரபுவழிச் சமூகங்களில் ஆடவரும் பெண்டிரும் தங்கள் வீடுகளை எவ்வாறு கட்டுகின்றனர்? தங்கள் உணவுகளை எவ்வாறு தயாரிக்கின்றனர்? விவசாய வேலைகளையும் மீன் பிடித்தலையும் எவ்வாறு நடத்துகின்றனர்? நிலவளத்தை எவ்வாறு உருவாக்கு கின்றனர்? தங்களின் கருவிகளை எவ்வாறு வடிவமைக்கின்றனர்? தங்களுடைய தட்டுமுட்டுப் பொருள்களையும், பாத்திரங்களையும், இருக்கைகளையும் (furnitures) வடிவமைக்கின்றனர் என்ற வினாக்களில் பழங்கு பொருள்சார் ஆய்வுமாணவன் அக்கறை காட்டுகிறான். இனக்குழுச் சமூகம் ஒன்றில் எல்லா உருவாக்கப் படிமுறைகளும் மரபுவழி யானவை; பொருள்கள் கையால் உருவாக்கப்படுபவை. இருப்பினும் புதிய கண்டுபிடிப்புகள் நடைபெறாமல் இருப்பதில்லை. நாட்டார் வாழ்வியல் ஆய்வாளன் உயர்ந்த பண்பாடுகளில் எங்கு பண்பாட்டுச் சுணக்கம் என்ற நிகழ்வு (phenomenon of cultural lag) வெளிப்படையாகத் தெரிகிறதோ அதன்மீது தன் கவனத்தைச் செலுத்துகிறான். அதாவது தொழிற் புரட்சிக்கிடையே எங்கு பழைய விவசாயமும் வாழ்க்கை முறையும் வெளிப்படையாகத் தெரியாது மறைந்து காணப்படுகின்றனவோ அவற்றின்மீது ஆய்வாளன் அக் கறை காட்டுகிறான்.

தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரை பொன்வினைக் கொல்லர்களும் இரும்புவினைக் கொல்லர்களும் மரத் தச்சர்களும் கல் தச்சர்களும் பரம்பரை பரம்பரையாக மரபுவழி முறைகளிலேயே தொழில் புரிகின்றனர். வண்டிகள் (வில் வண்டி, தட்டு வண்டி, அரை வண்டி), தேர்கள், சப்பரங்கள், கட்டில்கள், வள்ளங்கள், படகுகள், தோணிகள் போன்றவை பற்றிய கலைத்திற, வினைத்திற, தொழில்நுட்ப அறிவுசார் ஆய்வுகள் இன்னும் நடைபெறவில்லை. திருநெல்வேலிப் பத்தமடைப் பாய் முடைதலும், குமரி மாவட்டம், நெல்லைச் சேரன்மாதேவி, மதுரை, மானாமதுரைப் பகுதிகளின் மட்பாண்ட வேலைகளும், தஞ்சை நெட்டி வேலைகளும், நெல்மாலைகளும், தட்டுகளும்,

கண்ணாடி வேலைகளும் ஆய்வுக்குரியவை. பனையோலைத் தொழில் களும், பனைப் பொருள்சார் பண்பாட்டு ஆய்வுகளும் கவனத்திற் குரியவை. கோலமிடுதல், பச்சை குத்துதல், அணிகலன்கள், பல்வேறு நெசவுத் தொழில்கள் குறித்து ஆய்வு செய்யப் பெரும் வாய்ப்புகள் உள. மணவீடுகள், செட்டிநாட்டுக் கோட்டைகள், தமிழகக் கோயில்கள் போன்றவற்றிலும் ஆய்வாளன் கவனம் செலுத்தலாம். இன்று நாட்டார் வாழ்விலும் அவர்கள் பயன் படுத்தும் பொருள்களிலும் பல்வேறு மாற்றங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. மாற்றங்களைக் கணக்கில் கொண்டு ஆய்வுகள் தொடங்கப்படவேண்டும்.

வாய்மொழி இலக்கியத்தையும் பொருள்சார் பண்பாட்டையும் சார்ந்த நாட்டார் சமுதாய வழக்கங்கள் என்ற ஒரு பிரிவும் நாட்டார் வழக்காற்றியலுள் அடங்கும். இங்குத் தனிமனிதத் திறமையையும் நிகழ்த்துதலையும்விடக் குழுவினரிடையே நடைபெறும் சமூக ஊடாட்டத்திற்கே முக்கியத்துவமளிக்கப்படும். தமிழ்நாட்டாரைப் பொறுத்தவரை குடும்பங்கள், ஊர்கள், வீடுகள், கோயில்கள் தொடர் பான பல வழக்கங்கள் உள. பிறப்பு, பூப்பு, திருமணம், இறப்புப் போன்ற கடந்து செல்லும் வாழ்க்கைவட்டச் சடங்குகளும் உள. பெயர் வைத்தல், காது குத்துதல், நினைவு நாள், நோய்களுக்கேற்ற சடங்குகளும் உள. இவை குறித்த வழக்கங்களும் உள. சில வழக்கங்கள் புனித மானவையாகவும், சில புனிதமற்றவையாகவும் கருதப்படுகின்றன. பொது நிகழ்ச்சிகளிலும், பொழுதுபோக்கு நிகழ்ச்சிகளிலும், வழி பாட்டு நிகழ்ச்சிகளிலும் மிகப்பெருஞ் சமுதாயக் குழுவினர் பங்கேற்கும்போது வேறொருவிதமான சமுதாய வழக்கங்கள் உருவெடுக்கின்றன. இவற்றைத் திருவிழாக்கள் என்பர். இசை, நடனம், ஆடை அணிகள், சாமியாட்டம், அலகு குத்துதல், தேரோட்டம், தெப்பக்கட்டு, மஞ்சவிரட்டு, சல்லிக்கட்டு, எருதுகட்டு, வண்டிப் பந்தயம், சுரகாட்டம், காவடியாட்டம், ஒயிலாட்டம் முதலியன வெல்லாம் திருவிழாவைச் சார்ந்து நிகழும். இவை சமயச் சார்பற்றும் நிகழ்க்கடும்.

சில விளையாட்டுகளும் பொழுதுபோக்கு நிகழ்ச்சிகளும் மரபாக நிகழ்வனவே. பிள்ளையார் பந்து, ஓட்டுப் பந்து, கிட்டிப்புள், பம்பரம், கோலி, சில்லாக்கு, கிளித்தட்டு, கண்ணாமூச்சி, கொலையாங் கொலையாம் (குலை குலையாய்) முந்திரிக்காய், பல்லாங்குழி, தாயம், பதினைந்தாம் புலி (ஆடு புலி ஆட்டம்), கல்லாங்காய் போன்றவை தமிழக நாட்டார் விளையாட்டுகளாம். இன்று இவ் விளையாட்டுகள் அருகி வருகின்றன எனலாம்.

தமிழகத்தில் இன்று பல்வேறு வழிபாடுகள் நடைபெற்று வருகின்றன. இவற்றில் சிவன், விட்டுணு, பிரம்மன் போன்ற தெய்வங்களோடு தொடர்புடைய தெய்வங்களும், தொடர்புபடுத்தப்பட்ட தெய்வங்களும் பல்வேறு முறைகளில் வழிபடப்படுகின்றன. இவற்றிற்குப் புறம்பான நாட்டார் தெய்வ வழிபாடுகள் தமிழக

மெங்கும் பரவிக் காணப்படுகின்றன. இவற்றின் வழிபாட்டு முறைகளும், சடங்குகளும் பெரிதும் வேறுபடும். இவை குறித்த புராணக்கதைகளும் ஏராளம். ஒரு தெய்வம் பற்றிப் பல புராணக்கதைகளும், திரிபுவடிவங்களும் காணப்படும். இவற்றிற்கிடையேயான உறவு முறைகள் அடுக்குநிலை அமைப்புகள் (hierarchical structure) பற்றியும் ஆய்வு செய்யவேண்டும். ஒரு தெய்வத்தை மற்றொரு தெய்வமாக மாற்றுவதும், மற்றொன்றோடு கொண்டுபோய் இணைப்பதும், பெருந்தெய்வங்களோடு இணைப்பதும் தொடர்ந்து நடைபெறும் நிகழ்வுப் படிமுறையாகும். இதற்குக் குடும்ப, சமூக, சாதிய, சமய, அரசியல், பொருளாதாரக் காரணங்களும் உள.

இத்தெய்வ வழிபாடுகளை உயர் மரபு (great tradition), சிறு மரபு (little tradition) என்றும் சிலர் பிரிப்பர். இக்கருத்தாக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டும் ஆய்வு நிகழ்த்துவர். சிறு தெய்வமரபை அடிப்படையாகக் கொண்டு இன்ன தெய்வத்தை இந்த முறையில் வழிபட வேண்டும்; இத்தனை நாள், இன்னினை நாட்களில், காலங்களில் வழிபட வேண்டும். இன்னினனார்தாம் வழிபட வேண்டும்; இவர்தாம் பூசாரியாக இருக்க வேண்டும்; சாமியாட வேண்டும்; இந்த எல்லைக்குள் இந்தச் சாதியார்தாம் பாலினர்தாம் இருக்கலாம், இருக்கக்கூடாது என்ற வரையறைகளும் உண்டு. இன்ன பொருளைத் தான் படைக்க வேண்டும். இன்ன பலிகளைத்தாம் படைக்க வேண்டும். இவ்வாறுதாம் (அறுத்து, வெட்டி, நெஞ்சை வகிர்ந்து, அடித்துக் கொண்டு) பலியிட வேண்டும் என்றெல்லாம் விதிமுறைகளுண்டு.

நிறுவனமயமாக்கப்பட்ட கத்தோலிக்கச் சமயத்திற்கு அப்பால் நாட்டார் கத்தோலிக்க வழிபாடுகளும் காணப்படும். உயிர்ப்பலிகளும் இடப்படும். சில கிறித்தவக் கோவில்களுக்குச் சென்று சத்தியம் செய்யும் மரபும், பேயாடுதலும் இன்றும் நடைபெறும் வழக்கங்களாம். சிறு தெய்வ வழிபாடுகள் சாதியக் கொடுமைகளைப் போற்றிப் பேணி வருவது போன்று கத்தோலிக்கச் சமயமும் பேணியே வருகிறது. இது குறித்து நடைபெற்றுள்ள போராட்டங்கள் பற்றி ஆய்வது பயனளிக்கும் ஒன்றாகும். இசுலாமிய நாட்டார் வழக்காறுகள் குறித்து இதுவரையாரும் கவனம் செலுத்தவில்லை.

காய்ச்சி ஊற்றுதல், பொங்கல் வைத்தல், வாக்குச் சொல்லுதல், விடமிறக்குதல், அலகு குத்துதல், தூக்கம் போன்ற நிகழ்வுகள் பல்வேறிடங்களில் நடைபெறுகின்றன. இவையெல்லாம் விரிவான ஆய்வுக்குரியன.

மரபுவழிப்பட்ட இசை, நடனம், தெருக்கூத்து, பாவைக்கூத்து, கணியான் கூத்து, பொம்மலாட்டம், தேவராட்டம், சேவையாட்டம், ஆலியாட்டம், கைச்சிலம்பாட்டம், தப்பாட்டம், பொய்க்கால் குதிரையாட்டம் போன்றவை தமிழகத்தில் சாதி சமயத் தொடர்புடையவை. இவற்றின் இசை, அசைவுகள், ஆட்ட அடவுமுறைகள், ஆடை அணிகலன்கள், ஒப்பனைகள், ஆட்டக்காரர், அவர்தம் திறன்,

வாழ்க்கை பற்றியும், இக்கலைகள் பற்றி இனவரைவியல் ரீதியாகவும் ஆய்வுசெய்ய வேண்டும்.

மேற்குறிப்பிட்ட நான்கு பிரிவுகளுக்குள் தமிழக நாட்டார் வழக்காறுகள் அனைத்தும் அடக்கப்பட்டுவிட்டன என்று கருதி விடுதல் கூடாது. இவை ஒன்றையொன்று மேலி நிற்பன. சான்றாகக் கரகாட்டத்தை நிகழ்த்தப்பெறும் நாட்டார் கலை என்ற பிரிவினாள் சேர்க்கலாமா? சமயச் சார்புடைய பழக்கவழக்கத்தினுள் அடக்கலாமா? மாடு வாங்கும்போது இருவர் கைகளைத் துண்டால் மறைத்து விலை பேசுகின்றனர். ஆட்டுக்கிடையொன்றில் பன்னூறு ஆடுகள் இருக்கும்போது அவற்றுள் தன் ஆடுகளை அடையாளம் காணும் திறத்தையும் பார்க்கிறோம். இவற்றை வாய்மொழி சாராக் குறியியல் நாட்டார் வழக்காறுகளுள் அடக்கலாம். மேற்குறிப்பிட்ட பகுப்புகள் நாட்டார் வழக்காற்றியல் கல்விக்கு இன்றியமையாதவையாம். வழக்காறுகளைச் சேகரித்தல், வகைப்படுத்தல், கோட்பாட்டை உருவாக்குதல் அல்லது ஆய்வு என்று நாட்டார் வழக்காற்றியல் கல்வியை மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிப்பர். ஹைமன் என்பவர் கோட்பாட்டு ஆய்வையும் மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கிறார். தோற்றம், செயல்பாடு, அமைப்பு என்பனவே அவை.

நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வுப்புலம்

I	II	III
சேகரித்தல்	வகைப்படுத்தல்	ஆய்வு (கோட்பாட்டு உருவாக்கம்)
		அமைப்பு
		செயல்பாடு
		தோற்றம் (வரலாற்று முறை உளவியல் முறை)

சேகரித்தல்

வெறுங்கை முழம் போடாது. நாட்டார் வழக்காறுகளின்றி நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வு கிடையாது. வழக்காறுகளைக் குறிப்பிட்ட தொரு சமுதாயத்தில் இயற்கையான சூழலில் கவனித்து அறிந்து தொகுத்தலே முறையாகும். இன்றுவரை தமிழில் தொகுக்கப்பட்ட வழக்காற்றுத் தொகுப்புகள் எல்லாம் இயற்கையான சூழல்களில் தொகுக்கப்பட்டனவல்ல. எத்தகைய தொகுப்பாக இருந்தாலும் யார்? யாருக்கு? எப்போது? ஏன்? என்ற வினாக்களுக்குக் குறைந்த அளவி லாவது விடை காணப்படவேண்டும். களவெல்லையை வரையறுத்துக் கொண்டு சேகரிப்புப் பணியைத் தொடங்க வேண்டும். இன வரைவியல் (ethnographic details) செய்திகளும் தொகுக்கப்பட வேண்டும். வழக்காறுகள் வழங்கப்பட்ட சூழலும் இனவரைவியல்

செய்திகளும் இல்லையென்றால் அவை உண்மை முடமாக்கப்பட்ட துண்டுகளே. விடை காணப்பட வேண்டிய வினாக்கள் எல்லா வற்றுக்கும் களத்தில் நாட்டாரிடமிருந்து விடை கண்டாக வேண்டும். நாட்டார் எவ்வாறு கருத்தாக்கம் செய்கின்றனர்? அவர்களின் உலக நோக்கு என்ன? வழக்காறுகள் பற்றிய வழக்காறுகளையும் (meta folklore) நாட்டார் வழக்காறுகள் பற்றிய வாய்மொழித் திறனாய்வையும் தொகுக்க வேண்டும். வழக்காறுகளுக்கிடையே தகவலாளிகள் கூறும் மற்றொன்று விரித்தல் (digression) அல்லது இடைப்பிறவரல் போன்ற செய்திகளை நீக்கிவிடுதல் கூடாது. ஆய்வுக்கு இவை இன்றியமையாத செய்திகளைக் கொண்டிருக்கும். திரட்டப்படும் செய்திகள் வழக்காறு களைப்பற்றி மட்டும் இருக்கக்கூடாது. வழக்காற்றைப் பயன்படுத்தும் தகவலாளியையும், அவற்றைக் கேட்போர், பார்ப்போர், அவர்கள் சமூகத்தில் பெறும் இடம் போன்ற விபரங்களையும் விரிவாகத் தொகுக்கவேண்டும். இவற்றைத் தொகுத்து முறையாக ஆவணக் காப்பகங்களில் சேர்க்க வேண்டும்.

வகைப்படுத்தல்

நாட்டார் வழக்காறுகளை வகைப்படுத்தல் என்பது மிகவும் சிக்கலான பணியாகும். வழக்காறுகளை நாட்டார் எவ்வாறு கருத்தாக்கம் செய்கின்றனர்? வழக்காறுகளுக்கு என்ன பெயர் வைத்துள்ளனர்? எந்த அடிப்படையில் வைத்துள்ளனர்? என்ற வினாக்களுக்கு விடை காணாது இந்த ஆய்வை நிறைவேற்ற இயலாது. குறிப்பிட்ட ஒரு பண்பாட்டில் சில வழக்காறுகளுக்கு நாட்டார் பெயர் சூட்டியிருக்க மாட்டார்கள். ஆனால் வழக்காறுகள் காணப்படும். நாப்பிறழ்ச்சிப் பாடல்கள் (tongue twisters) தமிழில் காணப்பட்டாலும் அவற்றிற்குரிய பெயர் யாது? மக்கள் வழங்கும் பெயர் யாது? நாப்பிறழ்ச்சிப் பாடல்கள் என்பது 'tongue twister' என்ற ஆங்கிலத் தொடரின் மொழி பெயர்ப்பாகும். ஆனால் இந்த வழக்காற்றைக் குமரி மாவட்டத்தில் 'நாப்பெறட்டு' (நாப்புரட்டு) என்று குறிப்பிடுவதாக நா. இராமச்சந்திரன் (நாட்டார் வழக்காற்றியல் துறை, தூய சவேரியார் கல்லூரி, பாளையங்கோட்டை) கூறினார். ஏனைய பகுதியினர் எவ்வாறு பெயர் சூட்டியுள்ளனர் என்று அறிதல் வேண்டும். தமிழில் கதை (tale) என்று சொல்லுகிறோமே தவிர புராணக்கதை (myth), பழ மரபுக்கதை (legend), நாட்டார் கதை (folk tale) என்று பிரிக்கும் மரபில்லை. மேலும் வாய்பாட்டுக்கதை, மூடக்கதை, எத்துவாளிக்கதை என்றெல்லாம் பிரிக்கின்றனரா? என்பதைத் தமிழ்நாட்டின் மூலை முடுக்கெல்லாம் தேடவேண்டும்.

வழக்காறுகளுக்கு ஆய்வாளர்களே பெயரிட்டுப் பிற பண்பாடுகளின் அடிப்படையில் வகைமைப்படுத்துகின்றனர். இதனை ஆய்வு வகைமை (analytical category) என்பர். பண்பாட்டைச் சார்ந்த நாட்டார் வகைமைப்படுத்துவதை இனவகைமை (ethnic genre or native category) என்பர். தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரை வழக்காற்று

வகைமைகள் (genre) பற்றிய ஆய்வு தொடங்கப்படவில்லை. தமிழ்நாட்டில் நாட்டார் வழக்காறுகளை வகைமைப் படுத்துதலில் ஈடுபட்டோர் இருவரே. ஒருவர் போராசிரியர் நா. வானமாமலை; மற்றொருவர் ஆறு. இராமநாதன். பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை பாடப்படும் பாடல்களை ஒவ்வொரு பருவத்திற்கும் உரியவை என்று வகைப்படுத்துகிறார் நா. வானமாமலை.

நாட்டார் பாடல்களை வகைப்படுத்திய முறைகளை ஆறு. இராமநாதன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்: 1. பாடல்களை உதிரியாகப் பெயர் சுட்டிய நிலை. 2. பல்வேறு அளவுகோல்களைக் கொண்டு வகைப்படுத்திய நிலை. 3. ஒரே அளவுகோலைக் கொண்டு வகைப்படுத்திய நிலை என்று முந்நிலைகள் காணப்படுவதைச் சுட்டி, “நாட்டுப்புறப் பாடல்களை அவை வழங்கும் சமுதாயச் சூழல் என்ற ஒரே அளவுகோலை அடிப்படையாகக் கொண்டு வகைப்படுத்துவதே சிறப்பானதாகவும் பொருத்தமானதாகவும் தெரிகிறது” என்கிறார் (1982).

ஒரே மாதிரியாக இருப்பவற்றை இனங்கண்டு ஒன்றாக்குதலே வகைப்படுத்துதல் எனப்படும்.

“நேரின மணியை நிரல்பட வைத்தாங்கு
ஒரினப் பொருளை ஒருவழி வைப்ப”

என்ற நன்னூல் நூற்பாவும் (15) வகைமை பற்றியதேயாகும். வகைப் படுத்துதல் நாட்டார் வழக்காற்றியல் கல்விக்கும் ஆவணக் காப்பகங்களுக்கும் அடிப்படையான ஒன்றாகும். ஏராளமான வழக்காறுகளைத் தொகுத்து அவற்றை வகைப்படுத்தாமல் வைத்திருப்பின் ஆய்வுக்குப் பயன்படாது.

“எல்லா ஆய்வுகளுக்கும் அடிப்படை வகைப்படுத்துதலாம். ஆனால் வகைப்படுத்துதலும் சில முதல்நிலை ஆராய்ச்சிகளுக்குப் பின்னரே நடைபெற வேண்டும். சிலர் வகைப்படுத்திக் கொண்டு தம்முடைய ஆய்வு ஆதார மூலங்களை அவற்றிற்குள் திணிக்க முயலுகின்றனர். வகைப்படுத்துதல் புறப்பண்புகளைக் கொண்டமையாது, சான்று மூலங்களின் உட்பண்புகளைக் கொண்டே அமையவேண்டும்” என்கிறார் பிராப் (Propp 1975: 5).

ஆய்வுகள்

பண்பாட்டு மரபுசார்ந்த, அதிகாரபூர்வமற்ற, நிறுவனம் சாராத பகுதி, நாட்டார் வழக்காற்றியலாகும். வாய்மொழிவழிச் சொற்களாலோ, வழக்கங்கள் என்ற சான்றுகளின் மூலமாகவோ மரபுவழி வடிவங்களின் மூலம் பரப்பப்படும் அனைத்து அறிவு, புரிதல்கள், விழுமியங்கள், பாங்குகள், ஊகங்கள், உணர்வுகள், நம்பிக்கைகள் எல்லா வற்றையும் உள்ளடக்கியது நாட்டார் வழக்காற்றியல். சிந்தனையின் இந்தப் பல்வேறுவிதமான பழக்கங்களும் எல்லா மானுட உயிரிகளுக்கும்

கும் பொதுவானவை; ஆனால் அவற்றைச் சுற்றியுள்ள அனைத்துப் பண்பாட்டுச் சூழல்களோடும் அவை தொடர்பு கொண்டு தாக்கம் பெறுகின்றன. பல்வேறு வகை வாய்மொழி வடிவங்களிலும், சொற் சார்பு வடிவங்களிலும் (மனப்படைப்புகள்), உடலியக்க வடிவங்களிலும் (வழக்கம் என்ற நடத்தைகள் அல்லது சமூகப் படைப்புகள்) பொருள்சார் வடிவங்களிலும் (கலைப் படைப்புகள்) நாட்டார் வழக்காறுகள் வெளிப்படுகின்றன. ஆனால் சிந்தனை, உள்ளடக்கம், படிமுறை என்ற மூன்றுமிணைந்த முழுமையான மரபுவழிக் கலவையே நாட்டார் வழக்காறு; அதனை இறுதியாக நிலைப்படுத்தி முழுமையாகப் பதிவு செய்துவிட இயலாது என்பது கவனத்திற்குரியது. மக்கள் ஒருவர் ஒருவரோடு ஊடாட்டம் செய்யும்போதுதான், நிகழ்த்துதலின் போது அல்லது கருத்துப் புலப்படுத்தத்தின் போதுதான் அவை உயிர் வாழ்கின்றன.

உயிர் வாழும் இந்த வழக்காறுகள் பற்றிய இலக்கிய ஆய்வு நோக்கு, வழக்காறுகளுக்கு முதன்மையளிக்கிறது. இலக்கியங்களை ஆய்வு செய்யும் முறைகளில் இவ்வழக்காறுகளையும் சிலர் ஆய்வு செய்தனர். காப்பியங்கள் நாட்டார் வழக்காறுகளில் வேர் கொண்ட மைந்திருப்பது பற்றிச் சிலர் ஆய்ந்தனர். ஏனைய எடுத்துரைக்கப்படும் கவிதைகளும் அவற்றின் நடையியல் கூறுகளும் அல்லது அடிக்கருத்துகளும் இலக்கியங்களில் தாக்கம் பெற்றிருந்தமை பற்றிச் சில இலக்கிய வாணர் ஆர்வம் காட்டினர்.

சமூக அறிவியல் நோக்கின் அடிப்படையிலான நாட்டார் வழக்காற்று ஆய்வு, நாட்டாருக்கு முதன்மையளித்தது. சமூக அறிவியல் ஆய்வு வழக்காறுகளுக்கு முதன்மையான பண்பாட்டு முக்கியத்துவம் கொடுத்து மானிடவியல் அணுகுமுறைக்கு முதன்மையளித்தது. இவ்வாறாக ஒரு மானிடவியலனுக்கு (humanist) பழமொழிகள் நாட்டார் தத்துவங்களாம். விடுகதைகள் மரபு சார்ந்த உருவகங்களாம். நாட்டார் கதைகளும் பாடல்களும் வாய்மொழி இலக்கியங்களாம். ஆனால் ஒரு மானிடவியலனுக்கு (anthropologist) இந்த வடிவங்கள் கல்வி சார்ந்த கருவிகளாம்; சமூகக் கட்டுப்பாடுகளாம் அல்லது தகுதியை உணர்த்தும் அடையாளங்களாம். இவ்விரு நோக்கிலிருந்து பார்க்கும்போது நாட்டார் வழக்காற்று வடிவங்கள் பண்பாட்டில் எவை நிலைத்திருக்கின்றனவோ எவை நீடித்திருக்கின்றனவோ அவற்றைப் படிப்பதற்குரிய தனி வாய்ப்பையளிக்கின்றன. அதாவது நிறுவனங்கள் சாராமல், பள்ளிகளில் கற்று வராமல், நிறுவனமாக்கப்பட்ட சமயம், அரசு போன்றவற்றால் திணிக்கப்படாமல் தன்னியல்பாகப் பண்பாட்டில் இருப்பவற்றையும் நீடித்திருக்கக்கூடியவற்றையும் படிப்பது நாட்டார் வழக்காற்றியலாகும். வேறு சில வழிமுறைகள் இருக்கும்போது வழக்கம், வாய்மொழி போன்ற வழிமுறைகளில் மக்கள் தம் பண்பாட்டில் பாதுகாத்து வைத்திருப்பவற்றை நாட்டார் வழக்காற்றியல் என்பர்.

அதாவது, மரபு ரீதியாக எஞ்சி நிற்பவற்றின் (எச்சங்கள் என்று தான் ஒருகாலத்தில் நாட்டார் வழக்காற்றினைக் குறிப்பிட்டனர்) வரலாற்றுப் பழமையையும் அவை இடத்தின் அடிப்படையில் பரவி இருப்பதையும் படிப்பது முதலில் ஒரு காலத்தில் ஆர்வத்திற்குரியதாக இருந்தது; இருப்பினும் தற்போது நாட்டார் மரபுவழி வடிவங்களின் செயற்பாடுகளையும், அர்த்தங்களையும் இன்றையக் காலகட்டத்தில் படிப்பது இன்னும் பேரார்வத்திற்குரியது. மேலும் இலக்கிய அணுகு முறையும், மானிடவியல் அணுகுமுறையும் சேர்ந்து, இணைந்து நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வைப் புதிய அணுகுமுறைகளுக்கு இட்டுச் சென்றுள்ளது.

இலக்கியவாதிகளும், சமூக அறிவியலர்களும் சேர்ந்து நாட்டார் வழக்காறுகளை ஆய்வு செய்தபோது எந்த மரபுவழிப் பண்பாட்டு மனப் படைப்புகள், சமூகப் படைப்புகள், கலைப் படைப்புகள் போன்றவை எப்படி ஏன் வளர்ச்சியடைந்தன, வேறுபட்டன, பரப்பப் பட்டன என்பதில் ஆர்வம் காட்டினர். இந்த வழக்காறுகளைக் கவனித்து அறிந்தவற்றிலிருந்தும், சேகரித்தவற்றிலிருந்தும் பழங்கால மக்கள், தற்கால மக்கள் ஆகியோரின் வாழ்வில் பதிவு செய்யப்படாத அறிவுபூர்வமான சிலவற்றை மீட்டுருவாக்கம் செய்ய முயன்றனர். இத்தகைய நாட்டார் வழக்காற்று ஆய்வுக் கண்டுபிடிப்புகள் பல்வேறு புலங்களுக்குப் பொருத்திப் பார்க்கக்கூடிய வையாம்.

கவின் கலைகளை ஆய்ந்த ஆராய்ச்சியாளர்கள் தங்களுடைய ஆய்வுப் பொருள்களை நாட்டார் இசை, நாட்டார் கலை என்ற பின்புலத்தில் வைத்து ஆராய முயன்றனர். வாய்மொழி மரபுசார்ந்த வழக்காறுகள், உண்மையை உணர்த்துவதில் மிகவும் துல்லியமானவை அல்ல என்று வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கருதினாலும் வரலாற்றுச் சம்பவங்கள் பற்றி வழக்கத்திற்கு மாறான, ஆழமான நோக்குகளையும், அடித்தள மக்கள் பற்றிய செய்திகளையும் தரக்கூடியவை என்று கருதுகின்றனர். கனவுகள், ஏனைய கற்பனைகள் போன்ற வெளிப் பாடுகள் போன்றவை நாட்டார் வழக்காறுகளுக்குச் சமமானவை என்று சிலர் கருதினர். நாட்டார் வழக்காறுகள் அடிமனம்பற்றி அறிதற்குரிய பல்வேறு அறிகுறிகளைக் கொண்டுள்ளன என்று உளவியலர் கருதுகின்றனர். சமூகவியலர் நாட்டார் வழக்காறுகளில் புரட்சிப் பண்புகள் இருப்பதனையும், குழு வாழ்க்கை முறையையும் நடத்தைகளையும் பற்றி அறிய அவற்றை ஆய்வு செய்கின்றனர். நாட்டார் வழக்காறுகள் பற்றிச் சமூகவியல், மானிடவியல் (humanistic study) போன்றவை பேரார்வத்துடன் ஆய்வு செய்கின்றபோது இயற்கை அறிவியல் துறைகள் நாட்டார் வழக்காறுகள் பற்றி ஆர்வம் காட்டவில்லை. நாட்டார் மருத்துவம் பற்றிய ஆய்வுகளில் அதாவது மூலிகை மருத்துவம், எலும்பு முறிவுகள், வர்மங்கள் பற்றிய ஆய்வில் ஈடுபட்டால் நல்ல பலன் கிடைக்கும் எனலாம்.

நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வில் ஈடுபட்டோர் பல புலங்களைச் சார்ந்தோராயினும் அவர்கள் சில இன்றியமையாத வினாக்

களுள் ஏதேனும் ஒன்றிற்கு விடை காண முயல்கின்றனர்.

1. வரையறை செய்தல்: நாட்டார் யார்? வழக்காறுகள் என்றால் என்ன? கதைப்பாடல், கதை, புராணக்கதை, பழமரபுக்கதை, விடுகதை, பழமொழி என்றால் என்ன?
2. வழக்காறுகள் ஒவ்வொன்றின் இயல்புகள் யாவை? தனித் தன்மைகள் யாவை?
3. வழக்காறுகளைப் படைப்போர் யார்? அவை எவ்வாறு பரவுகின்றன? என்ன மாற்றங்களை அடைகின்றன? எவ்வாறு ஒரு பண்பாட்டால் தழுவியமைத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன?
4. நாட்டார் வழக்காறுகளின் அமைப்புத் தோரணிகள் (patterns) யாவை?
5. நாட்டார் வழக்காறுகளின் இசைத்திறம் எத்தகையது? அவை எவ்வாறு செவ்வியல் மரபுக்கு அடிப்படையாக அமைந்தன?
6. நாட்டார் வழக்காறுகளின் செயல்பாடுகள் யாவை?
7. நாட்டார் வழக்காறுகளின் பொருண்மை யாது?
8. நாட்டார் வாழ்வியலில் அவற்றின் பங்கு; கருத்துப் புலப்படுத்தப் பாங்கு எத்தகையது?
9. நாட்டார் வழக்காறுகள் எவ்வாறு புதிதாக உருவாக்கப்பட்டுக் கருத்துருவ (ideological) நோக்கங்களுக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டன?

என்ற வினாக்களுக்குப் பலர் விடைகாண முயல்கின்றனர். நாட்டார் வழக்காற்றியல் கல்விப்புலத்தைச் சேகரித்தல், வகைப்படுத்தல், ஆய்வு என்று தனித்தனியாக நோக்கும்போது சில சிக்கல்கள் எழுந்தன. அதாவது வழக்காறுகளை இயற்கைச் சூழல்களில் தொகுக்காது வெறும் பனுவல்களை (texts) மட்டும் தொகுத்து மனம்போன போக்கில் விளக்கமளித்தனர். பனுவல்களில் காணப்படும் செய்திகளை உரைநடையில் எழுதிப் பல தலைப்புகளில் பிரித்துப் போட்டனர். உயிருடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இயக்கப்பாடுமிக்க (dynamic) வாய்மொழி சார்ந்த சமூக மெய்மைகள் வழக்காறுகள் என்பதில் சிலர் கவனம் செலுத்தத் தொடங்கினர். பனுவலிலிருந்து சூழலுக்குக் கவனக்குவிப்புத் திருப்பப்படும்போது ஆய்வு செயற்பாட்டியலுக்கு அப்பாலும் விரிந்து செல்கிறது. இத்தகைய மாற்றம் நாட்டார் வழக்காற்றுக் கருத்தாக்கத்தையே மாற்றுகிறது. புதிய கருத்தாக்கத்தில் கருத்துப் புலப்படுத்தம் (communication), 'நிகழ்த்துதல்' போன்றவை முக்கியமான பதங்களாக அமைகின்றன. இப்புதிய நோக்கு, சுவடிப் புலங்கள், நூல்நிலையங்கள் போன்றவை நாட்டார் வழக்காற்றின்மீது திணித்த இலக்கியத் தளையிலிருந்து அதனை விடுவித்து, அதனை ஒரு நிகழ்த்துதல் சார்ந்த மானுட வாய்மொழிக் குறியீட்டு ஊடாட்டம் என்பதற்கு இட்டுச் செல்கிறது. நாட்டார் வழக்காறு பற்றிய நாட்டக

அறிதல் (native cognition), அதாவது நாட்டார் வழக்காறுகளைப் பேசுதற்காகத் தேவைப்படும் பண்பாட்டு அறிவு, சேமித்து வைக்கப் பட்டவற்றை நினைவிலிருந்து ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் வருவிப்பதைவிடப் பெரிது. நிகழ்த்துனன், வழக்காறுகளைப் பேசுதற்குப் பொருத்தமான தொரு அறிவு தன்னிடம் இருப்பதை வெளிப்படையாக உணரா விட்டாலும் அதற்குரிய விதிமுறைகளையும், ஒரு சருத்துப்புலப்படுத்த ஒழுங்கமைப்பு, ஓர் இலக்கணம் இருப்பதையும் அறிவான். அதாவது அந்த ஒழுங்கமைப்பில் வாய்மொழிச் செய்திகளின் இயல்புகளுக்கும் சமூகப் பண்பாட்டு யதார்த்தத்திற்குமிடையே குறியீடுகளையும் உருவகங்களையும் நடையியல் கூறுகளையும் அமைப்புகளையும் அடிக்கருத்துகளையும் வடிவங்களையும் சமூக மாறுதல்களுக்கேற்ப ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் மாற்றும் ஒரு சமூக விளையாட்டு இடைவிடாது நடந்து கொண்டேயிருக்கும். இந்தச் சமூக விளையாட்டைப் பண்பாட்டு அடிப்படையில் புரிந்துகொள்ள முயல்வதே பனுவலையும், சூழலையும் ஒருங்கிணைத்துப் பண்பாட்டையும் பண்பாட்டினரையும் ஆயும் ஆய்வாகும்.

வாய்மொழி வழக்காறுகளின் இயல்புகள்

வாய்மொழி வழக்காறுகள் நாட்டார் வழக்காற்றியலின் ஒரு பிரிவாகும். இவ்வழக்காறுகள் எல்லாம் இலக்கியமாகிவிட்டன. ஏனென்றால் வாய்மொழிவழி வெளிப்படுத்தப்படும் சில மந்திரங்களும் உள. ஆதலின் வாய்மொழி இலக்கியங்களையும் ஏனைய சில வழக்காறுகளையும் உள்ளடக்கிச் சொற்சார்புக்கலை (verbal art) வெளிப்பாட்டுக்கலை (expressive art) என்றும் குறிப்பிடுவர். இத்தொடர்கள் வாய்மொழி இலக்கியம் என்ற தொடரினும் விரிந்த பொருளுடையன.

வாய்மொழி இலக்கியம்

பார்வையாளர்களின் முன்னரோ, பார்வையாளர் இல்லாதபோது தன்னிச்சையாகவோ வாய்மொழிச் சொற்களின் வழி வெளிப்படுத்துவது வாய்மொழி இலக்கியம். வாய்மொழிச் சொற்கள் என்ற ஊடகத்தின் வாயிலாக முன்வைத்தல் என்பதற்கு, வாய்மொழி இலக்கியம் சொற்களின் ஒலி வழியாகப் பார்வையாளரின் செவிவழிப்புக்குந்து ஈர்க்கும் என்பது பொருள். இரண்டாவதாகத்தான் அந்தச் சொற்களின் அர்த்தம் அல்லது தர்க்கம் தன் பணியை ஆற்றும் என்பது பொருளாகும்.

வாய்மொழி வழக்காறுகள் கவிதையாகவும், உரைநடையாகவும், ஒலிகளாகவும், சைகைகள் சேர்ந்தும் அமையும். வாய்மொழி வழக்காறுகளை வழங்கும் மக்களின் இயல்பிற்கேற்ப அவை அசிங்கமானவையாகவோ (ugly), கொடுமையானவையாகவோ (cruel), இழிவு மிகு கொச்சைப் பண்பினவாகவோ (vulgar), அழகுடையனவாகவோ (beautiful), அன்பு கனிந்தனவாகவோ (kind), நற்பண்பினவாகவோ (vir-

tuous) காணப்படலாம் (Russel Reaver and George W. Boswell 1962). ஆபாசம், அசிங்கம், கொச்சை, அழகு, அன்பு என்ற கருத்தாக்கங்கள் எல்லாம் அவரவர் கருத்தாக்கக் கண்ணோட்டங்களைச் சார்ந்தன. இதனைக் “கோவணங் கட்டாத ஊரிலே கோவணங் கட்டுனவன் பயித்தியக்காரன்”, “பாம்பு திங்கிற ஊருக்குப் போனா நடுத்தூண்டம் நமக்கு” என்ற பழமொழிகள் கொண்டுணரலாம்.

ஆபாசம் என்று சொல்லப்படுகின்ற வழக்காறுகள் உலகெங்கும் பல பண்பாடுகளில் காணப்படுகின்றன. தமிழ் நாட்டாரிடையிலும் இவ்வழக்காறுகள் பெருமளவில் வழங்கிவருகின்றன. 1976இல் நான் எழுதிய ‘நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஓர் அறிமுகம்’ என்ற நூலில் “இத்தகைய கதைகளைத் தொகுத்து எழுத்திலே கொணர்ந்து ஆய்வு செய்யத் தமிழகம் ஒப்புமா?” என்று கேட்டிருந்தேன். இன்று இப்பாலியல் கதைகளையெல்லாம் தொகுத்து அச்சிற்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறார் எழுத்துலக பிரம்மா கி.ராஜநாராயணன். “கி.ரா.வைத் தவிர வேறு யாரும் இவற்றை எழுத்திற்குக் கொண்டு வந்திருந்தால் என்ன பாடு பட்டிருப்பார்கள்? இவர் தொகுத்து வெளியிட்ட பாலியல் கதைகளில் உடலுறவையும் ஆண், பெண் பாலுறுப்பு களையும் வெளிப்படையாகக் கூறாது கதை சொல்பவர்களே தணிக்கை செய்து எடுத்துரைக்கின்றனர். தமிழில் ஏன் இத்தகைய சொற்களைச் சொல்லக் கூடாது? எப்போதிருந்து இந்தச் சொற்களைச் சொல்லக்கூடாது என்ற நிலை வந்தது? தமிழில் சொல்லாத போதும் ஆண், பெண் பாலுறுப்புகளை ஆங்கிலச் சொற்களில் பேசுகின்றோமே? ஆங்கிலச் சொற்களைக் கேட்கும் போது அச்சொற்களைச் சொல்லுவோரை ‘ஒழுக்கக் கேடி’ என்று நாம் நினைப்பது கிடையாதே? சங்க இலக்கியங்களில் ‘முலை’ என்றும் ‘அல்குல்’ என்றும் வந்திருக்கின்றனவே? ஒரு மொழியில் ஆண், பெண் பாலுறுப்புகளைக் குறிப்பதற்கு ஒருசில சொற்கள் இருக்கும்போது அச்சொற்களைச் சொல்லக் கூடாது என்று விதி வகுத்தவர்கள் யார்? ஆண், பெண் பாலுறுப்புகளின் பெயர்களைச் சொல்வது வெட்கக் கேடு, ஒழுக்கக் கேடு என்ற எண்ணம் தமிழ்ச் சிந்தனையில் ஏன் புகுந்தது? அப்பெயர்களைச் சொல்வோர்கள் ‘ஒழுக்கக் கேடிகள்’ என்றும், சொல்லாது மறைப்பவர்கள் நாகரிகம் வாய்ந்தோர் என்றும் கருதுவது ஏன்? அடங்காக் கோபம் கொண்டு பிறரை வைது திட்டிப் பழிப்பதற்குப் பாலுறுப்புகளின் பெயர்களை வசவுகளாகப் பயன்படுத்துகிறோம். இத்தகைய இழிபொருட்பேறு (semantic degradation) எக்காலத்தில் ஏற்பட்டது? இவ்வினாக்களெல்லாம் ஆய்ந்து சிந்திப்பதற்குரியவை. சிந்தித்தால் நம்முடைய போலித்தனமெல்லாம் உடைந்து நொறுங்கிப்போகும்” என்று அந்நூலின் அணிந்துரையில் குறிப்பிட்டுள்ளேன் (கி. ராஜநாராயணன், கழனிப்பூரன் 1994: 8-9).

அமெரிக்க நாட்டின் தொடர் வண்டி நிலையம் (railway station) அல்லது பொதுக் குளியலறைகளில் நுழையும் ஆடவர் அச்சவர்களில் மரபுவழிக் கல்வெட்டுகளைப் பார்த்திருக்கக்கூடும்; சில விடுதிகளின்

ஓய்வு அறைகளிலும் இது நிறுவனமாக்கப்பட்டிருப்பதையும் காணலாம். அதாவது அங்கு ஒரு சிலேட்டும், குச்சியும் (எழுது கோலும்) வைக்கப்பட்டிருக்கும். அங்கு வருவோர் தாம் விரும்பிய வாறு அதில் எழுதிச் செல்வர். இவற்றை அமெரிக்க நாட்டார் வழக்காற்றியலர் 'latrinalia' (கழிவறைக் கவிதைகள்) என்று குறிப்பிடுகின்றனர். இவற்றை ஆடவரின் கழிப்பறைகளில்தான் காண்கின்றனர். அவர்கள் இவற்றைத் தொகுத்து உளவியல் அடிப்படையில் ஆய்கின்றனர்.

தமிழ்நாட்டில் பொருளாதார, சமூக, அரசியல், அறிவியல் மாற்றக் காரணிகளால் நகரியமாதல் நடைபெற்று வருகிறது. ஆதலின் பள்ளிகளில், கல்லூரிகளில் பொதுக் கழிப்பிடங்களில் கழிவறைக் கவிதைகளும் நகைப்புகளும் தோற்றம் பெற்றுள்ளன. சான்றாகக் 'கரம் சிரம் புறம் நீட்டக்கூடாது' என்பது பேருந்துகளில் எழுதப்படும் ஓர் எச்சரிக்கை. ஆடவர் கல்லூரிக் கழிவறைச் சுவரில் 'உடம்பின் எப்பகுதியையும் வெளியே நீட்டக்கூடாது' (Don't out stretch any part of your body) என்று ஒரு குறும்பன் எழுதி வைக்கும்போது அதைப் பார்த்தோருக்கு நகைப்புத்தான் வரும். இத்தகைய வழக்காறுகளை ஆபாசம் என்று எளிமையாக ஒதுக்கிவிடாது ஆய்வுசெய்ய வேண்டும்.

வாய்மொழி வழக்காறுகளை 'மனப் படைப்புகள்' (mentifacts) என்று குறிப்பிடுவர்; இம்மனப் படைப்புகள் ஒருவகைக் கலைப் படைப்புகளாகும். இந்நாட்டார் வழக்காறுகளைக் கட்டற்றவை (superorganic) என்பர். அதாவது கட்டமைப்புக்கு மேம்பட்டவை. குறிப்பிட்ட ஒரு பண்பாட்டில் ஒரு கதை தோற்றம் பெற்றது என்று கொள்வோம். அக்கதை புனிதமாகக் கருதப்பட்டு நம்பப்படுகிறது என்று கொள்வோம். இந்நிலை அக்கதை பண்பாட்டுக்குக் கட்டுப்பட்டது என்பதை உணர்த்தும்.

நாட்டார் வழக்காற்று வடிவங்கள் முதன் முதலாக ஓரிடத்தில் தோற்றம்பெற்றது என்று கொள்வோம். அவ்வடிவம் அந்த இடத்திலிருந்து பல்வேறு நாடுகளுக்குப் பரவிச் சென்றிருக்கக்கூடும். சான்றாக, ஒரு கதையைப் பார்ப்போம். ஆர்னி-தாம்சனின் கதைவகை அடைவில் '510' ஆவது எண்ணாக சிந்திரெல்லா (Cinderella) என்ற கதை அமைந்துள்ளது. அவள் கொடுமைப்படுத்தப்பட்ட கதைத் தலைவியாவாள். இந்தக் கதை ஃபின்னிஸ், சுவீடிஸ் மொழிகளிலும் (ஃபின்னிஸ் மொழியில் 23 வடிவங்களும், சுவீடிஸ் மொழியில் 46 வடிவங்களும்), நார்டுவே, ஆஸ்டிரியன், ஸ்லோவினியன், செர்போ குரோசியன், சீனா, மேற்கிந்தியத் தீவுகள் ஆகிய மொழிகளிலும், இந்தியாவில் பல்வேறு மொழிகளிலும் (வேறு பெயர்களில்) காணப்படுகிறது. இந்தக் கதை ஏதோ குறிப்பிட்ட ஒரு பண்பாட்டில் முதன்முதலாகத் தோன்றியது என்று கொண்டால் அது மற்ற பண்பாடுகளுக்குக் கடந்துசென்றிருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவு. ஆதலின் அக்கதை கட்டற்றது என்று குறிப்பிடலாம். ஆனால் கதை சொல்லப்படுகின்ற அல்லது சொல்லப்

பட்ட உள்நாட்டுச் சூழல் அக்கதையின் நிலைபேற்றுக்குத் தேவையில்லை. வழக்காறுகளுக்குக் கட்டில்லை. ஒருமுறை படைக்கப்பட்டு விட்டால் அவை நிலைபெற்று உயிர்வாழ்வதற்கு வேண்டிய உள்நாட்டுச் சுற்றுச் சூழல் (indigenous environment) தேவையில்லை. ஒரு வழக்காறு பண்பாட்டைக் கடந்து வேறொரு பண்பாட்டில் பரவி வழக்கிலிருந்தாலும் அதனைப் பற்றிய ஆய்வுக்குப் பின்புலத் தகவல்கள் இன்றியமையாதவையாம். ஆனால் இவற்றுள் எதுவும் நாட்டார் வழக்காற்று வடிவங்களின் நிலை பேற்றுக்கு இன்றியமையாதனவல்ல. கதைகளும் பாடல்களும் ஒரு ஊடகத்திலிருந்து மற்றொரு ஊடகத்திற்குச் செல்ல முடியும். மொழி எல்லைகளையும் தாண்டிச் செல்ல முடியும். ஒரு பண்பாட்டிலிருந்து மற்றொரு பண்பாட்டிற்குக் கடந்து செல்லவியலும். இருப்பினும் அவற்றின் வடிவங்கள் எல்லாவற்றிலும் நாம் அடையாளம் காணாமலன்றி ஒரு மாதிரியான சில கவடுகளைக் கொண்டிருக்கக்கூடும். நாட்டார் கலைப் பொருட்கள் அவற்றைப் படைத்தோரும் பயன்படுத்தியோரும் மறைந்த பின்னரும் நிலைத்திருக்கும். அவர்தம் பண்பாடு ஒட்டுமொத்தமாக அழிந்த பின்னரும் கூட நிலைத்திருக்க முடியும். அவற்றைப் பழங்கால எச்சங்கள் எனலாம்.

தற்காலத்து நாட்டாரிசைக் கலைஞன் தன் சுற்றுச் சூழலைக் கடந்து பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களுக்காக வானொலியிலும் தொலைக்காட்சியிலும் தன் திறத்தை நிகழ்த்திக் காட்ட முடியும். தான் சார்ந்த பண்பாட்டுச் சிறு குழுவினரிடையே பாடி ஆடிக்காட்டும் அதே முறையிலும் நடையிலும் பல்லாயிரவரிடையே ஆடிக்காட்ட முடியும். சுருங்கக்கூறின் நாட்டார் வழக்காறுகள் இடம் கடந்து இயங்குபவை; கையாள்வதற்குரியவை; பண்பாட்டிடையே மாறிச் செல்பவை.

மற்றொரு வகையில் நாட்டார் வழக்காறுகள் பண்பாட்டின் உள்ளார்ந்த ஒரு பகுதி (உறுப்பு) என்ற முறையில் கட்டமைப்புக்குப் பட்ட இயல்நிகழ்வுகளாம். கதைகள், பாடல்கள், சிற்பங்கள் ஆகியவை அவற்றிற்குரிய நாடு (இடம்), காலம், சமூகம் ஆகியவற்றில் எந்தவொரு மாற்றம் ஏற்பட்டாலும் அவற்றின் தரத்திலும் இன்றியமையாத மாற்றங்கள் ஏற்படும். சமூகச் சூழலும், பண்பாட்டு மனப் பாண்மையும், புலப்படுத்தப்படும் சூழலும், தனியாரின் மனப் பாண்மையும் மாறக் கூடியவை.

ஒரு கதை ஒரு சமூகச் சூழலில் ஒருவிதமாகவும், மற்றொரு சமூகச் சூழலில் வேறு விதமாகவும் சொல்லப்படும். ஒரு கதை ஒரு பண்பாட்டில் புனிதமானதாக மதித்துப் போற்றப்படும். மற்றொன்றில் புனிதமற்றதாகக் கருதப்படும். இவ்வாறு கருதுவதனையே பண்பாட்டு மனப்பான்மை (cultural attitude) என்கிறோம். ஒரு கதையை ஒருவர் ஒரு குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பத்தில் பயன்படுத்தி எச்சரிக்கை செய்யக்கூடும். அதே கதையை வேறொருவர் வேறொரு சந்தர்ப்பத்தில் வேறொரு

நோக்கிற்காகப் பயன்படுத்தலாம். வழக்காறுகள் பற்றிய தனியாரின் ஆர்வமும் வேறுபடலாம்.

தனியார் ஒவ்வொருவரும் வழக்காறுகள் பற்றித் தத்தம் கருத்தைக் கொண்டிருப்பார். ஒருவர் ஒருவரை வழக்காற்றைச் சிறந்ததாகக் கருதக்கூடும். அவ்வகையிலும் ஒரு சிலவற்றை மட்டும் அடிக் கடி கூறக்கூடும். மேற்குறிப்பிட்ட காரணிகள் எல்லாம் வழக்காறுகளை மாற்றியமைக்கும்.

இறுதியில் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் படைக்கப்பட்டு வெளிவரும். இவ்வாறு வெளிவரும் வாய்மொழி, இசை, வரையுருவம், குழைமம் (plastic) சார்ந்த வழக்காறுகளை மேற்குறிப்பிட்ட காரணிகள் எல்லாம் மாற்றுகின்றன. அவை இழைவுக்கூறுகளிலும் (textural features), பணுவலிலும் (text), அமைப்பிலும் தனித்தன்மை வாய்ந்த வேறுபாடுகளை உருவாக்குகின்றன.

பெரும்பான்மையான வழக்காறுகளிலும் வாய்மொழிச் சார்புடைய வழக்காறுகளிலும் இழைவுக்கூறு என்பது மொழியே யாகும்; பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள குறிப்பிட்ட ஒலியன்களும் உருபன் களுமே இழைவுக் கூறுகளாம். இவ்வாறாக நாட்டார் வழக்காற்று வாய்மொழி வடிவங்களில் இழைவுக்கூறுகள் என்பவை மொழியியல் கூறுகளே. சான்றாகப் பழமொழிகளின் இழைவுக் கூறுகள் எதுகையும் மோனையும் முரண் தொடையுமேயாகும். ஒலியழுத்தம் (stress), இன்னொலியதிர்வு (pitch), புணர்முறிவு அல்லது சந்தி (juncture), இன்னிசை (tone) போன்றவை வேறுசில பொதுவான இழைவுக் கூறு களாம். குறிப்பிட்ட நாட்டார் வழக்காற்று வகைமை (genre) ஒன்றில் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு இழைவுக்கூறுகள் முக்கியமான வையோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவ்வகைமையை வேறொரு மொழியில் மொழியாக்கம் செய்வது கடினமாகும். ஆதலின் நிலைத்த தொடர மைப்புக் கொண்ட வழக்காற்று வகைமைகளில் (fixed-phrase genres) சொற்களும், அதேபோல் உள்ளடக்கமும் ஓரளவு நிலைத்திருக்கும்; மொழிபெயர்க்கத் தடையாகவும் அமையும். சான்றாக நாட்புரட்டுகள் (tongue-twisters) இழைவுக் கூறுகளைப் பெரிதும் சார்ந்து அமைந் திருப்பதால், குறிப்பிட்ட மொழிகளுக்கிடையே மரபியலடிப்படையில் (genetically) உறவுடையனவல்ல என்றால் ஒரு மொழிக் குழுவிருந்து மற்றொன்றுக்குப் பரவுதல் அரிது. மாறாக மாறிச்செல்லும் தொடர மைப்புடைய (free phrase) கதைகள் போன்ற வழக்காறுகள் மிக எளிதாக மொழியெல்லை கடந்து பரவக்கூடியவை. நாட்டார் வழக்காற்றுப் பரவலியல் கோட்பாட்டிற்கு நிலைத்த தொடரமைப்பு, மாறிச்செல்லும் தொடரமைப்பு என்ற வேறுபாடு இன்றியமை யாததாம்.

ஒரு கதையை ஒரு முறை சொல்லுதல், ஒரு பழமொழியை ஒரு முறை உச்சரித்தல், ஒரு நாட்டார் பாட்டை ஒரு முறை பாடுதல்